കവന കൗമുദി

72

2016 മെയ്- ജൂലായ്

Registered with Registrar of Newspaper for India Under No.70774/98

കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർ

(1928-2016)

കവന കൗമുദി

ത്രൈമാസിക

എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖപത്രം

കവന കൗമുദി

ത്രൈമാസിക

പുസ്തകം 18 ലക്കം 4

2016 മെയ്- ജൂലായ്

വില: 25 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ:

ഡോ. എം.ആർ. രാഘവവാരിയർ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ:

എം.എം. സചീന്ദ്രൻ

എഡിറ്റർമാർ:

ഡോ. അനിൽ. കെ.എം

കെ.പി. ശങ്കരൻ

ഡോ.കെ.പി. മോഹനൻ

ഡിസൈൻ:

രാജേഷ് മോൻജി

ഡി.ടി.പി:

ശിഖ ഗ്രന്ഥവേദി, ഒളവട്ടൂർ

കവർ ടൈറ്റിൽ:

പ്രസാദ്

ഒറ്റപ്രതി: 25.00

വാർഷിക വരിസംഖ്യ: 100.00

വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ
സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി.440/92)
'സബർമതി'
തേഞ്ഞിപ്പലം
പിൻ: 673636

മുഖചിത്രം:

കാവാലം

വര: രാജേഷ് മോൻജി

കാവ്യ കൗമുദി
ത്രൈമാസിക

മുഖക്കുറി
06 ഗുരുവചനത്തിന്റെ പൊരുൾ
ഡോ. അനിൽ കെ.എം.

അനുസ്മരണം
10 കാവാലം -വാക്കിന്റെ പരാവർത്തനങ്ങൾ
ശോഭിത്ത് പി.കെ.

16 എൻ.വി.യുടെ സംസ്കൃത കവിതകൾ
ഡോ. സി.എം. നീലകണ്ഠൻ

40 മാതൃഭാഷയും സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസവും
ബിന്ദു എസ്.

48 എൻ.വി: ഒരു ഭാവചിത്രം
എസ്.കെ. വസന്തൻ

55 മാതൃഭാഷയും
സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രബോധനത്തിലെ സൗന്ദര്യവും
എം.ആർ. രാഘവ വാരിയർ

64 സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ മൗലികത
സജയ് കെ.വി.

68 കുഞ്ഞുണ്ണിയെ ഓർക്കുന്നു
ടി.ബി.വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ

71 കേരള സംസ്കാരവും വെട്ടത്തുനാടും
ഡോ. ലാലു കീഴേപ്പാട്ട്

77 ദൃശ്യഭാഷയും
അധീശപ്രത്യയശാസ്ത്രവും
രാജേഷ് എം.കെ

84 പഴഞ്ചൊല്ലും ഭക്ഷണവും
സൗമ്യ കെ.സി.

കവിത
63 എന്റെ മരണം
ശ്യാമപൂജ

94 അവസാനത്തെ തീവണ്ടി
നിമി എ.എസ്

കഥ
95 കർട്ടൺ
സ്മിത പി.

96 വായനമുറി
സൗമ്യ ടി.കെ.
നിത്യ പി. വിശ്വം

മുഖക്കുറി

ഗുരുവചനത്തിന്റെ പൊരുൾ

ഡോ. അനിൽ കെ.എം.

ശ്രീനാരായണഗുരു 'നമുക്ക് ജാതിയില്ല' എന്ന വിളംബരം ചെയ്തിട്ട് ഇപ്പോൾ നൂറുവർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേരളീയ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ ആന്തരവിമർശകനായാണ് ശ്രീനാരായണ ഗുരു രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. പാരമ്പര്യത്തെ അതിന്നകത്തുനിന്നു തന്നെ തിരുത്താനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. യൂറോപ്യൻ പ്രബുദ്ധ തായുക്തിയല്ല ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്ന് വെളിച്ചമായത്. വർണ്ണാശ്രമ വ്യവസ്ഥയെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ വളർന്നുവന്ന ബൗദ്ധികപാരമ്പര്യങ്ങളാണ് ഗുരുവിന്റെ ദർശനങ്ങളിൽ ചൈതന്യ മായി നിറഞ്ഞത്. ബൗദ്ധപാരമ്പര്യം, വചനപാരമ്പര്യം, സിദ്ധ പാരമ്പര്യം എന്നിവയിൽനിന്നെല്ലാം അദ്ദേഹം ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊണ്ടു. വേദത്തിന്റെ സാരം ഉൾക്കൊണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ വൈദികപാരമ്പര്യ ത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയെ ശ്രീനാരാ യണഗുരു തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ആത്മീ യാന്വേഷണങ്ങളെ മോക്ഷത്തിനുള്ള കുറുക്കുവഴിയായല്ല അദ്ദേഹം കണ്ട ത്. പകരം സാമൂഹ്യമോചനത്തിനുള്ള ആത്യന്തികമാർഗ്ഗമായാണ്.

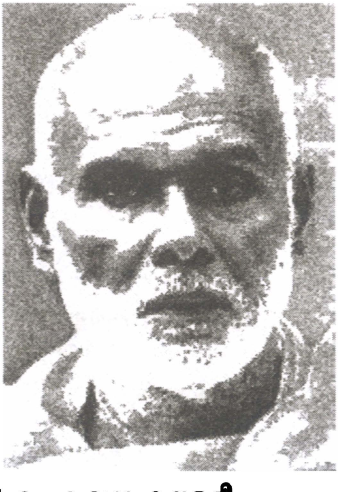

"ശ്രീനാരായണ നിർദ്ദിഷ്ട
മാർഗ്ഗമല്ലാതെയിന്ത്യയിൽ
ഐക്യത്തിന്നന്യമാം മാർഗ്ഗം
ചൊല്ലാനില്ല നിനക്കുകിൽ"

എന്ന് സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ പറ ഞ്ഞത് എത്രയോ ശരിയാണ്. ആളു കളെ ഏതെങ്കിലും മതത്തിലോ ജാതി യിലോ പെട്ട അംഗങ്ങളായി മാത്രമേ

നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. മനുഷ്യരായിക്കാണാനുള്ള ശീലം നമുക്ക് കൈവന്നിട്ടില്ല. ദൈനം ദിനസംഭാഷണത്തിൽ അപരനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയിൽത്തന്നെ ഈ സമുദായബുദ്ധി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് കാണാം. ആധുനിക ശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനവുമായുള്ള പരിചയംപോലും ജാതി-സമുദായബോധത്തെ പുനരുൽപ്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള യുക്തിയായി മാറുകയാണുണ്ടായത്. എല്ലാ ജീവിത സന്ദർഭങ്ങളിലും ജാതിബന്ധ ങ്ങളെ നിലനിർത്തുന്നവരാണ് നമ്മൾ. ജാതിയെ പുറത്തുനിർത്താൻ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ എളിയതെങ്കിലും സാഹസികമായ പരീക്ഷ ണങ്ങൾ നടത്തിയവരുടെ ഒരു കാലം നമുക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് മറക്കരുത്. ചിതയിലേ ക്കെടുക്കുമ്പോഴും അച്ഛന്റെ തലയോട്ടിയിൽ മായാതെ കിടന്ന അടിയുടെ പാടാണ് എന്റെ കണ്ണിലുടക്കിയതെന്ന് വി. ടി. യുടെ മകൻ വി. ടി. വാസുദേവൻ പറയുന്നുണ്ട്. ആഢ്യത്തറവാടുകളിൽ 'അടുക്കളയിൽനിന്ന് അരങ്ങത്തേക്ക്' എന്ന നാടകം അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ വി.ടി. യെ അടിച്ചുകൊല്ലാനാണ് ജാതിക്കോമരങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചത്. നമ്പൂതിരിയെ മനുഷ്യനാക്കാ നാക്കുക മാത്രമായിരുന്നു വി.ടി. യുടെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം എന്തി നാണ് ഹരിജനങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കാൻ സ്വന്തം നിലയിൽ ഒരു കോളനി ആരംഭിച്ചത്? അതിനർത്ഥം വി.ടി.യും ശ്രീനാരായണനും അയ്യങ്കാളിയു മെല്ലാം മനുഷ്യൻ എന്ന ഒരു ഏജൻസിയേയാണ് തിരിച്ചു പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് എന്നാണ്. ഓരോ മനുഷ്യരിലും ആത്മബോധം ജനിപ്പിക്കാൻ എന്തു വഴി എന്ന് അവർ ആലോചിച്ചു. അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്ക് കാലത്തിന്റേതായ പരിമിതികളുണ്ടായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷെ അവർ ഏതെങ്കിലും മാതൃകയെ പിന്തുടരുകയോ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയോ അല്ല ചെയ്തത്. തങ്ങളുടെ പരിമിതികൾക്കകത്തുനിന്ന് സാഹസികമായി ചില മാതൃകകൾ വികസിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അവർ. പക്ഷെ എല്ലാറ്റിന്റേയും ലക്ഷ്യം ഒന്നായിരുന്നു. മനുഷ്യരിൽ ആത്മബോധവും ആത്മവിശ്വാസവും നിറക്കുക. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി അടിമകളായി ജീവിച്ച മനുഷ്യർക്ക് അധികാരത്തിൽ പങ്കാളിത്തം നൽകിക്കൊണ്ട് മാത്രമേ അവരിൽ ആത്മവിശ്വാസം നിറക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന് അംബേദ്ക്കർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ജാതി നിർമ്മാർജ്ജനത്തിനുള്ള സുപ്രധാനമായ ചുവടുവെപ്പാണ് അംബേദ്ക്കർ നടത്തിയത്. ആത്മവിശ്വാസമില്ലാതെ കഴിയുന്ന ഒരു വലിയ സമൂഹത്തെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു രാജ്യത്തിനും മുന്നേറാനാവില്ലെന്ന് മനസ്സി ലാക്കിയ ദേശീയവാദികളെല്ലാം അന്ന് അംബേദ്ക്കറെ പിന്തുണച്ചു. ജാതി സംവരണത്തെ കേവലം ഒരു സാമ്പത്തികകാര്യമായി മാത്രം

കാണുന്നത് ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെ കാണാതിരിക്കുന്നതിന് തുല്യമാണ്. അധീശജാതികളെ കാരുണ്യത്തിന്റെ പാഠം പഠിപ്പിച്ചും കീഴാളരിൽ ആത്മവിശ്വാസം വളർത്തിയും മാത്രമേ ഇന്ത്യയിൽ ജാതിനിർമ്മാർജ്ജനത്തെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കാനാവൂ. ഇതിനർത്ഥം ഇന്ത്യയിലെ ജാതിനിർമ്മാർജ്ജനത്തിന് രണ്ട് തലങ്ങളുണ്ട് എന്നാണ്. അതിലൊന്ന് ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇടപെടലിലൂടെ ദളിതരേയും പിന്നോക്കക്കാരേയും അധികാരത്തിലേക്കും സാമ്പത്തിക സുരക്ഷിതത്വത്തിലേക്കും കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുക എന്നതാണ്. മറ്റൊന്ന് പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുക എന്നതും. പൗരസമൂഹ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെട്ടുകൊണ്ടുമാത്രമേ ഇത് സാധ്യമാകൂ. ശ്രീനാരായണഗുരുവും മഹാത്മാ ഗാന്ധിയും ഇവ്വിധം മനോഭാവത്തിൽ മാറ്റം സൃഷ്ടിക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. അംബേദ്ക്കറെപ്പോലുള്ള മനീഷികൾ ജാതിപ്രശ്നത്തെ രാഷ്ട്രീയമായിത്തന്നെ പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവരാണ്. ഇവ രണ്ടും പരസ്പരപൂരകങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഇവരുടെയൊന്നും ശ്രമങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ലക്ഷ്യം കണ്ടിട്ടില്ലെന്നാണ് ഇന്ത്യയിലെ സമകാല സംഭവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നത്. പശു സംരക്ഷണത്തിന്റെപേരിലാണ് ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലെ ദളിതർ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഗുജറാത്തിലും ഉത്തർപ്രദേശിലും രൂപപ്പെട്ടുവരുന്ന ദളിത് മുന്നേറ്റത്തെ കണ്ടില്ലെന്ന് നടിക്കാൻ ഭരണാധികാരികൾക്കുപോലും കഴിയില്ലെന്ന് വന്നിരിക്കുന്നു. ശ്രീനാരായണനെപ്പോലുള്ളവർ ഇളക്കിമറിക്കാൻ ശ്രമിച്ച കേരളീയ സമൂഹത്തിൽപ്പോലും തോട്-റോഡ് പുറമ്പോക്കുകളിൽക്കഴിയുന്ന ദളിതരുടെ എണ്ണം വളരെക്കൂടുതലാണ്. ജിഷ എന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ കൊലപാതകവും അതുയർത്തിയ വിവാദങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിലേക്കാണ് വെളിച്ചം വീശുന്നത്. പൊതുമേഖല തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിൽ ദളിത് ജനവിഭാഗത്തിന് ലഭിക്കുന്ന പരിമിതമായ സംവരണാനുകൂല്യംപോലും നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ സ്വകാര്യമേഖലയിൽ ഈ സംവരണം ഏർപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളൊന്നും നടക്കുന്നുമില്ല. ഇത് സാമൂഹ്യാസമത്വം വർദ്ധിക്കുന്നതിനിടയാക്കും. ഇന്ത്യ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥത നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രദേശമായിത്തുടരും.

ഇന്ത്യയിൽ ശക്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മതാധിഷ്ഠിത രാഷ്ട്രീയം ജാതിപ്രശ്നത്തെ കൂടുതൽ രൂക്ഷമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അംബേദ്ക്കർ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ആത്മാവുതന്നെ ജാതിവ്യവസ്ഥയാണ്. ജാതിവ്യവസ്ഥയില്ലാതായാൽപ്പിന്നെ ഹിന്ദു എന്ന മതത്തിന് സാംഗത്യമില്ലാതെ വരും. എന്നാൽ ജാതി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഹിന്ദുക്കളെ ഐക്യ

പ്പെടുത്താൻ നടത്തുന്ന ശ്രമം ഇന്ത്യയിൽ ബഹുവിധങ്ങളായ സംഘർഷങ്ങൾക്ക് ഇടവരുത്തുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ജാതിയേയും മതത്തേയും സംബന്ധിച്ച ശ്രീനാരായണന്റെ ഭാവനക്ക് വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ട്. ആത്മീയതയുടെ ശക്തി തിരിച്ചുപിടിക്കാനും മനുഷ്യരെ ആത്മബോധത്തിലേക്കുയർത്താനുമാണ് ഗുരു ശ്രമിച്ചത്. ഇതിന് മനുഷ്യരെ സഹായിക്കുന്നതായിരിക്കണം മതം. ജാതിവ്യവസ്ഥ നിലനിൽക്കുന്ന ഹിന്ദുമതത്തിന് ഒരിക്കലും മനുഷ്യരെ ആത്മബോധത്തിലേക്കുയർത്താൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ മതത്തിന് മോക്ഷത്തിനുള്ള വഴിയും തുറന്നുതരാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഉപനിഷദ് ദർശനങ്ങൾ, ബൗദ്ധദർശനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ കണ്ണുതുറപ്പിക്കാൻ ശേഷിയുള്ള ദർശനങ്ങളുടെ ഗരിമ ഉണ്ടായിട്ടും എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യജീവിതം ഇപ്പോഴും മുട്ടിലിഴയുന്നത്? അതിനൊറ്റ ഉത്തരമേയുള്ളൂ. ഊക്കുകുറയാത്ത ഇന്ത്യൻ ജാതിവ്യവസ്ഥ. ഗുരുവിന്റെ കാഴ്ചയിൽ പുണരുന്നതും പെറുന്നതും ഒരു ജാതിയാണ്. മനുഷ്യനും പട്ടിയും വിവാഹം കഴിച്ചാൽ അതിനെ മിശ്രവിവാഹം എന്ന് വിളിക്കാം. കാരണം അതിലുണ്ടാകുന്ന സന്തതിയുടെ സ്വരൂപമെന്തായിരിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രവചിക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ അവർണ്ണൻ സവർണ്ണനെ വിവാഹം ചെയ്താൽ അതിലുണ്ടാകുന്ന സന്തതിക്ക് മനുഷ്യപ്രകൃതമായിരിക്കുമെന്ന് പറയാൻ അധികം ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല. അതിനർത്ഥം അവർ ഒരു ജാതിയാണ് എന്നാണ്. ഒരു ജാതിയിൽപ്പെട്ടവർ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനെ എങ്ങനെയാണ് മിശ്രവിവാഹം എന്ന് വിളിക്കുക? എന്നാണ് മിശ്രവിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഗുരു മറുപടി പറഞ്ഞത്. ഈ ആശയം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത് പാമ്പാട്ടിച്ചിത്തരിൽ നിന്നാണ്. അവർണ്ണന്റേയും സവർണ്ണന്റേയും വിസർജ്ജ്യം കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയുമോ എന്ന് അദ്ദേഹം പരിഹസിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതി കൽപ്പിച്ച സംവർഗ്ഗമാണ് യഥാർത്ഥ ജാതി. അതിലപ്പുറം മനുഷ്യരുണ്ടാക്കുന്ന വർഗ്ഗീകരണങ്ങളെല്ലാം അസംബന്ധമാണ്. ഇക്കാര്യമാണ് ഗുരു പറഞ്ഞത്. ഗുരുവിന്റെ വാക്യങ്ങൾ ഉരുവിടാനല്ല, വ്യാവഹാരികമായി പുനർനിർമ്മിക്കാനാണ് നാം യത്നിക്കേണ്ടത്.

കാവാലം -വാക്കിന്റെ പരാവർത്തനങ്ങൾ

ശോഭിത്ത് പി.കെ

വര: രാജേഷ് മോൻജി

നാടകകൃത്ത്, സംവിധായകൻ, കവി എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം തന്റേതായ ഒരു വ്യാകരണം രൂപപ്പെടുത്തുകയും സാക്ഷാത്കരിക്കുകയും ചെയ്ത കലാകാരൻ എന്ന നിലയിലാണ് കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർ (1928–2016) പ്രസക്തനാവുന്നത്. 1960 കളിൽ ആരംഭിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാസപര്യ മലയാളനാടകരംഗത്തിന് തനതായ ഒരു മേൽവിലാസം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടാണ് പിൻവാങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. 1964ൽ എഴുതിയ സാക്ഷി മുതൽ തിരുവാഴിത്താൻ, ദൈവത്താർ, അവനവൻ കടമ്പ, സൂര്യത്താനം, പശുഗായത്രി, അഗ്നിവർണന്റെ കാലുകൾ, മാറാട്ടം, പഴയ വൃത്തം, ഭഗവദജ്ജുകം, ഒറ്റയാൻ, തെയ്യത്തെയ്യം, പൊറനാടി, ഒറ്റമുലച്ചി, കരിങ്കുട്ടി, തിരുമുടി, കൈക്കുറ്റപ്പാട്, അരണി തുടങ്ങി 2003ലെ കലിവേഷം വരെ മുപ്പതോളം മലയാളനാടകങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചു. അവയിൽ നൃത്തനാടകങ്ങളും ഗദ്യനാടകങ്ങളും കാവ്യനാടകങ്ങളും കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള നാടകങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഭൂതം, തിരനോട്ടം, പ്രേമരശ്മി, ചീനപ്പറവകൾ, ജാബാലസത്യകാമൻ എന്നിവ നൃത്തനാടകങ്ങളാണ്.

കുമ്മാട്ടി, ചക്കീചങ്കരം, വിഷ്ണുമായ, വച്ചുമാറ്റം, കുഞ്ഞിച്ചിറകുകൾ എന്നിവ കുട്ടികളുടെ നാടകങ്ങളും. ഷേക്സ്പിയറുടെ ദി ടെംപെസ്റ്റ്, സാർത്രിന്റെ ട്രോജൻ വിമൻ എന്നിവ മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭാസന്റെ മധ്യമവ്യായോഗം, കർണഭാരം, ഊരുഭംഗം, സ്വപ്നവാസവദത്തം, പ്രതിമ, ചാരുദത്തം എന്നീ നാടകങ്ങളും കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളം, വിക്രമോർവശീയം എന്നീ നാടകങ്ങളും വിവർത്തനം ചെയ്ത് സംവിധാനം നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാവാലത്തിനു മുമ്പ് മലയാളനാടകവേദിയുടെ സ്വഭാവമെന്തായിരുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കുമ്പോഴേ മലയാളനാടകവേദിയിൽ അദ്ദേഹം എങ്ങനെ ഇടപെട്ടു എന്നു മനസ്സിലാവുകയുള്ളു. 1940കളോടെ മലയാളത്തിൽ സംഗീതനാടകങ്ങളുടെ വസന്തം അവസാനിക്കുകയും ഇബ്സണെപ്പോലുള്ള പടിഞ്ഞാറൻ നാടകപ്രതിഭകൾ സ്വാധീനമായി ഉയർന്നു വരികയും ചെയ്തു. ദേശീയസ്വാതന്ത്ര്യസമരം, ആഭ്യന്തരനവോത്ഥാനശ്രമങ്ങൾ എന്നിവയാൽ മുഖരിതമായ ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് എൻ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ നാടകങ്ങളും പരിഭാഷകളും വരുന്നത്. പുളിമാനയുടെ സമത്വവാദിയടക്കമുള്ള നാടകങ്ങളും സി.ജെ. യുടെ നാടകങ്ങളും അതിന്റെ തുടർച്ചകളിൽ ഉണ്ടാവുന്നു. മാർക്സിസമടക്കമുള്ള നവസാമൂഹ്യദർശനങ്ങളുടെ സ്വാധീനം കേരളീയസാമൂഹ്യജീവിതത്തെ സ്വാധീനിക്കുകയും മാറ്റിത്തീർക്കാനാരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാംസ്കാരികഘട്ടമായിരുന്നു ഇതെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. രൂപപരമായും ഉള്ളടക്കപരമായും 40കൾ കൊണ്ടുവന്ന ഈ ശൈലീപരിണാമം അടിയുറച്ചു തുടങ്ങുന്നത് അറുപതുകളിലാണ്. കൃഷ്ണപിള്ളക്കു പുറമെ സി.എൻ. ശ്രീകണ്ഠൻ നായർ ,കെ.ടി.മുഹമ്മദ്, ചെറുകാട്, ജി.ശങ്കരപിള്ള, ടി.എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, സി. എൽ. ജോസ്, തിക്കോടിയൻ, കൈനിക്കര സഹോദരൻമാർ തുടങ്ങിയവർ വ്യതിരിക്തമായ ശൈലികളും സങ്കൽപ്പങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് കാവാലം നാടകരംഗത്ത് എത്തിച്ചേരുന്നത്. നേരത്തെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ശൈലീകൃത അഭിനയരൂപങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണത്തിലൂടെ നാടോടിപാരമ്പര്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയും അവയെ സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മാർഗം സ്വീകരിക്കുകയുമാണ് കാവാലം ചെയ്തത്. 60കളിൽ സജീവമായ ആധുകികതയുടെ(high modernism)ഒരുതരത്തിലുള്ള സ്വത്വാന്വേഷണതൃഷ്ണ തന്നെയാണ് തനതു പ്രസ്ഥാനവും പിന്നിട് കളരി പ്രസ്ഥാനവും പ്രകടിപ്പിച്ചത് എന്നു കാണാനാവും. ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പര്യാലോചനകളുടെ ഒരു പിന്തുടർച്ച ഇതിനകത്തുണ്ട്. സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തെയും സംസ്കാരത്തിന്റെ ഈടുവെപ്പുകളെയും വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള ശ്രമം എന്ന നിലയിലാണ് താനത് ഏറ്റെടുക്കുന്നതെന്ന് കാവാലം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് അക്കാലം വരെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രൊഫഷണൽ-അമച്വർ നാടകവേദികൾക്ക് അന്യമായ ഒന്നായിരുന്നു. ഇതേപ്പറ്റി കാവാലം

തന്നെ പറയുന്നത്, തനികേരളീയമായ കലാസംസ്കൃതികളുടെ അന്യോന്യതയാണ് താൻ അന്വേഷിക്കുന്നത്എന്നാണ്.

കാവാലത്തിന്റെ തനതു ലാവണ്ണം

ഇക്കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ കാവാലം ഇടപെട്ട നാടകങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചാൽ കാണാവുന്ന പൊതുവായ പ്രത്യേകത അവയ്ക്ക് കേരളത്തിലെ ദൃശ്യകലാസംസ്കാരത്തിന്റെ ബഹുരൂപിയായ ഒരു വ്യവഹാരസ്വഭാവം ഉണ്ട് എന്നതാണ്. കേരളത്തിന്റെ നാടോടി ക്ലാസിക്കൽ കലാപാരമ്പര്യങ്ങളെ പലമട്ടിൽ പരിചരിച്ചും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയുമാണ് കാവാലം നാടകങ്ങൾ വ്യക്തിത്വം നേടുന്നത് എന്ന് ചുരുക്കം. സോപാനസംഗീതം, മോഹിനിയാട്ടം എന്നീ പെർഫോമൻസുകളെ കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണങ്ങളിലൂടെയാണ് കാവാലം നാടകരംഗത്തേക്ക് എത്തുന്നത്. സോപാനം എന്നപേരിൽ 1965ൽ ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു തിയറ്റർ ഗ്രൂപ് രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നത് ഇതേ ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ്. കഥകളി, കൂടിയാട്ടം, തുള്ളൽ തുടങ്ങിയ ശൈലീകൃതകലാവതരണങ്ങളും(stylised theatre) അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. അതേ സമയം തന്റെ കാഴ്ച്ചശീലങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തിയ ഗ്രാമസംസ്കൃതിയും അതിന്റെ ഉള്ളടക്കങ്ങളായ അനുഷ്ഠാന-വിനോദരൂപങ്ങളും കാവാലം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കാക്കാരിശ്ശി നാടകം, പൊറാട്ട് നാടകം, തെയ്യം, പടയണി, മുടിയേറ്റ് തുടങ്ങിയ കലാരൂപങ്ങൾ കാവാലം നാടകങ്ങളിലേക്ക് ഉൾച്ചേർക്കപ്പെടുന്നത് അങ്ങനെയാണ്. അതോടൊപ്പം കേരളത്തിന്റെ അതിസമ്പന്നമായ താളവൈവിധ്യവും അതിൽ ഉൾച്ചേരുന്നുണ്ട്. ഈ വിധം രൂപപ്പെടുത്തിയ കാവാലം നാടകങ്ങൾ ലക്ഷ്യമാക്കിയത് രണ്ടുകാര്യങ്ങളാണ്. ഒന്ന്, വാചികാഭിനയത്തേക്കാൾ രംഗാവതരണത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകുക. രണ്ട്, കേരളീയമായ തനതു രംഗാവതരണശൈലി രൂപപ്പെടുത്തുക. കേരളത്തിന്റെ നാടകസങ്കൽപ്പത്തിന് സാംസ്കാരികമായ അടിത്തറ നിർമിക്കുക എന്ന രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യമാണ് ഈ തനത്നാടകസങ്കൽപ്പം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. നാട്ടുതാളത്തിന്റെയും ഭാഷയുടെയും ഊർജ്ജസ്രോതസ്സിനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു കൂട്ടം(chorus)അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതരണങ്ങളിലെ നിരന്തരസാന്നിധ്യമാണ്. സാക്ഷി, ദൈവത്താർ, അവനവൻകടമ്പ, കരിംകുട്ടി തുടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രരചനകളിൽ ഇത് സ്പഷ്ടമായി കാണാം. വാക്ക്, ക്രിയ, താളം, ശരീരം എന്നിവ പരസ്പരം വെച്ചുമാറാവുന്ന ഊർജ്ജരൂപങ്ങളായി കാവാലത്തിന്റെ രചനകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത. തന്റെ നാടകങ്ങളുടെ ആട്ടപ്രകാരങ്ങളെപ്പറ്റി കാവാലം തന്നെ പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. “ഇത്തരം നാടകങ്ങളിൽ ഓരോ നാടകത്തിനും ഇണങ്ങുന്ന രംഗശീലങ്ങൾ കണ്ടെത്തുമ്പോൾ, നാട്യധർമിയായ അഭിനയപ്രയോഗങ്ങൾ

കൂടിയേതീരൂ. അതിന് നൃത്തവാദ്യങ്ങളുടെ കൂടിച്ചേരൽ ഒഴിവാക്കാവുന്നതല്ല... ആർക്കും തോന്നിയപോലെ ലാഘവബുദ്ധിയോടെ ഇത്തരം നാടകങ്ങളിൽ വേഷം കെട്ടാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അടിസ്ഥാനപരമായ താളബോധവും സാമാന്യമായി നൃത്തം ചവിട്ടാനുള്ള വാസനയും അതിനുള്ള തയ്യാറാകലും മറ്റുമുള്ള നടന്മാരില്ലെങ്കിൽ ഇത്തരം നാടകങ്ങൾ പരാജയപ്പെടും"(അവനവൻ കടമ്പ,പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്,2005,പുറം,28). നാട്ടുവഴക്കങ്ങളുടെ ഊർജ്ജപ്രസരണശേഷിയാണ് കാവാലം നാടകങ്ങളുടെ വ്യതിരിക്തത എന്നാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

വാക്കും നാട്ടുവഴക്കവും

വ്യവസ്ഥയെ നിർമിക്കുന്നതിലും നിലനിർത്തുന്നതിലും അട്ടിമറിക്കുന്നതിലും ഭാഷക്കുള്ള പങ്കിനെപ്പറ്റി ഇന്നു നമുക്ക് സംശയങ്ങളൊന്നുമില്ല. കൊളോണിയൽ ആധിപത്യം കടന്നുവന്നതും പിൽകാലത്ത് അത് തകർക്കപ്പെട്ടതും ഭാഷയിലൂടെയാണ് എന്നതും വസ്തുതയാണ്. ഈ ഭാഷയുടെ അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരമാണ് കാവാലത്തിന് വാക്ക്. അത് വ്യക്തിയുടെയല്ല നാടിന്റെ വാക്കാണ്. കലയിലെ നാട് ഏതാണ് എന്നതാണ് ഇവിടെ ഉയരുന്ന ഒരു പ്രധാന ചോദ്യം. കാവാലത്തെ സംബന്ധിച്ച് അത് കല ഉയിർകൊണ്ട നാടാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിലെ നാട് രചനയുടെ ഉള്ളടക്കത്തെ നിർണയിക്കുന്ന ചരിത്രപരമായ ഒരു സാന്നിധ്യമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ്. "ഒരു ഭൂപ്രദേശത്തെ മനുഷ്യവാസത്തിന് സ്വന്തമായ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, ആഖ്യാനരീതികൾ, വസ്ത്രധാരണശൈലികൾ, ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ സവിശേഷതകൾ, ആഹാരമാതൃകകൾ, ഭാഷാഭേദങ്ങൾ, വിഭവോൽപ്പാദനരീതികൾ, ശരീരഭാഷകൾ, നിറസങ്കൽപ്പങ്ങൾ, മര്യാദകൾ, വഴക്കങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, അധ്വാനരംഗങ്ങൾ, താളത്തിന്റെയും ഗീതത്തിന്റെയും സമ്പ്രദായങ്ങൾ- ഇങ്ങനെ ഒട്ടേറെ ഘടകങ്ങളുടെ ഒരു ഗണത്തെയാണ് ദേശം എന്ന പരികൽപ്പന ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്" എന്ന് 'നാടകം ദേശം'എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. കാവാലത്തിന്റെ തനതുനാടകസങ്കൽപ്പത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ആലോചനയിലാണ് അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം പങ്കുവെക്കുന്നത്. നാടകത്തിലെ ദേശം എന്നത് ഇ.പി. സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ അരങ്ങിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ദേശമല്ല മറിച്ച് നാടകം രൂപപ്പെടുന്ന നാട്ടകമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കാവാലത്തിന്റെ വാക്കിന്റെയും ക്രിയയുടെയും ഭൂമിക കാവാലം എന്ന ദേശമായത്. കാവാലം എന്ന സ്ഥലം, ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ച് തികച്ചും ഭൗതികമായ ഒരു തത്വചിന്ത രൂപപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അധ്വാനമാണ് ആ തത്വചിന്തയുടെ കേന്ദ്രം. കാവാലം എന്ന ദേശത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രം അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അധ്വാനത്തെ മുൻനിർത്തി വികസിക്കുന്ന ഈ ശരീരസംസ്കൃതിയും പാരമ്പര്യവുമാണ് കാവാലത്തിന്റെ രചിതപാഠങ്ങളിലും അരങ്ങിലും മുന്തിനിൽക്കു

ന്നത് എന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ദേശത്തിന്റെ ഭൗതികപ്രകൃതി തന്റെ സാഹിത്യപക്ഷപാതിത്വത്തെ സൂക്ഷ്മമാംവിധം പ്രചോദിപ്പിച്ചതായി അഭിമുഖങ്ങളിൽ നിരവധിസന്ദർഭങ്ങളിൽ കാവാലം ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. കാർഷികസംസ്കൃതിയും വെള്ളത്താൽചുറ്റപ്പെട്ട ഭൂപ്രകൃതിയും കായലും കാറ്റും എല്ലാം താൻ സ്വാംശീകരിച്ച നാടകസംസ്കാരത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട് (ദ ഹിന്ദു, 2004 ഒക്റ്റോബർ 31). ഒരു പടികൂടി കടന്ന് കുട്ടനാടിന്റെ ജലജീവിതവും കാർഷികജീവിതവും അതിൽ സൂക്ഷ്മമായി ഇടപെടുന്നത് നമുക്ക് കണ്ടെത്താനാവും. വിത്തെറിയൽ, ഞാറുനടീൽ, കൊയ്ത്ത്, തൊണ്ടു തല്ലൽ, വള്ളമൂന്നൽ, വലയെറിയൽ എന്നിങ്ങനെ താളാത്മകവും അതേ സമയം ചടുലവുമായ ശരീരചലനങ്ങളുടെ, പെർഫോമൻസുകളുടെ വിന്യസനമായി കുട്ടനാടൻ കാർഷിക സംസ്കൃതിയെ സങ്കല്പിച്ചാൽ അതിന്റെയൊരു പരിച്ഛേദം തന്നെയാണ് കാവാലം നാടകങ്ങളുടെ അന്തർധാര. ദലിത് ജീവിതത്തിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്ത പദസമ്പത്ത് വായ്ത്താരികളായും പാട്ടുകളായും നാടകങ്ങളിൽ ഉടനീളം ആവർത്തിക്കുന്നുമുണ്ട്. സംസ്കൃതവും നാടോടിവാങ്മയങ്ങളും ഒരു പോലെ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു എന്നതാണ് മറ്റൊരു പ്രത്യേകത. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ജനസാമാന്യവുമായി സജീവമായ ഒരു സംവാദാത്മകബന്ധം പുലർത്താനോ അതുവഴി കാഴ്ച്ചയുടെയും കേൾവിയുടെയും നവീനമായ ഊർജ്ജസ്രോതസ്സുകൾ പങ്കുവെക്കാനോ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയം ബാക്കിയാണ്. സാങ്കേതികജ്ഞാനവും പരിശീലനവും നാടകാവതരണത്തിനു മാത്രമല്ല ആസ്വാദനത്തിനും ആവശ്യമാണ് എന്ന കാഴ്ച്ചപ്പാടാണ് തനതുനാടകങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രേക്ഷകരെ അകറ്റിയത്. കാരണം കാവാലം രൂപപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ച സാംസ്കാരികബഹുത്വത്തിന്റെ സംവാദമണ്ഡലം യഥാർത്ഥത്തിൽ സാധ്യമായോ എന്ന ചോദ്യം ഇന്നും ഉയർന്നു തന്നെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. കേരളീയകലകളിൽ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളുടെ സംസ്കാരം അത്രകണ്ട് സജീവമല്ല ഇന്നും. മാത്രമല്ല, കാവാലം തിയറ്ററിന്റെ പിന്തുടർച്ച അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരു നാടകസംസ്കാരം ഇവിടെ രൂപപ്പെടുകയുമുണ്ടായിട്ടില്ല.

കാലാതിവർത്തിയായ കാവാലം

കാവാലം അവശേഷിപ്പിച്ചു പോയതെന്ത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് പക്ഷേ, ഉത്തരങ്ങൾ പലതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഷയിൽ തനികേരളീയമായ പ്രാദേശികവ്യത്യാസത്തോടെ പുലരുന്ന കലാരൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ് പ്രാഥമികമായി അദ്ദേഹം നടത്തിയത്. അത്തരം കലാനുഭവങ്ങളെ സമഗ്രമായ അനുഭൂതികളാക്കി മാറ്റാനുള്ള ദൗത്യമാണ് തന്റെ നാടകപ്രയാണത്തിലൂടെ കാവാലം ഏറ്റെടുത്തത്. കലാനുഭൂതികളെ സംബന്ധിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്വേഷണങ്ങൾ നാടകത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നില്ല എന്നതാണ് മറ്റൊരു

വസ്തുത. കവി, ഗാനരചയിതാവ്, കലാഗവേഷകൻ എന്നീ നിലകളിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയ ഇടപെടലുകൾ എക്കാലത്തേക്കുമുള്ള സാംസ്കാരികസമ്പാദ്യമാണ് എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. സംഗീതനാടക അക്കാദമിയുടെ ചെയർമാനായിരുന്ന പത്ത് വർഷക്കാലം കേരളത്തിന്റെ തനത് സംഗീതകലാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഡോകുമെന്റേഷൻ ഒരു ദൗത്യമായി ഏറ്റെടുത്തു എന്നതും സ്മരണീയമാണ്. വാചികാഭിനയത്തിലേക്ക് ചുരുങ്ങിപ്പോവുമായിരുന്ന നാടകപാരമ്പര്യത്തെ തൗര്യത്രികപ്രധാനമാക്കി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നാടകസംസ്കാരത്തിന് വ്യാകരണം ചമച്ചു എന്നത് ഇതിനെയൊക്കെ കവിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയും പുതുപ്രവണതകളിലൂടെയും മുന്നേറാൻ മലയാളനാടകവേദിക്ക് ഊർജ്ജമായി കാവാലം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

റഫറൻസ്

1. കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർ, സാക്ഷി, 1969,സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം
2. --------, തിരുവാഴിത്താൻ, 1969, നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം
3. ---------, പൊറനാടി, 1999,കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം
4. ---------, നാടകചക്രം,1974, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം
5. ---------, അവനവൻകടമ്പ, 2005, പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
6. ഡോ. രാജാവാര്യർ, കേരളത്തിലെ തിയറ്ററും കാവാലം നാടകങ്ങളും, 2008, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം
7. എൻ ശശിധരൻ, എഡി., കാഴ്ച്ചയും കാഴ്ച്ചപ്പാടും, 2013, വിദ്യാർത്ഥി പബ്ലിക്കേഷൻ, കോഴിക്കോട്
8. ദ ഹിന്ദു, 2004 ഒക്റ്റോബർ 31
9. ഡോ. സാംകുട്ടി പട്ടങ്കരി, സോപാനം കേറിയ കീഴാളഭാഷയും കാവാലത്തിന്റെ മേൽജാതി സ്വത്വവും, നാരദ മലയാളം ന്യൂസ് (ഓൺലൈൻ), ജൂലൈ 4,2016.

ശോഭിത്ത് പി.കെ
ഗവേഷകൻ
മലയാള കേരളപഠനവിഭാഗം
കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല
9496924181-ഫോൺ
sobith2011@gmail.com

ലേഖനം

എൻ.വി.യുടെ സംസ്കൃത കവിതകൾ

ഡോ. സി.എം. നീലകണ്ഠൻ

പണ്ഡിതൻ, കവി, നിരൂപകൻ, അദ്ധ്യാപകൻ, വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ധിഷണാശാലി, പത്രപ്രവർത്തകൻ, ആധുനികതയുടെ വക്താവ് എന്നു തുടങ്ങി എത്രയധികം വിശേഷണങ്ങളാണ് എൻ.വി. എന്ന പ്രതിഭയ്ക്കു ചേരുക എന്നു നിശ്ചയിച്ചു പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. അത്രയധികം വൈജ്ഞാനിക-ധൈഷണിക-കാവ്യ-സാഹിത്യ മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ച മഹാനാണ് എൻ.വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഹുമുഖ പ്രതിഭയ്ക്കും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ഊർജ്ജം പകർന്ന പല ഘടകങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്ന് അദ്ദേഹം ആർജ്ജിച്ച സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യമായിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവരും പൊതുവെ സമ്മതിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജിൽ നിന്ന് വ്യാകരണ ഭൂഷണവും മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്ന് സാഹിത്യ ശിരോമണിയും നേടിയ ശേഷമാണ് ബി. ഒ. എൽ, എം.ലിറ്റ്, ജർമ്മൻ ഭാഷയിൽ ഡിപ്ലോമ, രാഷ്ട്ര ഭാഷാവിശാരദ് തുടങ്ങിയ ബിരുദങ്ങൾ അദ്ദേഹം നേടുന്നത്.

വര: രാജേഷ് മോൻജി

സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യത്തെ കേവലം പാരമ്പര്യശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം മാത്രമായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ എൻ.വി. തയ്യാറായില്ല. അക്കാലത്ത് മറ്റു പല ധിഷണാശാലികളും ചെയ്തപോലെ സംസ്കൃതത്തിലെ ശാസ്ത്രസാഹിത്യാദിശാഖകളിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ആധുനിക വിജ്ഞാന മണ്ഡലങ്ങളിൽ അവ എങ്ങനെ സാർത്ഥകമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താം എന്നു ചിന്തിക്കുകയാണ് എൻ.വിയും ചെയ്തത്. സ്വാതന്ത്ര്യസമര പ്രസ്ഥാനം, ദേശീയതാബോധം, നവമാനവിക സങ്കൽപം, നവോത്ഥാന ചിന്തകൾ എന്നിവയിലൊക്കെ, അന്നത്തെ പല പണ്ഡിതൻമാരും സാംസ്കാരിക നായകന്മാരും എന്നപോലെ, എൻ.വി.യും അഭിരമിച്ചിരുന്നു. ഇത്തരം ചിന്തകളിലും പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും പ്രവർത്തിച്ചു മുന്നേറാനാണ് എൻ.വി. തന്റെ സംസ്കൃത ജ്ഞാനത്തെ ഉപയോഗിച്ചത്. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലും മറ്റു രചനകളിലും ചിന്തകളിലും വ്യക്തമായി പ്രതിഫലിച്ചു കാണുകയും ചെയ്യാം. 'കാളിദാസന്റെ സിംഹാസനം' പോലുള്ള കവിതകളും 'ബുദ്ധചരിതം ആട്ടക്കഥ'യും മേൽപത്തൂരിന്റെ വ്യാകരണപ്രതിഭ തുടങ്ങിയ ഇതര കൃതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യത്തിനും സംസ്കൃതത്തിലെ ആശയങ്ങൾ നവലോക വിജ്ഞാന രൂപീകരണത്തിൽ എങ്ങനെ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താം എന്നതിനും ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണല്ലോ.

അതുകൊണ്ടു തന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രം കവിതകളും ഇതരകൃതികളും രചിക്കുക, അതിൽ അഭിരമിക്കുക എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ എൻ.വി. കൂടുതൽ വ്യാപൃതനായില്ല. അതല്ല, സംസ്കൃതത്തിലെ ആശയങ്ങൾ ആധുനിക ലോകത്തിനു ഉപയോഗപ്പെടുന്ന രീതിയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയാണ് വേണ്ടത് എന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ പ്രവർത്തിക്കുകയുമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്.

എന്നാൽ, അതേ സമയം തന്നെ, എൻ.വി. തന്റെ സംസ്കൃതത്തിലെ വ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിലെയും സാഹിത്യത്തിലെയും പാണ്ഡിത്യവും സംസ്കൃതത്തിൽ രചന നടത്താനുള്ള തികഞ്ഞ കഴിവും പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കേളേജിലെ പണ്ഡിത സദസ്സും, സാഹിത്യ നിപുണൻ ബിരുദവും, പട്ടാമ്പി കേളേജ് സാഹിത്യരത്നം ബിരുദവും നൽകി അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യത്തെ ആദരിച്ചും അംഗീകരിച്ചും ആയിരുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറയിലും പട്ടാമ്പിയിലും സംസ്കൃത വിദ്വത് സദസ്സുകളിൽ പ്രഗത്ഭ പണ്ഡിതൻമാരുടെ കൂടെയിരുന്ന് എൻ.വി. വാക്യാർത്ഥം പറയുന്നത് ഈ ലേഖകൻ ചെറുപ്പകാലത്ത് നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരാശയങ്ങളും നൂതന വിജ്ഞാനങ്ങളും ആധുനികതയും തന്റെ ബുദ്ധിയിലും ചിന്തയിലും ആധിപത്യം നേടിക്കൊണ്ടിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലും സംസ്കൃതത്തിന്റെ പാ

രമ്പര്യ ഗരിമയെയും പാണ്ഡിത്യത്തെയും ഒട്ടും ഗൗരവം വിടാതെ അദ്ദേഹം നെഞ്ചിലേറ്റിയിരുന്നു എന്നതിന് ഇത് ഉദാഹരണമാണ്. ഈ സവ്യസാചിത്വം എൻ.വി.യെപ്പോലുള്ള മഹാ പ്രതിഭകൾക്കു മാത്രം സ്വായത്തമാക്കാവുന്ന അപൂർവ്വ പ്രതിഭാസമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇതുപോലെ സംസ്കൃതത്തിൽ തന്നെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ അപൂർവ്വങ്ങളാണെങ്കിലും ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. പ്രമേയപരിചരണം കൊണ്ടും നൂതനാശയങ്ങൾ കൊണ്ടും പ്രതിപാദനരീതിയുടെ പ്രത്യേകതകൊണ്ടും അവ ആകർഷകങ്ങളും പഠനാർഹങ്ങളുമാണ്. ആധുനികാശയങ്ങൾ സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിൽ തന്നെ മനോഹരങ്ങളായ കവിതകളായി അവതരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണവ.

ആറു സംസ്കൃത കവിതകളാണ് എൻ.വി.യുടേതായി ലഭ്യമായിട്ടുള്ളത്. നയാഗരാ പ്രപാത:, നാരായണ സമൃതി:, തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജ്, പരീക്ഷിത് പ്രശസ്തി:, ഭട്ടപാദ സമൃതി:, ശ്രീ മദാഗമാനന്ദ പ്രണാമ: എന്നിവയാണവ. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ കൃതി, 1987-ൽ കാലടിയിൽ വെച്ചെഴുതിയതാണ്. ഇത് അപ്രകാശിതമാണ് എന്നും തോന്നുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലെണ്ണം എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ എന്ന സമാഹരത്തിൽ (എൻ.വി. സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് , കോട്ടയ്ക്കൽ, 2006) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭട്ടപാദപ്രശസ്തി: എന്ന കവിത 1986 ഡിസംബർ 14 ന് നാരായണീയത്തിന്റെ നൂറാം വാർഷികാഘോഷങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് നടത്തിയ കവി സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചതാണ്. പിന്നീട് ആ കവിത കുങ്കുമം വാരികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ എന്ന പേരിൽ തന്നെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി 2016 ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുതിയ പതിപ്പിൽ ഈ അഞ്ച് സംസ്കൃത കവിതകളും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ 'തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജ്'എന്ന കവിത കുറേ വർഷം മുമ്പ്, എൻ.വി. അവിടെ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തോ തൊട്ടുശേഷമോ ആയിരിക്കാം, ഒരു മാസികയിൽ 'വാക്യാർത്ഥസഭാ' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാസികയുടെ കവിത പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഭാഗം അടക്കം കുറേ പേജുകൾ എൻ.വി. സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് പ്രവർത്തകനായ ശ്രീ. കെ.വി. രാമകൃഷ്ണന്റെ ശേഖരണത്തിലുണ്ട്. മാസികയുടെ പേര്, പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വർഷം, എവിടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു എന്നൊന്നും അതിൽ വ്യക്തമല്ല. തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജിന്റെ പഴയ വല്ല മാസികയുമാവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കുക മാത്രം ചെയ്യാമെന്നാണ് ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ശ്രീ. കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. പിന്നീട് ആ കവിതയാണ് എൻ.വി. തന്നെ ശീർഷകം മാറ്റി 'തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജ്' എന്നാക്കി മലയാളത്തിൽ സാരത്തോടുകൂടി സമാഹാരങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്.

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഊർജ്ജം, മനുഷ്യനിലുള്ള പ്രതീക്ഷയും വിശ്വാസവും

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊള്ളുകയും മനുഷ്യനന്മയിലുള്ള പ്രതീക്ഷയും വിശ്വാസവും പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവിത വീക്ഷണമാണ് എൻ.വി. കവിതകളിലും സാഹിത്യത്തിലും രചനകളിലും പ്രധാനമായി കാണുന്നതെന്ന് മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃത കവിതകളെ സംബന്ധിച്ചും ശരിയാണ്. ശ്രീ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ എൻ.വി. കവിതകളെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യ നിരീക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃത കവിതകൾക്കും യോജിക്കും. "എട്ടാം നൂട്ടാണ്ടിനു ശേഷം ഇന്ത്യയിൽ പടർന്നു പിടിച്ച മായാവാദത്തിലും അകർമ്മണ്യതയിലും ചെന്നു തലകുത്തി നിൽക്കുന്ന സങ്കുചിതമായ ഹൈന്ദവാദർശത്തോട് എൻ.വിയുടെ ദർശനത്തിന് ചാർച്ചയില്ല. കാളിദാസന്റെ ആരണ്യകദർശനത്തോടു അതു ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു. 'മിഷനറിയും' 'ഒരുപഴങ്കഥ'യും ചേർത്തു വായിച്ചു നോക്കുക. സ്ഥിതിയുടെയും പ്രഗതിയുടെയും ആത്യന്തിക സത്ത മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ആർഷ ചിന്തയിൽ നിന്നാണ് അതിന്റെ ആരംഭം. 'സകല ദിക്കുകളിൽ നിന്നും ഭദ്രവിചാരങ്ങൾ നേരിട്ട് ഒഴുകിവരട്ടെ' എന്നു ജപിച്ചുപോന്ന തലമുറകളുടെ കണ്ണിയാണ് ഈ കവി. അതുകൊണ്ട് തന്റെ അന്ധഹൃദന്തക്കണ്ണ് തെളിയിച്ച ഗാന്ധിചരിത്രത്തോടൊപ്പം തന്നെ മഹർഷി തുല്യനായ മാർക്സിന്റെ ആർത്ഥികോപനിഷത്തിനെ ആവാഹിച്ചു പരിചരിക്കാനും എൻ.വി.ക്ക് ഉത്സാഹമത്രെ. രണ്ടിനെയും സമന്വയിക്കാനുള്ള ദർശന വൈഭവം തന്നെ തുണച്ചിരിക്കുന്നു."(എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ, എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്, കോട്ടക്കൽ, 2006, പ്രവേശകം, വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി, പേജ് 777, 778)

പരീക്ഷിത്പ്രശസ്തി, തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃതകോളേജ്

ഈ സംസ്കൃത കവിതകൾ എൻ.വി.യുടെ ആദ്യകാല രചനകളാകാനാണ് സാദ്ധ്യത. താൻ പഠിച്ച കോളേജിന്റെ പ്രോത്സാഹകരായിരുന്ന കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരിലെ അവസാനത്തെ രാജാവായ പരീക്ഷിത് രാമവർമയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളും തൃപ്പൂണിത്തുറ കോളേജിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളുമാണ് ഈ കവിതകളിൽ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. രാജർഷി രാമവർമ്മ സ്ഥാപിച്ച തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജ് പരീക്ഷിത് രാമവർമ്മയുടെ കാലത്ത് ഏറ്റവും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. കലാലയത്തിന്റെ വസന്തകാലമായിരുന്നു പരീക്ഷിത്ത് രാജാവിന്റെ ഭരണ കാലം. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള സംസ്കൃത പണ്ഡിതന്മാർ ഒത്തുചേരുന്ന പ്രൗഢങ്ങളായ സംസ്കൃത വിദ്വദ്സദസ്സുകൾ തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ രാജർഷി രാമവർവർമ്മയുടെ കാലത്തുതന്നെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. പരീക്ഷിത് രാമവർമ്മ അതിനെ ഒന്നുകൂടി പരിപോഷിപ്പിച്ചു. സുവർണ്ണമുദ്രകളും, സാഹിത്യ

നിപുണൻ, പണ്ഡിതരാജൻ പോലുള്ള ബിരുദങ്ങളും നൽകി പണ്ഡിതന്മാരെയും കവികളെയും ആദരിച്ചും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും അവർക്ക് വൈജ്ഞാനിക-കാവ്യ രചനാ മണ്ഡലത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും ഒരുക്കിയും സംസ്കൃതത്തെ രണ്ടു പേരും പരിപോഷിപ്പിച്ചു. സ്വയം കവികളും പണ്ഡിതന്മാരും പ്രധാനപ്പെട്ട പല സംസ്കൃത ശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും കർത്താക്കളും (പ്രത്യേകിച്ച് പരീക്ഷിത് തമ്പുരാൻ) ആയിരുന്നു ഈ രണ്ടു ഭരണാധിപന്മാരും. പരീക്ഷിത് മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്ത് അദ്ദേഹം തന്നെയായിരുന്നു അവിടെ നടന്നിരുന്ന വിദ്വദ് സദസ്സുകളിൽ അധ്യക്ഷത വഹിച്ചിരുന്നത്. ദിവസങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്നിരുന്ന സംസ്കൃത ശാസ്ത്രസദസ്സുകളിൽ വിവിധ ശാസ്ത്ര ശാഖകളിൽ നൂതനാശയങ്ങൾ ഉദയം ചെയ്യുകയും അവയെല്ലാം ഗ്രന്ഥപരമ്പരകളിലൂടെയും ശിഷ്യപരമ്പരകളിലൂടെയും പ്രസ്തുത ശാസ്ത്ര ശാഖകൾക്ക് മുതൽകൂട്ടാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജിനെ തന്റെ പുത്രിയെപ്പോലെ ലാളിച്ചും ശ്രദ്ധിച്ചും പരിപോഷിപ്പിച്ചും കൊണ്ടാണ് പരീക്ഷിത് രാമവർമ്മ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ മഹത്ത്വവും കവിത്വവും പാണ്ഡിത്യവും സംസ്കൃതത്തോടുള്ള പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയും സംസ്കൃത കോളേജിനോടുള്ള വാത്സല്യവും പ്രതിഫലിക്കുന്ന ആറുശ്ലോകങ്ങളുള്ള കവിതയാണ് പരീക്ഷിത് പ്രശസ്തി.

അധീതവാൻ യഃ കില ദർശനാനി
ഷഡ്ഭാരതീയാന്യനതീതബാല്യം
സാരസ്വതസ്യാംബുഹിധേഃപ്രപേദേ
പാരം വരം യഃ കില ലീലയൈവ

എന്നാരംഭിക്കുന്നു കവിത ബാല്യം കഴിഞ്ഞ് യൗവനം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സംസ്കൃതത്തിലെ ഷഡ് ദർശനങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ച് വിദ്യാവാരിധിയുടെ മറുകരയിൽ അനായാസം ചെന്നെത്തിയ മഹാനാണ് പരീക്ഷിത് മഹാരാജാവ് എന്നു സാരം.

ക്ലിഷ്ടേƒധികം തക്കർപഥേ സദാ യ-
ശ്ചക്രേƒടനം ബുദ്ധിവിനോദനായ
സംഗീതനാട്യാദികലാസു സന്തോ
യമാമനന്തിസ്മ പരം പ്രമാണം

സംസ്കൃത ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ തന്നെ ഏറ്റവും കഠിനമായ ന്യായ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രാവീണനായിരുന്നു പരീക്ഷിത് മഹാരാജാവ് എന്നിവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. തർക്കശാസ്ത്രത്തെ ക്ലേശകരമായല്ല, ബുദ്ധിവിനോദമായാണ് അദ്ദേഹം ഉൾകൊണ്ടത്. പണ്ഡിതന്മാർ സംഗീതനാട്യകലകളിൽ പരീക്ഷിത് മഹാരാജാവിനെ പരമപ്രമാണമായി കണ്ടിരുന്നു.

ഛാത്രാൻബഹൂൻ യോ വിവിധാസു വിദ്യാ-
സ്വധ്യാപ്യ വൈദുഷ്യധനാൻ വ്യതാനീത്
ഹ്ലാദായ ബോധായച യത് പ്രണീത-
ഗ്രന്ഥാനജസ്രം സുധിയഃ പഠന്തി

വിദ്യാർത്ഥികളെ വിവിധ വിദ്യകൾ പഠിപ്പിച്ച് അവയിൽ പ്രവീണരാക്കാൻ അദ്ദേഹം സദാ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രചിച്ച കൃതികൾ അറിവിനും ആഹ്ലാദത്തിനും വിദ്വാന്മാർ സദാ അനുശീലനം ചെയ്യുന്നു.

ജീവിതത്തിലെ ലാളിത്യം, ജനാധിപത്യത്തോടുള്ള ആദരവ്

സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യം, കവിത്വം, സഹൃദയത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങളിലുപരി കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് അവസാനത്തെ രാജാവായ പരീക്ഷിത് തമ്പുരാന്, ഉണ്ടായിരുന്ന സവിശേഷതകളാണ് ജീവിത ലാളിത്യവും പ്രജകളോടുള്ള സ്നേഹവും, പ്രജായത്തഭരണത്തോടുള്ള ആദരവും. പരീക്ഷിത് തമ്പുരാൻ തൃപ്പൂണിത്തുറ രാജഭരണത്തിന്റെ അവസാന കണ്ണിയായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ശേഷം തിരു-കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങൾ യോജിപ്പിച്ച് നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾക്ക് അവസാനം കുറിക്കുന്ന സമയത്ത് യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൂടാതെ കൊച്ചി രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് തന്റെ രാജാധികാരത്തെ, ജനായത്തഭരണ സംവിധാനത്തിന്, പൂർണ്ണ സന്തോഷത്തോടുകൂടി സമർപ്പിക്കാൻ പരീക്ഷിത് തമ്പുരാന് തെല്ലും മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജനാധിപത്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും ജനങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ അതിന് പ്രേരിപ്പിച്ചത്. കേരളത്തിലെ തന്നെ പല രാജാക്കന്മാരും പല അവകാശങ്ങളും നില നിർത്തിയും നിബന്ധനകൾക്കു വിധേയമായും ആണ് തിരു-കൊച്ചി സംയോജന കരാറിൽ ഒപ്പിട്ടത് എന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഒരു പ്രതിഫലവും കൂടാതെ രാജ്യം ജനങ്ങൾക്കുവിട്ടുകൊടുത്ത, എല്ലാ അധികാരങ്ങളോടും സമ്പത്തുക്കളോടും കൂടി ജനങ്ങളുടെ കയ്യിലർപ്പിച്ച പരീക്ഷിത് തമ്പുരാന്റെ പ്രവൃത്തി ചരിത്രത്തിൽ സ്വർണ്ണ ലിപികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ കാര്യം എൻ.വി. കവിതയിൽ ഹൃദയസ്പൃക്കായി ഒരു ശ്ലോകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

പ്രജാഹിതേ സ്വം ഹിതമീക്ഷമാണഃ
സമ്മാനയിഷ്യൻ യുഗചേതനാം യഃ
ചിരന്തനീം സ്വാശ്രയരാജ്യലക്ഷ്മീം
തത്യാജ രാഷ്ട്രൈക്യനിബദ്ധചേതാഃ

രാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യവും അഖണ്ഡതയും പ്രധാനമായി കണ്ടുകൊണ്ട്, പ്രജാഹിതത്തിലാണ് തന്റെ ഹിതം എന്ന് തെളിയിച്ചുകൊണ്ട്, ജനാ

ധിപത്യത്തിലേക്കു നീങ്ങുന്ന ലോക ചേതനയെ ബഹുമാനിച്ചുകൊണ്ട്, തന്നെ ആശ്രയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന രാജ്യലക്ഷ്മിയെ അദ്ദേഹം കൈയൊഴിഞ്ഞു.

പൂർണ്ണത്രയീശഭക്തിയും അതുകൊണ്ടു കൈവന്ന ജീവിതത്തിലെ വിനയവും ലാളിത്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജ് അദ്ദേഹത്തിന് മകളെപ്പോലെ പ്രാണനായിരുന്നു.

പൂർണ്ണത്രയീനാഥപദാരവിന്ദ-
ധ്യാനപ്രമൃഷ്ടാഖിലപാപപുണ്യഃ
ദീർഘായുഷോഽന്തേ നിഗമാന്തഗീതം
യഃ പ്രാപ നിർവ്വാണമുദാരസത്ത്വഃ
പൂർണ്ണത്രയീസംസ്കൃതപാഠശാലാം
പ്രേമ്ണാ സ്വപുത്രീമിവ യഃ പുപോഷ
പരീക്ഷിതം തം ബുധസാർവ്വഭൗമം
നമാമി മൂർധ്നാ വിനയാനതേന.

നിരാശയും പ്രതീക്ഷയും

തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃതകോളേജ് എന്ന പേരിലുള്ള എട്ടു ശ്ലോകങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ട കവിതയിൽ കവി, താൻ പഠിച്ചുയർന്നുവന്ന കലാലയത്തോടുള്ള തന്റെ ഭക്തിയും ബഹുമാനവും ഗൃഹാതുരത്വത്തോടെ വർണ്ണിക്കുന്നു. കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരുടെ കുലരാജധാനിയും സംസ്കൃത ഭാഷയുടെ വിഹാരരംഗവും പൂർണ്ണത്രയീശനായ വിഷ്ണുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ പവിത്രവുമായ പൂർണ്ണത്രയീശപുരിയെ (തൃപ്പൂണിത്തുറയെ) വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത തുടങ്ങുന്നത്.

ഗോശ്രീശ്വരാണാം കുലരാജധാനീ
ഗീർവ്വാണവാണ്യാഃ കില നാട്യവേദീ
പുണ്യാമുരാരേഃ സതതാധിവാസാൽ
പൂർണ്ണത്രയീ നാമ പുരീ ചകാസ്തി

വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ രാജാവെന്നു പ്രസിദ്ധനായ രാജർഷി രാമവർമ്മ സ്ഥാപിച്ച ഈ കലാലയം പൂർണ്ണത്രയീശപുരിയുടെ തിലകം പോലെ ശോഭിക്കുന്നു എന്നു തുടർന്നു വർണ്ണിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത പാഠശാലയുടെ ഭാഗധേയത്തെ നിയന്ത്രിച്ച പണ്ഡിതനും കവിയുമായ പരീക്ഷിത് തമ്പുരാനെ അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. വ്യാകരണം, സാഹിത്യം, ന്യായം, വേദാന്തം തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതരായ, പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടും ശിഷ്യവാത്സല്യാദിഗുണങ്ങൾകൊണ്ടും ആദരണീയരായ, പ്രസ്തുത കലാലയത്തിലെ ഗുരുനാഥൻമാരെ സ്മ

രിക്കുന്നതാണ് അടുത്ത രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ. പ്രസിദ്ധമായ തൃപ്പൂണി ത്തുറയിലെ വാക്യാർത്ഥ സദസ്സ് പ്രകീർത്തിക്കുന്നതാണ് തുടർന്നു ള്ള ശ്ലോകം.

ആയോജിതാമത്ര ഹി ശാസ്ത്രഗോഷ്ഠീ-
മാസാദ്യ മേധാനികഷായമാണാം
ഭേശ്യാ വിദേശ്യാശ്ച ബുധാ യഥാർഹ-
മദ്യർഹണം വാർഷികമാപുരഗ്ര്യാഃ

അവിടെ വർഷം തോറും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ശാസ്ത്രസദസ്സു കളിൽ ദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള (കേരളത്തിൽ നിന്നും പുറത്തുനിന്നുമുള്ള) പണ്ഡിതന്മാർ പങ്കെടുത്ത് തങ്ങളുടെ ബു ദ്ധിക്ക് കൂർമ്മത വരുത്തുന്നു. വർഷം തോറും വിദ്വത് സദസ്സുകളിൽ ധാരാളം പണ്ഡിതന്മാരെ ആദരിച്ച് യഥോചിതം സൽക്കരിക്കുന്നു.

അവസാനത്തെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ നിരാശയുടെയും പ്രതീ ക്ഷയുടെയും കിരണങ്ങൾ പ്രസരിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. ഇപ്പോഴും തൃപ്പൂ ണിത്തുറ കോളേജിൽ വാർഷിക വിദ്വത് സദസ്സുകൾ നടത്തപ്പെടു ന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, മുമ്പത്തെപ്പോലെ ബുദ്ധിശാലികളും കലാശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരുമായ വിദ്വാന്മാർ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പാര മ്പര്യത്തിന്റെ ഗരിമ നഷ്ടമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വിവിധ ശാസ്ത്ര ശാഖകളിലെ പ്രകരണ ഗ്രന്ഥങ്ങളും വാദഗ്രന്ഥങ്ങളും പാരമ്പര്യ രീ തിയിൽ ശാസ്ത്രാനുസാരിയായി അന്വയിച്ച് അർത്ഥം പറഞ്ഞ് പഠിപ്പി ക്കാൻ അറിയുന്നവർ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മുമ്പൊക്കെ ഒ രു പണ്ഡിതൻ തന്നെ മൂന്നും നാലും ശാസ്ത്ര ശാഖകളിൽ ഒരുപോ ലെ നിഷ്ണാതനായിരുന്നു. ഇന്ന് അതും കാണുന്നില്ല. വസന്തം പോ യ്മറഞ്ഞോ! ശിശിരം കഠിനമാവുകയാണോ! കുയിൽ നാദം അവരു ടെ കണ്ഠങ്ങളിൽ കുടുങ്ങുകയാണോ! വിജ്ഞാനോദ്യാനത്തിൽ പഴ യ ഓർമ്മ ഉണർത്തിക്കൊണ്ട് രണ്ടോ മൂന്നോ പൂക്കൾ മാത്രമെ വിടർ ന്ന് നിൽക്കുന്നുള്ളൂ !

ഗതോ വസന്തഃ ശിശിരോഽതിരൂഢഃ
കണ്ഠേഽവരുദ്ധാഃ കളകണ്ഠവാചഃ
ദ്വിത്രാണി പുഷ്പാണി പരം വനാന്തേ
ശിഷ്ടാന്യതീതസ്മൃതിജാഗരാണി

പക്ഷേ, കവി പ്രതീക്ഷ വിടുന്നില്ല. മനുഷ്യ പ്രയത്നത്തിലും നവലോക പരിണാമത്തിലും കവിക്കു ശുഭാപ്തി വിശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയുമുണ്ട്. കാലാനുസൃതമായി വാക്യാർത്ഥസഭ പരിണമിച്ച് പുഷ്ടിപ്പെടുമെന്നു തന്നെ കവി വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ശാ സ്ത്ര തത്ത്വങ്ങൾ ശരിക്കും ഗ്രഹിക്കുന്നവരുടെ നിര ഇനിയുമുണ്ടാ

വും. ഉദ്യാനത്തിൽ നവകുസുമങ്ങൾ വിടരും. ശാസ്ത്ര തത്ത്വം ഗ്രഹിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് തൃപ്പൂണിത്തുറ വാക്യാർത്ഥസഭ ഇനിയും പ്രയോജനവും പ്രചോദനവും നൽകും.

കാലാനുരൂപം കൃതസംവിധാനാ
വാക്യാർത്ഥഗോഷ്ഠീയമതഃപരം ച
തത്ത്വാർത്ഥബോധൈകഫലംപ്രദദ്യാൽ
ശാസ്ത്രീയ ചർച്ചാപടുതാം ഭവദ്ഭ്യഃ

തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃതകോളേജും അവിടത്തെ വാക്യാർത്ഥ സദസ്സും ഈ ലക്ഷ്യം ഏറെക്കുറെ സഫലീകരിച്ചുകൊണ്ട്, സഫലീകരിക്കാൻ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നും മുന്നോട്ട് പോകുന്നു.

നാരായണ സ്മൃതി

ശ്രീ നാരായണ ഗുരുവിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും അനുസരിച്ചുകൊണ്ടും അനുമോദിച്ചു കൊണ്ടും എൻ.വി. സംസ്കൃതത്തിലെഴുതിയ ഏഴ് ശ്ലോകങ്ങളാണ് നാരായണ സ്മൃതി. തീർത്ഥാടനാഘോഷങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ശിവഗിരിയിൽ 1984 ഡിസംബർ 26 ന് നടന്ന ഭാരതീയ സമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷ പ്രസംഗത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചതാണ് 'നാരായണസ്മൃതി' എന്ന ഈ സംസ്കൃത കവിത.

സംസ്കൃതത്തിലെ പൊതുവായ കാവ്യമാർഗ്ഗ പാരമ്പര്യത്തേയും കാവ്യനിരൂപണ മാർഗ്ഗങ്ങളെയും അവലംബിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതിനു ചില സങ്കേതബദ്ധതയും സിദ്ധാന്തപരങ്ങളായ അടിയുറപ്പുകളും ഉള്ളതായികാണാം. പ്രത്യേകിച്ച് ധ്വനികാരനായ ആനന്ദവർദ്ധനന്റെ 'ധ്വന്യാലോകം' എന്ന നിരൂപണ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഒരു കവിതയിൽ അഥവാ കവിനിബന്ധത്തിൽ മുഖ്യരസം(പ്രബന്ധ വ്യംഗ്യരസം) പ്രധാനമാവണമെന്ന ധാരണ പ്രബലമായി. രസങ്ങൾതന്നെ ഭരതന്റെ മതത്തിൽ എട്ടും (ശാന്തമൊഴിച്ച്) ആനന്ദവർദ്ധനന്റെയും അഭിനവഗുപ്തന്റെയും സംഭാവനയായി ശാന്തം ഉൾപ്പെടുത്തി ഒമ്പതും എന്ന് നിജപ്പെടുത്തി. പിന്നീട് ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം വ്യാപകമായതോടെ പത്താമത്തെ രസമായി ഭക്തിരസത്തെയും അംഗീകരിച്ചു. മധുരരസം, ഉജ്ജ്വല രസം തുടങ്ങിയ പേരുകളിലും ഭക്തിരസം അറിയപ്പെട്ടു. രൂപഗോസ്വാമി, ജീവഗോസ്വാമി, മധുസൂദനസരസ്വതി തുടങ്ങിയ ആചാര്യന്മാരുടെ ഭക്തിരസാമൃത സിന്ധു, ഭഗവത്ഭക്തിരസായനം, ഉജ്ജ്വലനീലമണി തുടങ്ങിയ കൃതികളിലൂടെയാണ് ഭക്തിരസം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഇതിൽ, കവിതയിൽ അഥവാ കവിരചനയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു രസം അംഗിയാവണമെന്നും ഇതര രസങ്ങളും ഭാവങ്ങളും അതി

നു പോഷകങ്ങളാവണമെന്നും (അംഗരസങ്ങൾ) ആനന്ദവർദ്ധനനും മറ്റും സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഈ ഒരു സരണി സ്ഥാപിതമായതോടെ കാവ്യങ്ങളെ അത്തരത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കാനും കാവ്യങ്ങൾ (രൂപകങ്ങളടക്കമുള്ള സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ പൊതുവെ) അത്തരത്തിൽ രചിക്കപ്പെടാനും തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല, രൂപകങ്ങളിൽ നാടകങ്ങളിൽ വീരരസമോ ശൃംഗാരരസമോ അംഗിയാവണം എന്നും നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ടു.

ഏകോരസോഽങ്ഗീകർത്തവ്യഃ വീരഃ ശൃംഗാര ഏവ വാ
(ദശരൂപകം, ധനഞ്ജയൻ, III, 33)

ഇങ്ങനെയെല്ലാം മുന്നോട്ടുപോയ സംസ്കൃത കാവ്യരചനാ സമ്പ്രദായത്തിൽ ആധുനികകാലത്തും വലിയ മാറ്റങ്ങളൊന്നും സംഭവിക്കുകയുണ്ടായില്ല. നിരവധി കാവ്യങ്ങളും ലഘുകാവ്യങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിൽ കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള പ്രതിഭാവാന്മാരായ കവികൾ ധാരാളമായി രചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ച പ്രഥിത മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായിട്ടുള്ളവയാണെന്ന് പറയാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

വാസ്തവത്തിൽ ഭരതമുനി തന്നെ ഇതിനു വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണ് ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളതും സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവതരിച്ചിട്ടുള്ളതും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'നാട്യശാസ്ത്ര'ത്തിൽ നാടകത്തിലോ അതുപോലുള്ള ഒരു കവിരചനയിലോ ഏതെങ്കിലുമൊരു രസം മുഖ്യമായി വരണമെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ മനുഷ്യഭാവങ്ങളുടെ മുഖ്യരസസങ്കല്പം നാനാവിധമായ അവതരണവും പ്രതിഫലനവുമായിരിക്കണം നാട്യമെന്ന് ഭരതന്റെ മതം:

നാനാഭാവോപസമ്പന്നം നാനാവസ്ഥാന്തരാത്മകം
ലോകവൃത്താനുകരണം നാട്യമിത്യഭിധീയതേ.
(നാട്യശാസ്ത്രം, I, 112)

സാഹിത്യം മനുഷ്യന്റെ പച്ചയായ ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ പ്രതിഫലനമാവണം എന്നുതന്നെയാണിതുകൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മുഖ്യരസ സങ്കൽപം, രസഭാവങ്ങളുടെ അംഗാഗിഭാവ പരികൽപനം തുടങ്ങി പിന്നീടുവന്ന ആശയങ്ങളാണ് സാഹിത്യ നിരൂപണത്തിൽ ആദർശവൽക്കരണം, ഉദാത്തീകരണം തുടങ്ങിയ പരികൽപനകൾക്ക് പ്രാമുഖ്യം നൽകിയത്.

ആധുനിക കാലത്തെ ചില വേറിട്ട വ്യക്തിത്വമുള്ള സംസ്കൃത കവികൾ ഈ മാർഗ്ഗത്തിലും സംസ്കൃതത്തിൽ സാഹിത്യരചന നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. കേരളത്തിൽ ഡോ. കെ.എൻ. എഴുത്തച്ഛന്റെ 'കേരളോദയം മഹാകാവ്യം' അതിന് ഉത്തമോദാരണമാണ്. പരശുരാമകഥ മുതലുള്ള കേരളചരിത്രം ആധുനിക ഐക്യകേരളം

രൂപപ്പെടുന്നതുവരെ മനോഹരമായി അതിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. കാവ്യ ഭംഗി, ചരിത്ര ബോധം, ഗവേഷണ വീക്ഷണവും ഗവേഷണരീതി ശാസ്ത്രവും, മാനവികതാബോധം, ആധുനികതയോടുള്ള മനസ്സിന്റെ ഇഴയടുപ്പം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം കേരളോദയത്തിൽ സമന്വയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതൊരു മഹാകാവ്യമാണ്, ചരിത്രകാവ്യമാണ്, ഗവേഷണ പ്രബന്ധവുമാണ്. അതിൽ ഒരു രസത്തേയും മുഖ്യമായി കെ.എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ പരികൽപന ചെയ്തിട്ടില്ല. അഥവാ സംസ്കൃതത്തിലെ രസസങ്കൽപ്പത്തെ തന്നെ കവി നിരാകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അനന്തമായ കാലത്തിന്റെ അനുസ്യൂതമായ ഒഴുക്കിൽ സാമ്രാജ്യങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളും ഉയരുന്നു, തകരുന്നു. യുദ്ധങ്ങളും വിജയങ്ങളും പരാജയങ്ങളും ആവർത്തിക്കുന്നു. കാലം സംഹാരതാണ്ഡവമാടുമ്പോൾ കടൽ കരയാകുന്നു, കര കടലാകുന്നു. എല്ലാം സാധാരണ നിലയിലാകുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്ന് വീണ്ടും ജീവിതമാരംഭിക്കുന്നു. അനവരതം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലക്രമത്തിലെ ഒരു ബിന്ദുമാത്രമാണ് മനുഷ്യൻ. കേരള ചരിത്രത്തെ ദേശീയ-അന്തർദേശീയ ക്യാൻവാസിൽ വരച്ചിടുന്ന കേരളോദയമവതരിപ്പിക്കുന്ന ജീവിത ദർശനം ഇതാണ്. സംസ്കൃതസാഹിത്യനിരൂപണദൃഷ്ട്യാ വിശകലനം ചെയ്യാവുന്ന ഒരംഗിരസവും ഈ കാവ്യത്തിലില്ല.

എൻ.വി.യുടെ നാരായണസ്മൃതി, നയാഗ്രാപ്രപാതം എന്നീ കവിതകൾ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ച നൂതനമായ രചനാരീതിയും ജീവിത ദർശനവും കാഴ്ചവക്കുന്നവയാണ്.

ഗുരുദർശനങ്ങൾക്ക് സവിനയ പ്രമാണം

ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ ത്യാഗപൂർണ്ണവും ഋഷിതുല്യവുമായ ജീവിതത്തിനും ദർശനങ്ങൾക്കും സവിനയം പ്രണാമമർപ്പിക്കുകയാണ് കവി ഏഴു ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നത്. സത്യവും ശിവവും സുന്ദരവുമായ രശ്മിസമൂഹംകൊണ്ട് സൂര്യൻ അന്ധകാരത്തെ അകറ്റി ദിക്കുകളിൽ പുതിയ വികാസവും ഉണർവ്വും പരത്തുന്നതുപോലെയാണ് ശ്രീനാരായണഗുരു സത്യവും ശിവവും സുന്ദരുമായ തന്റെ വാക്കുകളെ കൊണ്ട് ജനങ്ങളെ ഉയർത്തി അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലെ അജ്ഞാനമകറ്റി അവരെ പ്രബുദ്ധരാക്കിയത്. ആ ഗുരുശ്രേഷ്ഠന് പ്രണാമമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്:

യഃ സത്യസുന്ദരശിവൈർന്നിജഗോവിതാനൈർ-
ധ്വാന്തം നിരാകൃത ഹൃദന്തഗതം ജനാനാം
ദിത്വാതനോച്ച വികസന്നവസുപ്രബോധം
നാരായണം പഥികൃതം പ്രണുമഃ കവിം തം

ഗുരു ആരംഭിച്ച വർക്കലതീർത്ഥാടനത്തെയും അതിന്റെ ജൂബിലിയെയും

രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് (യുമേകം=രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളും ഒന്നിച്ച് ഏകകാവ്യാർത്ഥമായി അന്വയിക്കുന്നത്) മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്.

ആധാതുമാചാര്യപവിത്രചര്യാ-
സ്മൃത്വാ വരാണാം ഹൃദയേഷു ശുദ്ധിഃ
വിദ്വദ്സമാജോത്ഥവിദിഗ്ധചർച്ചാ-
ശ്രുത്യാ ച വിജ്ഞാനകലാഭിവൃദ്ധിം
ഗുരുത്തമേനൈവ കിലാത്ര ചോദിത-
സ്തീർത്ഥാടകാനാമനുവർഷസംഗമഃ
വ്രതസ്യ തസ്യാർദ്ധശതാബ്ദപൂരണേ
പ്രവർത്തതേ/സൗ മഹിതോ മഹോത്സവഃ

ആചാര്യന്റെ പാവനമായ ജീവിതചര്യ സ്മരിച്ച് ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്ക് വിശുദ്ധിയും പണ്ഡിത സദസ്സുകളിൽ നടക്കുന്ന വിദഗ്ദ്ധ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ട് അവർക്ക് ശാസ്ത്രങ്ങളിലും കലകളിലും ഉളവാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ആണ്ടുതോറും തീർത്ഥാടകർ ഇവിടെ സമ്മേളിക്കണമെന്ന് ഗുരു തന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചു. ആ തീർത്ഥാടന വ്രതം തുടങ്ങി അര നൂറ്റാണ്ടുതികയുന്ന അവസരത്തിലാണ് ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ ഉത്സവം നടക്കുന്നത്.

ഗുരുദർശനത്തിന്റെ മാനവികതയും ഊഷ്മളമായ കാരുണ്യഭാവവും ഹൃദയ സ്പർശിയായി ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ ഈ കവിതയിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിഷാദവിദ്ധേ വിഹഗേ ദയാലുനാ
ശ്ലോകഃ പ്രഗീതഃ പ്രഥമോ മഹർഷിണാ
ഉദ്ധർത്തു മജ്ഞാന ധനാനധഃസ്ഥിതാൻ
നാരായണഃ പ്രാസ്ഥിത കാവ്യവർത്ത്മനി.

വേടൻ അമ്പെയ്ത പക്ഷിയിൽ ദയ തോന്നിയ വാൽമീകി മഹർഷി ലോകത്തിൽ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകം (കാവ്യം) പാടി. അജ്ഞരും നിർദ്ധനരും ആയ അധഃകൃതരിൽ ദയതോന്നിയ ഗുരു അവരെ ഉയർത്തുവാൻ കാവ്യ മാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു.

ഗുരുവിന്റെ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും തമിഴിലുമുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തെയും ആ ഭാഷകളിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ച കൃതികൾ കൊണ്ട് ജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും പുതിയ മനുഷ്യ ധർമ്മം അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ മഹത്വത്തേയും പ്രകീർത്തിക്കുന്ന കവിതയിലെ ശ്ലോകവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്:

യഃ സംസ്കൃതദ്രമിളകേരളവാങ്നിഗുംഫൈഃ
ലോകാൻ പ്രസന്നഗഹനൈർമ്മുനിരന്വഗൃഹ്ണാൽ.

അധ്യാപിപച്ച നവമാനവധർമ്മസാരം

തസ്മൈ ഭവന്തു കവയേ ഗുരവേ പ്രണാമഃ

നയാഗരാപ്രപാതഃ

ലോകാത്ഭുതങ്ങളിൽ ഒന്നായ നയാഗ്രാ വെള്ളച്ചാട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എൻ.വി.യുടെ സംസ്കൃത കവിത പല സവിശേഷതകളെകൊണ്ടും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ച പോലെ പാരമ്പര്യ രീതിയിലുള്ള ശൃംഗാര വീര ഹാസ്യാദിഭാവങ്ങളുടെയും കൊട്ടാരങ്ങളുടെയും അന്തഃപുരങ്ങളുടെയും കാമഭാവങ്ങളുടെയും അന്തരീക്ഷം മാത്രമല്ല സംസ്കൃതകവിതയ്ക്കുവഴങ്ങുക, ഇത്തരം നൂതനാശയങ്ങളും അതിന് അനായാസം വഴങ്ങും എന്നതിന് ഉദാഹരണമാണ് ഈ കവിത. പ്രാദേശിക വിഷയങ്ങളിൽ സംസ്കൃത കവിതകൾ രചിക്കുമ്പോൾ കവികൾ നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി തദ്ദേശീയമായ, ദേശഭാഷകളിലുള്ള സ്ഥലനാമങ്ങളും നദീ-പട്ടണ-പർവ്വതാദിനാമങ്ങളും എങ്ങനെ ഔചിത്യപൂർവ്വം സംസ്കൃതീകരിക്കും എന്നുള്ളതാണ്. പാലക്കാട് 'ക്ഷീരവന'മെന്നും തിരുവനന്തപുരം സ്യാനന്ദൂര പുര' മെന്നും പോർക്കളം രണവക'മെന്നും (കുന്നംകുളത്തടുത്തുള്ള പോർക്കളം - മേൽപുത്തൂരിന്റെ മാതൃഭവനമായ, പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതന്മാരുടെയും കവികളുടെയും ആസ്ഥാനമായിരുന്ന പയ്യൂർ ഗൃഹം ഇവിടെയാണ്) അമ്പലപ്പുഴ അമരതടിനീ' എന്നും മറ്റും സംസ്കൃത വൽക്കരിച്ചു വർണ്ണിക്കുന്നത് കേരളീയ സംസ്കൃത സാഹിത്യ കൃതികളിൽ സാധാരണമാണ്. ചില സംസ്കൃതീകരണങ്ങൾ സ്ഥല-നദീ-പർവ്വതാദികളുടെ പേരുകളോട് ഔചിത്യപൂർവ്വമായ സാമ്യം വഹിക്കുമ്പോൾ ചിലവ നമുക്ക് അമ്പരപ്പും അത്ഭുതവും ഉളവാക്കും. ഈ കസർത്ത്, നമുക്ക് ഇതിനേക്കാൾ അപരിചിതവും ആധുനികവുമായ ഇംഗ്ലീഷ് നാമങ്ങളാവുമ്പോൾ എങ്ങനെ വിജയകരമാക്കാമെന്ന് അമ്പരപ്പോടെ ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. 'ആംഗല സാമ്രാജ്യം' മഹാകാവ്യം രചിച്ച എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ അതിന്റെ ആദ്യപദ്യത്തിൽ ഇത് പ്രായോഗികമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്:

അസ്തിപ്രശസ്തേഷതലാന്തികാബ്ധേ-
സ്തീരേഷു വിഷ്വക്പുരമാംഗലേഷു
തിംസാനദീതീരവതംസഭൂതം
ഭൂമണ്ഡലം ലണ്ടനനാമധേയം

പ്രശസ്തമായ അറ്റ്ലാന്തിക് സമുദ്രതീരത്ത് വിരാജിക്കുന്ന ഇംഗ്ലണ്ട് രാജ്യത്ത് തെംസ് നദിയുടെ കരയ്ക്ക് അലങ്കാരമായിട്ടുള്ള ലണ്ടനെന്നു പേരുള്ള പട്ടണം ഉണ്ട് (അഥവാ വിളങ്ങുന്നു) എന്നു സാരം. ഇവിടെ അറ്റ്ലാന്തിക് സമുദ്രം = അതലാന്തികാബ്ധി, ഇംഗ്ലണ്ട് = ആംഗലേഷു, തെംസ് നദി = തിംസാനദി, ലണ്ടൻ = ലണ്ടനം എന്നിങ്ങനെ ഒരു

വിധം ഔചിത്യപൂർവ്വമുള്ള സംസ്കൃതീകരണങ്ങൾ ശ്രീ. എ.ആർ. നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആംഗല സാമ്രാജ്യത്തിലെ തുടർന്നുള്ള ഭാഗങ്ങളിലും ഇത് കാണുകയും ചെയ്യാം.

എൻ.വി.യുടെ പ്രതിഭക്ക് ഇതും അനായാസമായി വഴിപ്പെടും എന്നതിന് നല്ലൊരുദാഹരണമാണ് നയാഗരാപ്രപാത: എന്ന സംസ്കൃത കവിത. നയാഗ്രയെ നയാഗരാ എന്ന് ശീർഷകത്തിൽ തന്നെ സംസ്കൃതീകരിച്ചു പ്രയോഗിച്ചത് ഏറെ ഔചിത്യപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, നയാഗ്രയെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിയോടുള്ള ആദരവ്, വിനയം, അത്ഭുതകരങ്ങളായ പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ മനുഷ്യൻ നിസ്സാരനായി അനുഭവപ്പെടുന്ന അവസ്ഥ, പ്രകൃതിയെ അതിന്റെ എല്ലാ സമ്പത്തുകളോടും കൂടി കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ മനുഷ്യവംശം പുലർത്തേണ്ട ജാഗരൂകത, ആ ജല പ്രപാതത്തിന്റെ ഭീകരത, ഒപ്പം തന്നെ സൗന്ദര്യം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ഈ കവിതയിൽ എൻ.വി. മനോഹരമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനികത, നവോത്ഥാന മൂല്യങ്ങൾ, മനുഷ്യനന്മയിലും പുരോഗതിയിലുമുള്ള വിശ്വാസം, നവലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കൽപം തുടങ്ങിയവയാണ് ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള കവിതയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതെങ്കിൽ എൻ.വി.യുടെ പ്രകൃതി സ്നേഹവും പ്രകൃതിയോടുള്ള ആദരവുമാണ് നയാഗരാപ്രപാതഃ എന്ന കവിതയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. കവി, അദ്ധ്യാപകൻ, പത്രപ്രവർത്തകൻ, വൈജ്ഞാനിക മേഖലകളുടെ പ്രചാരകൻ തുടങ്ങി നിരവധി വിശേഷങ്ങൾ എൻ.വി.ക്കുള്ളതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണല്ലോ പരിസ്ഥിതിവാദി, പരിസ്ഥിതി പ്രവർത്തകൻ എന്നത്.

കാവ്യഭംഗി, മനോഹരങ്ങളായ ബിംബകൽപനകൾ

എൻ.വി.യുടെ അമേരിക്കൻ പര്യടന വേളയിൽ അദ്ദേഹം നേരിട്ടുകണ്ട അനുഭവം കവിതയിലൂടെ ആവിഷ്കരിച്ചതാണ് മുപ്പത്തിരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളുള്ള നയാഗരാപ്രപാതഃ എന്ന കവിത. കാവ്യഭംഗി കൊണ്ടും മനോഹരങ്ങളായ ബിംബകൽപനകൾ കൊണ്ടും ഏറ്റവും ആകർഷണീയം കൂടിയാണീ കവിത. 'ഈറീ' തടാകത്തിൽ നിന്ന് ഒഴുകിയെത്തുന്ന നയാഗ്രാ വെള്ളച്ചാട്ടം അമേരിക്കക്ക് അതിനതര സാധാരണമായ സൗഭാഗ്യം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇവൾ 'ഒണ്ടാറിയോ' എന്ന പ്രകൃതിദത്തമായ തടാകത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ലോറസ് നദിയിലൂടെ ഒഴുകി അനുരൂപപതിയായ അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗ സമാനമായ സമൃദ്ധിയും അനുപമമായ വിജ്ഞാന ശക്തിയുമുള്ള അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ ഇവളുടെ വലതുവശത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ഇടതുവശത്ത് ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിലമർന്ന് കാനഡ വിരാജിക്കുന്നു. വടക്കേ സമുദ്രത്തിൽ അമർന്ന കാനഡയുടെ പാർശ്വങ്ങളിൽ സമുദ്രത്തിൽ വലിയ ഹിമക്കട്ടകൾ ഐരാവതത്തെപ്പോലെ മുങ്ങിക്കളിക്കുന്നു എന്ന വർണ്ണനയോടെ കവിത തുടരുന്നു.

'ഈറീ' തടാകാദഭിനിസ്സരന്തീ
'നയാഗരാ'നാമ മഹാസ്രവന്തീ
'ആമേരിക' സ്യോത്തരമണ്ഡലസ്യ
സൗഭാഗ്യ മന്യാദശമാതനോതി

'ഓണ്ടാരിയോ' സംജ്ഞമമർത്ത്യഘാതം
പ്രവിശ്യ,'ലോറേൻസ'നദീപഥേന
അഗാധമേഷാ ഹ്യതലാന്തികാബ്ധി-
മാത്മാനുരൂപം പതിമഭ്യുപൈതി

സമ്പൽസമൃദ്ധ്യാ ത്രിദിവായമാനം
വിജ്ഞാനശക്ത്യാ വിഗതോപമാനം
'സംയുക്തമാമേരികരാജ്യ' മസ്യാഃ
വാമേതരം തീരമലങ്കരോതി

കൂലേ തു വാമേ 'കനഡാ'ഭിധാനഃ
സമുല്ലസത്യാംഗല സന്നിവേശഃ
ധ്രുവാബ്ധിജാ യസ്യലുഠന്തി സീമ-
സ്വിന്ദ്രേഭതുല്യാ വിപുലാ ഹിമാന്യഃ

ഈ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളും സംജ്ഞകളും അതുപോലെയും സംസ്കൃതീകരിച്ചും അനായാസമായി സംസ്കൃത ഭാഷയിലേക്ക് സംസ്കൃത വൃത്തത്തിൽ ഇഴചേർത്തു വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ഭംഗി അനുഭവവേദ്യമാണല്ലോ.

ഈറി Lake Erie
ആമേരികം ഉത്തരമണ്ഡലം North America
ഓണ്ടാരിയോ - Lake Ontario
അമർത്ത്യഖാതം - Natural Lake
ലോറൻസനദീപഥം - St. Lawrence Sea Way
അതലാന്തികാബ്ധി - Atlantic Ocean
സംയ്കുതമാമേരിക രാജ്യം U.S.A
ആംഗലസന്നിവേശ: - British Domination
ധ്രുവാബ്ധി North Sea

ഇത്തരത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ സംസ്കൃതീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് കവിതയിൽ ഉടനീളം കാണാം.

നയാഗ്രവെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തെയും വിശ്വരൂപത്തേയും ഭഗവാൻ കൃഷ്ണന്റെ വിശ്വരൂപത്തോടും ഹിരോഷിമയിലെ

അണുബോംബ് സ്ഫോടനത്തിന്റെ പ്രചണ്ഡതയോടും കവി ഉപമിക്കുന്നത് ഏറെ കാവ്യാത്മകമായിട്ടുണ്ട്:

യാ ദിവ്യമൂർത്തിഃ സമുദീക്ഷിതാഽഭൂൽ
പാർത്ഥേന പൂർവ്വം കുരുസമ്പരായേ
വിശ്വാത്മനോ വിശ്വതനോരജസ്യ
വിഷ്ണോരിമാമദ്യ വിലോകയാമി
ഹിരോഷിമാഖ്യം നഗരീപ്രകാണ്ഡ-
മുപര്യുപര്യുഗ്രമുദഗ്രദീപ്തി
യദാണവം പ്രസ്ഫുടതിസ്മ ശാസ്ത്രം
തസ്യോർജ്ജ ഏതാദൃശമിത്യവൈമി

കവിയുടെ ഭാവനയിൽ വിടർന്ന കാവ്യാത്മകമായ മറ്റുചില ബിംബകൽപനകൾക്കും ജീവിത നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കും ഈ കവിതയിൽ നിന്ന് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം:

ശിലാദിഘാതേന വിശീർണ്ണവേഗാഃ
പര്യാകുലാഃ ഫേനിലനീരപൂരാഃ
അധ: സമന്താത് പ്രസൃതാഃ സുധാബ്ധേഃ
മന്ഥാചലക്ഷോഭമുദാഹരന്തി

പാറക്കെട്ടിൽ തട്ടിച്ചിതറി, നുരയും പതയും നിറഞ്ഞവെള്ളം കുത്തനെ താഴേക്കു പതിച്ച് മന്ഥര പർവ്വതം പ്രക്ഷുബ്ധമാക്കപ്പെട്ട പാലാഴിയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ഉല്ലോലകല്ലോലിതവാരിപൂര-
സ്യോപര്യസാവിന്ദ്ര ധനുർമ്മതല്ലീ
അസ്വാസ്ഥതാപീഡിതജീവിതോപ-
ര്യാശേവ നിത്യാഭിനവാ സമിന്ധേ

ഇളകിമറയുന്ന തിരകൾക്കുമുകളിൽ തിളങ്ങുന്ന മഴവില്ല് അസ്വസ്ഥപീഡിതമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിനു മുമ്പിൽ നിത്യനൂതനമായ ആശയുടെ നാളമെന്ന പോലെ പ്രശോഭിക്കുന്നു. 'ഉല്ലോലകല്ലോലിതം' പോലുള്ള മനോഹരങ്ങളായ പ്രാസ പ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ടും ഈ കവിത സംപുഷ്ടമാണ്.

ഒരു പ്രണയ പുരാവൃത്തം

നയാഗ്രാ വെള്ളച്ചാട്ടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രണയപുരാവൃത്തവും അവസാനമുള്ള ഒമ്പതു ശ്ലോകങ്ങളിൽ കവി ഈ കവിതയിൽ മനോഹരമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സാരം

ഇപ്രകാരമാണ്. വെള്ളച്ചാട്ടം മേഘഗർജ്ജനം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഇവൾക്ക് നയാഗ്ര എന്ന അന്വർത്ഥമായ പേര് നൽകിയത് റെഡ് ഇന്ത്യക്കാരാണ്. ശത്രു സമൂഹത്തോടു പടപൊരുതുന്ന ഗോത്രാധിപനായ ഒരു റെഡ് ഇന്ത്യക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സൗന്ദര്യത്തിനുടറവിടമായ ഒരു പുത്രി ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു യുവാക്കൾ അവളെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യാൻ മോഹിച്ചു. അവരിൽ ഒരുവനെ അവൾ പ്രേമപൂർവ്വം മനസാവരിച്ചു. ഒരിക്കൽ നദിയിൽ വച്ച് ഇവർ പരസ്പരം കലഹിക്കുന്നതും ക്രുദ്ധരായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കൊല്ലാനൊരുങ്ങുന്നതും ദു:ഖത്തോടെ ആ കന്യക കണ്ടു. അവർക്കിടയിലേക്കോടി യുദ്ധമൊഴിവാക്കാൻ അവൾക്കു കഴിയും മുമ്പേ അവളുടെ കാമുകൻ മറ്റാളുടെ മർദ്ദനമേറ്റ് പ്രാണൻ പോയി നിലംപതിച്ചു. ഉണങ്ങിയ ഇല പോലെ അയാളെ എടുത്ത് അപരൻ നയാഗ്രയിലെ വെള്ളത്തിലേക്കിട്ടു. ആഴമേറിയ കയത്തിൽ പെട്ട് ആ ശരീരം താണുപോയി. ഈ അത്യാഹിതം കണ്ട് കന്യക നീന്തിച്ചെന്ന് ഒരു തോണിയെടുത്ത്, കാമുകന്റെ ഇംഗിതമറിഞ്ഞെന്ന പോലെ, വെള്ളച്ചാട്ടത്തിലേക്കു തുഴഞ്ഞു പാഞ്ഞു. അലമുറകൾ അന്തരീക്ഷത്തെ ഭേദിക്കെ, കരയ്ക്കുനിൽക്കുന്നവർ നോക്കി നിൽക്കെ, മരണത്തിലേക്കെത്തി അവൾ പ്രിയ പതിയോട് ഒത്തു ചേർന്നു. നയാഗ്രാവെള്ളച്ചാട്ടത്തിൽ കാണുന്ന മഞ്ഞിൽ ചാർത്ത്, കൈകൾ സൂര്യനു നേരെ ഉയർത്തി, അന്തിമ പൂജനൽകി, പ്രേമാഗ്നിയിൽ പരിശുദ്ധമായി ദിവ്യയായിത്തീർന്ന ആ കുമാരികയാണത്രെ.

ഹിമാലയത്തിന്റെ കൊടുമുടികൾ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്, ശാന്തസമുദ്രം കണ്ടിട്ടുണ്ട്, എന്നാൽ നയാഗ്രാവെള്ളച്ചാട്ടം പോലെ ഗംഭീരമായ മറ്റൊന്ന് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല എന്ന് അതിനോടുള്ള കവിയുടെ അത്ഭുതാദരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പ്രമാണത്തോടെയാണ് കവിത അവസാനിക്കുന്നത് :

ഹിമാദ്രശൃംഗാണ്യഭിവീക്ഷിതാനി
ക്രാന്തഃസശാന്തഃ സുമഹാനുദന്വാൻ
നായഗരാനിർഝരതുല്യമന്യദ്
ഗംഭീരദൃശ്യം ന മയാ വ്യലോകി

ഭട്ടപാദപ്രശസ്തി

തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചപോലെ നാരായണീയത്തിന്റെ നാനൂറാം വാർഷികാഘോഷങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് 1968 ഡിസംബർ 14 ന് ഗുരുവായൂരിൽ നടത്തിയ കവി സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച സംസ്കൃത കവിതയാണ് മേൽപത്തൂർപ്രശസ്തി. പത്തു പദ്യങ്ങളിൽ മേൽപത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരിയുടെ ജീവിത ചരിത്രം ഇതിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. മേൽപത്തൂരിന്റെ ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും വർണ്ണിക്കുന്ന

താണ് ആദ്യത്തെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ.

ഭൂഖണ്ഡേ കേരളാഖ്യേ സരിതമിഹ നിളാ-
മുത്തരേണൈവ നാവാ -
ക്ഷേത്രാദ് ഗവ്യൂതിമാത്രേ പുനരുപരിനവ-
ഗ്രാമനാമ്നി സ്വധാമ്നി
ധർമ്മിഷ്ഠാദ് ഭട്ടതന്ത്രാദ്യഖിലമതപടോഃ
മാതൃദത്തദ്വിജേന്ദ്രാ -
ജ്ജാതം നാരായണാഖ്യം കവിവിബുധവരം
ഭട്ടപാദം തമീഡേ

ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടുവരി നാരായണ ഭട്ടിതിരിയുടെ 'പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വ'ത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചവയാണ്. നാലാം പാദത്തിലെ ആദ്യത്തെ പകുതി പ്രക്രിയാ സർവ്വസ്വത്തിൽ കാണുന്ന രൂപത്തിൽ അൽപം മാത്രം മാറ്റം വരുത്തിയതുമാണ്. കേരളം എന്ന പ്രദേശത്ത് ഭാരതപ്പുഴയുടെ വടക്കുഭാഗത്ത് തിരുനാവായയിൽ നിന്ന് രണ്ട് ക്രോശം (വിളിപ്പാട്) അകലെ മേൽപത്തൂർ എന്ന ഇല്ലത്തിൽ ധർമ്മിഷ്ഠനും ഭാട്ടമീമാംസാ തുടങ്ങിയ എല്ലാ ദർശനങ്ങളിലും നിഷ്ണാതനുമായ മാതൃദത്തൻ ഭട്ടിതിരിയുടെ പുത്രനായി പിറന്ന, നാരായണൻ എന്നു പേരുള്ള, കവികളിലും വിദ്വാൻമാരിലും ശ്രേഷ്ഠനായ ഭട്ടതിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വണങ്ങുന്നു.

മീമാംസാദി സ്വതാതാൽ നിഗമമവികലം
മാധവാചാര്യവര്യാൽ
തർക്കം ദമോദരാര്യദപി പദപദവീം
അച്യുതാഖ്യാൽ ബുധേന്ദ്രാൽ
പ്രാപ്യൈപ്യ, തേഷാം പ്രസാദാദ്വിതതസുകവിതാ-
രാജ്യരാജാധിരാജ്യം
ലബ്ധ്വാ കൃഷ്ണാർപ്പണം യസ്തദകൃത സുധിയം
ഭട്ടപാദം തമീഡേ

ഇതിലും ആദ്യത്തെ രണ്ടു പാദങ്ങൾ ഭട്ടിതിരിയുടെ പ്രക്രിയാ സർവ്വസ്വത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചവയാണ്. മീമാംസ മുതലായവ തന്റെ പിതാവായ മാതൃദത്ത ഭട്ടിതിരിയിൽ നിന്നും വേദം മുഴുവനും മാധവനെന്ന ശ്രേഷ്ഠനായ ആചാര്യനിൽ നിന്നും തർക്ക ശാസ്ത്രം ദാമോദരൻ എന്ന ജ്യേഷ്ഠനിൽ നിന്നും വ്യാകരണ ശാസ്ത്രം മഹാപണ്ഡിതനായ അച്യുതപ്പിഷാരടിയിൽ നിന്നും പഠിക്കുകയും ഇവരുടെയെല്ലാം പ്രസാദം കൊണ്ട് അതിവിസ്തൃതമായ സൽകവിതയാകുന്ന രാജ്യത്തിൽ ചക്രവർത്തി പദം നേടുകയും ആ കവിതാപാടവത്തെ ശ്രീകൃഷ്ണനു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത പണ്ഡിതനായ ഭട്ടതിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.

മേൽപത്തൂരിനെ കുറിച്ചു കവിത രചിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ രചനാഭാഗങ്ങൾ യഥോചിതം സ്വകവിതയിൽ സമ്മേളിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് കവിയായ എൻ.വി. രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതുപോല തോന്നുന്നു. ഒന്ന്, മേൽപത്തൂരെന്ന മഹാപ്രതിഭയുടെ കാവ്യരചനക്ക് പകരം വെക്കാൻ മറ്റൊന്നില്ലെന്ന്. അഥവാ, രണ്ട്, മേൽപത്തൂരിന്റെ കവിതാ ഭാഗങ്ങൾ തന്റെ കവിതയിലേക്ക് ചേർക്കുമ്പോൾ രണ്ടു കവി പ്രതിഭകളും തുല്യരായി അനുഭവപ്പെടുന്നു എന്ന്. ഗുരുവായൂരിൽ നടന്ന നാരായണീയത്തിന്റെ നാനൂറാം വാർഷികാഘോഷങ്ങളിൽ (നാലു ദിവസം നീണ്ടു നിന്ന പരിപാടികൾ നടന്നു എന്നാണോർമ്മ) ഈ ലേഖകനും പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിലെ ' മേൽപത്തൂരിന്റെ പ്രാർത്ഥന സ്വാർത്ഥമോ പരമാർത്ഥമോ' എന്ന സമ്മേളനത്തിൽ മുഖ്യപ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ചത് ലേഖകനായിരുന്നു. പ്രൊഫ. പി.സി. വാസുദേവൻ എളയത് അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ച ആ സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തുടങ്ങിയവരാണ് തുടർന്നു ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്തത്. പ്രസ്തുത പ്രബന്ധം ലേഖകന്റെ 'മനന മഞ്ജരി ' എന്ന കൃതിയിൽ (പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല, കുന്നുംകുളം, 1993) ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. തുടർന്ന് നടന്ന കവി സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ. എൻ.വി. മേൽപുത്തൂർ പ്രശസ്തി എന്ന കവിത അവതരിപ്പിച്ചത് ലേഖകന് നേരിട്ടനുഭവമുള്ളതാണ്. അതുപോലെ, ഗുരുവായൂർ ദേവസ്വം അക്കാലത്ത് മേൽപുത്തൂർ സ്മാരക പ്രഭാഷണം എന്നൊരു പരിപാടി ആരംഭിക്കുകയും പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതന്മാരെ ക്ഷണിച്ച് ഏതാനും പ്രഭാഷണങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 'മേൽപുത്തൂരിന്റെ വ്യാകരണ പ്രതിഭ' എന്ന വിഷയത്തിലായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പ്രഭാഷണം ഗുരുവായൂർ ദേവസ്വം സംഘടിപ്പിച്ചത്. അതു നിർവ്വഹിച്ചത് എൻ.വി.യായിരുന്നു. ഗുരുവായൂരിലെ സത്രം ഹാളിൽ വൈകുന്നേരം നാലുമണിമുതൽ ഏഴുമണിവരെ നടത്തപ്പെട്ട ആ പ്രഭാഷണത്തിലും ലേഖകൻ ശ്രോതാവായി പങ്കെടുത്ത് (അന്ന് പട്ടാമ്പി കോളേജിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നപ്പോൾ കോളേജിലെ ഏതാനും സംസ്കൃത വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൂടി പങ്കെടുപ്പിച്ച് കൊണ്ട്) അതിന്റെ അവതരണ ഗരിമ നേരിട്ടനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത പ്രഭാഷണം അതേ പേരിൽ ഗുരുവായൂർ ദേവസ്വം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും പിന്നീട് പ്രക്രിയാ സർവ്വസ്വത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിൽ സംസ്കൃതത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്ത് ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എൻ.വി. അല്ലാതെ മറ്റൊരു പണ്ഡിതന് മേൽപുത്തൂരിന്റെ വ്യാകരണ പ്രതിഭയെ ഇങ്ങനെ സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മേൽപുത്തൂരിന്റെ പ്രതിഭയുമായി എൻ.വി.ക്കുള്ള ചാർച്ച അത്രക്ക് വലുതാണെന്നു സാരം. അതു മുഴുവൻ പ്രതിഫലിക്കുന്നതാണ് 'മേൽപുത്തൂർ പ്രശസ്തി' എന്ന ഈ കവിത.

നാരായണീയത്തിന്റെ രചനയുടെ കഥ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ എൻ.വി. മനോഹരമായി ഈ കവിതയിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് കാണുക.

നിഷ്പീഡ്യ വ്യാസവാങ്നിർജരതരുഫല, മാ-
നന്ദസാന്ദ്രാവബോധ-
സ്രുത്യാ ഹൃത്തർഷനിർവാപണ, മതിമധുരം
ശ്രീശുകോക്തം പുരാണം
രസ്യൈർഹൃദ്യൈഃ പ്രസന്നൈരപി ഗഹനതരൈർ-
യഃ സഹസ്രേണ പദ്യൈശ്-
ചക്രേ നാരായണീയം ത്രികരണസുഖദം
ഭട്ടപാദം തമീഡേ

വ്യാസന്റെ വാങ്മയമാകുന്ന കൽപവൃക്ഷത്തിന്റെ കനി എന്ന് പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടതും അഖണ്ഡാനന്ദബോധം ഉറന്നൊലിക്കുന്നതിനാൽ ഹൃദയത്തിന്റെ ദാഹത്തിനു ശാശ്വതശമനം നൽകുന്നതും മധുര ഭക്തി പ്രതിപാദകവുമായ, ശുകമഹർഷി പരീക്ഷിത്തു രാജാവിനു പറഞ്ഞു കൊടുത്ത, ഭാഗവത പുരാണം കടഞ്ഞെടുത്ത് ഉണ്ടാക്കിയവയും രസഭരിതങ്ങളും ഹൃദയത്തിനു പ്രിയംകരങ്ങളും പ്രസന്നങ്ങളെങ്കിലും അത്യന്തം അർത്ഥഗൗരവുമുള്ളവയുമായ ആയിരം പദ്യങ്ങൾ കൊണ്ട്, ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും വാക്കിനും രോഗ ശാന്തി ലഭിക്കുന്ന നാരായണീയമെന്ന സ്തോത്ര കാവ്യം നിർമ്മിച്ച ഭട്ടിതിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു. 'ഭട്ടപാദം തമീഡേ' എന്ന സ്തുതിയോടെയാണ് ഈ കവിതയിലെ പത്തു ശ്ലോകങ്ങളും അവസാനിക്കുന്നത്.

കോഴിക്കോട് സാമൂതിരിപ്പാട് (ശൈലാബ്ധീശ്വരൻ), കൊച്ചി രാജാവ് (ഗോശ്രീ ജനപദപതി), വടക്കുംകൂർ രാജാവ് (ബിംബലീ പാലകൻ) എന്നിവരാൽ പൂജിക്കപ്പെട്ടവനും അമ്പലപ്പുഴ ദേവനാരായണന്റെ സൗഹൃദം നേടിയവനുമായിരുന്നു മേൽപുത്തൂർ. കുട്ടഞ്ചേരി ഇരവിച്ചാക്യാരുടെ വാക്കുകളുടെ മികവിനും നികവിനും വേണ്ടി സമുദ്രത്തിലെ വേലിയേറ്റത്തിന് പൂർണ്ണ ചന്ദ്രൻ എന്ന പോലെ ഉപകരിച്ച അതിമനോഹരങ്ങളായ ചമ്പൂ പ്രബന്ധങ്ങൾ കൊണ്ട് സഹൃദയർക്ക് അവളവറ്റ ആനന്ദം നൽകിയ ഭട്ടതരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു എന്ന് ശ്ലോകം:

ശൈലാബ്ധീശേന, ഗോശ്രീ ജനപദപതിനാ
ബിംബലീപാലകേനാ-
പ്യാരാദ്ധോ ദേവനാരായണധരണിപതേ-
സ്സൗഹൃദേനാപി ഹൃഷ്ടഃ
രമ്യൈശ്ചമ്പൂപ്രബന്ധൈ രവിനടനവചാം-
ഭോധിരാകേന്ദുകൽപൈർ-

മോദം യോ ഭാവുകാനാമപരിമിതമദാദ്
ഭട്ടപാദം തമീഡേ

അമ്പലപ്പുഴ ദേവനാരായണന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വത്തിന്റെ രചന, തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപ്പിഷാരടിയിൽ നിന്ന് വാതരോഗത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നത്, തഞ്ചാവൂരിലെ യജ്ഞനാരായണ ദീക്ഷിതരെപ്പോലെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുമായുള്ള കത്തിടപാടുകൾ, അതിന്റെ ഫലമായി 'അപാണിനീയപ്രാമാണ്യ സാധനം' എന്ന കൃതിയുടെ ആവിർഭാവം (യജ്ഞനാരായണ ദീക്ഷിതർക്കയച്ച കത്താണ് 'അപാണിനീയ പ്രാമാണ്യ സാധനം' എന്നു പ്രസിദ്ധിനേടിയ രചന) നൂറു വർഷത്തിലധികം ജീവിച്ച് ഗുരുവായൂരപ്പ ഭക്തി കൊണ്ട് ആയുരാരോഗ്യ സൗഖ്യം നേടുന്നത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള മേൽപുത്തൂരിന്റെ ജീവിത സംഭവങ്ങളെല്ലാം ഈ കവിതയിൽ മനോഹരമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് അത്യന്തം ഹൃദയാവർജ്ജകമാണ്.

ശ്രീമദാഗമാനന്ദപ്രണാമ:

എൻ.വി. യുടെ സംസ്കൃത കവിതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ നിബന്ധം തയ്യാറാക്കാൻ ശ്രീ. കെ.വി. രാമകൃഷ്ണനുമായി നിരന്തരം സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലേഖനത്തിനു വേണ്ട പല വിധത്തിലുള്ള അറിവുകളും പരാമർശങ്ങളും തന്നു സഹായിച്ചത് അദ്ദേഹമാണ്. അതിന് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. മിക്ക സംസ്കൃത കവിതകൾക്കും, പരീക്ഷിത് പ്രശസ്തിക്കൊഴികെ, എൻ.വി. യുടെ തന്നെ സമഗ്രസുന്ദരമായ മലയാളത്തിലുള്ള സാരത്തോടെയാണ് എൻ.വി. കവിതാ സമാഹാരങ്ങളിൽ അവ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ലേഖനത്തിൽ കവിതകളിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുമ്പോൾ ചേർത്തിട്ടുള്ള മലയാളത്തിലുള്ള അർത്ഥം എൻ.വി.യുടെ തന്നെ മലയാള സാരത്തിൽ നിന്ന്, ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രം അൽപം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടി, സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന് എൻ.വി. യോടുതന്നെയുള്ള കടപ്പാടും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. കൂടാതെ, ബുദ്ധചരിതം ആട്ടക്കഥയിലും ചിത്രാംഗദ ആട്ടക്കഥയിലുമുള്ള ഒട്ടുമിക്ക ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും സംസ്കൃത രചനകൾ തന്നെയാണെന്നു പറയാം. കൂട്ടത്തിൽ ചില മലയാള പ്രത്യയങ്ങളും വാക്കുകളും ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. ഗണിപതിപ്പത്ത്, സരസ്വതിപ്പത്ത് മുതലായ കവിതകളും ഇതുപോലെ തന്നെ. ഗണപതിപ്പത്ത് അദ്ദേഹം മറ്റൊരു കവി സമ്മേളനത്തിൽ (ഗുരുവായൂരിൽ വച്ചുതന്നെയാണോ എന്ന് ഓർമ്മയില്ല) മനോഹരമായി ആലപിച്ച് അവതരിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ അനുഭവം നുകരാൻ ഈ ലേഖകനും സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്നതായി ഓർക്കുന്നു. സംസ്കൃത പ്രചുരതയുള്ള എൻ.വി.യുടെ ഇത്തരം മലയാള കവിതകളെപ്പറ്റി മൊറ്റൊരു പഠനത്തിന് വകയുണ്ട്. ഈ ലേഖനത്തിൽ അതിനുള്ള സാംഗത്യമില്ലാ

ത്തതുകൊണ്ട് അതിനു മുതിരുന്നില്ല.

'ശ്രീമദാഗമാനന്ദപ്രമാണഃ' എന്ന സംസ്കൃത കവിത എ 4 പേജിൽ ഒരു പുറത്ത് എൻ.വി.യുടെ തന്നെ കൈപ്പടയിൽ ഉള്ള ഏഴു ശ്ലോകങ്ങളാണ്. കാലടി ശ്രീ രാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപകനും 'വീരവാണി' തുടങ്ങിയ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവുമായിരുന്ന ആഗമാനന്ദ സ്വാമികളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതാണ് ആ കവിത. കവിത എഴുതിയ പേജിന്റെ അവസാനം 'കാലടി' എന്നെഴുതി കോമയിട്ട് '27-04-1987' എന്ന് കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1987 ഏപ്രിൽ 27 ന് കാലടിയിൽ വച്ചു നടന്ന ഏതെങ്കിലും സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചതാവാം ഈ കവിത. അഥവാ മറ്റേതെങ്കിലും പ്രഭാഷണത്തിനോ മറ്റോ കാലടിയിലെത്തി അവിടെ താമസിക്കാൻ സന്ദർഭമുണ്ടായപ്പോൾ മനസ്സിലുദിച്ച കവിത ആ തിയ്യതി വെച്ച് അദ്ദേഹം കുറിച്ചിട്ടതുമാകാം. ഏതായാലും മനോഹരമായ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങളിൽ ആഗമാനന്ദനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ഈ കവിത എൻ.വി. യുടെ സംസ്കൃത കവിതകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല, എൻ.വി. യുടെ കവിതാ സമാഹാരങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുമില്ല. അതുകൊണ്ട് പ്രസ്തുത കവിത മലയാളത്തിൽ ഹ്രസ്വമായ സാരത്തോടുകൂടി ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നു.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യജനുഃപവിത്രേ
ഗ്രാമേऽത്ര കാലട്യഭിധേ ചിരായ
അജ്ഞാനമൂർച്ഛന്മരുവാലുകസ്യ
നഷ്ടാംകിലാദ്വൈതസരസ്വതീം യഃ
ബഹിസ്സമാനീയ നരാന്തരംഗ-
കേദാരമുൽക്കർഷയിതും മനസ്വീ
ഭഗീരഥാദപ്യധികം പ്രയത്ന-
മനാരതം ദുഷ്കരമന്വതിഷ്ഠൽ (യുഗ്മകം)

ശ്രീ ശങ്കരന്റെ ജന്മംകൊണ്ട് പവിത്രമായ കാലടീഗ്രാമത്തിൽ അജ്ഞാനം കൊണ്ട് മരുഭൂമിയിലെ അടിയിലകപ്പെട്ട് നഷ്ടപ്രായമായ അദ്വൈത വേദാന്തമെന്ന സരസ്വതിയെ വീണ്ടും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന് ജനങ്ങളുടെ അന്തരംഗങ്ങളിൽ നിറച്ച് അവർക്ക് ഉൽക്കർഷം പകരാൻ ഭഗീരഥനെക്കാളും അധികം ദുഷ്കരമായ പ്രയത്നം ആഗമാനന്ദ ഗുരുവായ മനസ്വി അനുഷ്ഠിച്ചു.

പൂതാ സ്വതഃ പൂതതരാച ശങ്ക-
രാചാര്യമാതുഃ സവനൈസ്തദാനീം
ചൂർണ്ണീ നദീ പൂതതമാ സമിദ്ധേ

തീരേ യദീയാശ്രമസന്നിവേശാൽ

ചൂർണ്ണി നദി(പെരിയാർ) സ്വതവെ പവിത്രയാണ്. ശങ്കരാചാര്യരുടെ മാതാവ് അതിന്റെ തീരത്ത് അനുഷ്ഠിച്ച ബലികളെക്കൊണ്ട് ആ നദി പവിത്രതമമായി. അതിന്റെ തീരത്ത് ആഗമാനന്ദ സ്വാമികൾ ആശ്രമം തീർത്തപ്പോൾ ആ നദി പവിത്രമായി.

യദ്വീരവാണീ ഭ്രമരീവ നിദ്രാ-
മഗ്നാനി നോ ഹൃൻമുകുളാംബുജാനി
ഓങ്കാരഘോഷൈർമുഖരാ സമന്താ-
ദബൂഭ്രമീൽ പ്രപയിതും പ്രബോധം

യാതൊരു ആഗമാനന്ദ സ്വാമികളുടെ വീരവാണി (പിന്നീട് ആ പേരിൽ ഗ്രന്ഥമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്) അജ്ഞാന നിദ്രാമഗ്നങ്ങളായ നമ്മുടെയെല്ലാം ഹൃദയകമലമുകുളങ്ങളെ ഓങ്കാര ഘോഷങ്ങളെക്കൊണ്ട് (ജ്ഞാനപ്രദാനം കൊണ്ട്) മുഖരിതങ്ങളാക്കി പ്രബോധപദവിയിലെത്തിച്ച് വികസിതങ്ങളാക്കി.

അന്നം ച വസ്ത്രം ച ശരീരധൃത്യൈ
വിദ്യാം ശുഭാം ചിത്തവികാസലബ്ധ്യൈ
സച്ചിൽപ്രബോധം ച സദാത്മശാന്ത്യൈ
യഃ സാമ്യദർശീ വ്യതരദ് ബഹുഭ്യഃ

ഭൗതിക ശരീരത്തിന്റെ പുഷ്ടിക്കുവേണ്ടി അന്നവും വസ്ത്രവും സാമ്യദർശിയായ അദ്ദേഹം എത്രയോ പേർക്ക് വിതരണം ചെയ്തു. ചിത്തവികസനത്തിനു വേണ്ടി യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനത്തേയും ആത്മാവിന്റെ നിത്യാനന്ദത്തിനു വേണ്ടി സത്-ചിത് പ്രബോധത്തേയും അദ്ദേഹം എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തു. സാമ്യദർശീ എന്ന ആഗമാനന്ദവിശേഷണം ഇവിടെ ദ്വേധാ അന്വർത്ഥമാണ്. പണ്ഡിത പാമരഭേദമെന്യേ, ഉച്ചനീചഭേദമെന്യേ അദ്ദേഹം എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ വീക്ഷിച്ചു എന്ന് താൽപര്യം. കാലടി ആശ്രമത്തിൽ ഏറ്റവും അധഃകൃതരായ വിദ്യാർത്ഥികളെ കൊണ്ടുവന്ന് താമസിപ്പിച്ച് വളരെ ശ്രദ്ധയോടും വാത്സല്യത്തോടും കൂടി ശുശ്രൂഷിച്ച് പഠിപ്പിച്ച് വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന ചരിത്രം സ്വാമിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അറിയുന്നവർ രോമാഞ്ചത്തോടെ ഹൃദയത്തിൽ തട്ടിയാണ് ഇന്നും ഓർക്കുന്നത്. ഭൗതിക ജീവിതം, അതിനുപകരിക്കുന്ന വിജ്ഞാനശാഖകൾ, എല്ലാറ്റിനുമപരി തുരീയാവസ്ഥയിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സച്ചിദാനന്ദമയമായ ആത്മജ്ഞാനം - എല്ലാറ്റിനേയും അദ്ദേഹം ഒരുപോലെ ഉൾക്കൊണ്ടു പരിചരിച്ചു എന്നും അർത്ഥം.

തമാഗമാനന്ദമുദാരചര്യമാചാര്യവര്യം യതചിത്തധുര്യം
ശ്രീരാമകൃഷ്ണവർഷിവര പ്രശിഷ്യം നമാമി മൂർധനാ
വിനയാനതേന

അങ്ങനെ ഉദാരചര്യനും യതചിത്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും ശ്രീ രാമകൃഷ്ണ ഗുരുവിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ ശിഷ്യനുമായ ആഗമാനന്ദസ്വാമിക ളെ ഞാൻ കുനിഞ്ഞ ശിരസ്സോടുകൂടി നമിക്കുന്നു.

മോഹാന്മദാദ്വാ ഭവദീഹിതാനി
വിലംഘ്യ യത്കിഞ്ചിദകാർഷമേതൽ
ശിഷ്യപ്രിയശ്ചക്ഷമിഷേ, നിദദ്ധ്യാൽ
ശീർഷേ സദാ മേ വരദാസ്സ്വഹസ്താഃ

എന്റെ അജ്ഞാനം കൊണ്ടോ എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായ മദം കൊണ്ടോ, അങ്ങയുടെ ചിന്തകളെ അവയുടെ മഹത്ത്വത്തെ ഉല്ലംഘിച്ചു കൊണ്ടു ഞാനെന്തൊക്കെയോ എഴുതിപ്പോയി. ശിഷ്യപ്രിയനായ അ ങ്ങ് അത് ക്ഷമിച്ചുവല്ലോ! എന്റെ ശിരസ്സിൽ വരദങ്ങളായ അങ്ങയുടെ ഹസ്തങ്ങൾ അർപ്പിച്ച് അങ്ങ് എപ്പോഴും അനുഗ്രഹിച്ചാലും. ആഗമാ നന്ദസ്വാമികളുടെ ചിന്തകളും ദർശനങ്ങളും എന്നെപ്പോലുള്ളവരുടെ വാക്കുകൾക്ക് അപ്രാപ്യമാണ്. അത് വാക്കുകൾ കൊണ്ട് പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു മൂഢത്വമാണ്. ആ ചിന്ത ഉല്ലംഘിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാ നിത്രയും എഴുതിയത്. അതു ക്ഷമിക്കുമല്ലോ. അഥവാ ക്ഷമിച്ചുവല്ലോ എന്ന് കവിയുടെ വിനയം പ്രകടമാകുന്നു.

എൻ.വിയുടെ സംസ്കൃത കവിതകൾ പ്രമേയ വൈവിദ്ധ്യം കൊണ്ടും ആശയ ഗരിമ കൊണ്ടും ദർശന മഹിമകൊണ്ടും ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. ഈ കവിതകളിലെയും ആട്ടക്കഥകൾ പോലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇതര കവിതകളിലെയും സംസ്കൃത പ്രയോഗങ്ങളു ടെ വ്യാകരണ സവിശേഷതകൾ, അർത്ഥവ്യാപ്തികൾ, സാഹിത്യ ഭംഗികൾ തുടങ്ങിയവ മറ്റൊരു സമഗ്രപഠനത്തിനു വിഷയമാക്കാവു ന്നതാണ്. ഈ കവിതയിൽ തന്നെയുള്ള 'ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യജനുഃപവി ത്രേ' 'ചക്ഷമിഷേ' തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ പല അപൂർവ്വതകളുമു ള്ളവയാണ്. ഇതുപോലുള്ള വിശേഷ പ്രയോഗങ്ങൾ എൻ.വി.യുടെ മറ്റു സംസ്കൃത കവിതകളിലും സംസ്കൃത പ്രചുരങ്ങളായ മറ്റു രച നകളിലും ധാരാളം കാണാം. എൻ.വി.യുടെ ബഹുമുഖപ്രതിഭയ്ക്കും സർവ്വവിജ്ഞാന കോശ സദൃശമായ വിജ്ഞാനത്തിനും ഇതെല്ലാം ഉദാഹരണങ്ങളുമാണ്. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഉടമയായ എൻ.വി.യുടെ അ പൂർവ്വ പ്രതിഭക്കു മുമ്പിൽ സവിനയം നമസ്കരിക്കുന്നു.

○ **ഡോ. സി.എം നീലകണ്ഠൻ**
കേരളകലാമണ്ഡലം
കൽപ്പിത സർവ്വകലാശാല
ചെറുതുരുത്തി

മാതൃഭാഷയും സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസവും*

ബിന്ദു എസ്.

ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായ മുന്നേറ്റത്തിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നത് ഭാഷയാണ്. ജനാധിപത്യ നവോത്ഥാന സങ്കൽപങ്ങളുമായി വളരെയധികം ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ് മാതൃഭാഷ. അമ്മയുടെ ഭാഷയാണ് മാതൃഭാഷ. അമ്മയുടെ മുലപ്പാലിലൂടെ കുഞ്ഞിലേയ്ക്കെത്തുന്നതിനാൽ മാതൃഭാഷ ജനിതകമാണ് തുടങ്ങിയ സങ്കൽപങ്ങൾ ശക്തമായി നിലനിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ വാദിക്കുമ്പോൾ പാരമ്പര്യത്തിലൂന്നിയ സ്വത്വവാദം മാത്രമായി മാതൃഭാഷാവാദം പരിമിതപ്പെടുന്ന കാഴ്ചയാണ് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്.

ജനിതകമാണ് എന്ന സങ്കൽപത്തേക്കാൾ മാതൃഭാഷ ഒരു സാമൂഹിക ഉൽപന്നമാണ് എന്ന വാദമാണ് കുറേക്കൂടി പ്രായോഗികമായത്. ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായി വികസിച്ചുവന്ന ഏതെങ്കിലും ഭാഷയുമായി ചേർക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് മനുഷ്യശിശുവിന് ഭാഷാ ശേഷി കൈവരുന്നത്. ഒരു ശിശു തൊട്ടടുത്ത സാമൂഹ്യ പരിസരത്ത് നിന്ന് ആർജിക്കുന്നത് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാതൃഭാഷ ജനിതകമല്ല മറിച്ച് സാമൂഹ്യമാണ് എന്ന് കാണാം. വ്യക്തി പരിസരമല്ല; സാമൂഹ്യ പരിസരമാണ് ഒരു ഭാഷയെ മാതൃഭാഷയാക്കിമാറ്റുന്നത്.

ജൈവശക്തിയുള്ളതാണ് മാതൃഭാഷ. ഒരു വ്യക്തി തന്റെ ജീവിതം കൊണ്ട് അംഗമാകുന്ന ഭാഷയാണ് അയാളുടെ മാതൃഭാഷ. ഒരു സമൂഹത്തിൽ അംഗമാകുമ്പോൾ അതിന്റെ സാമൂഹ്യ, വൈജ്ഞാനിക, സൗന്ദര്യജീവിതത്തിന്റെ ആഴത്തിലുള്ള അംഗത്വം കൂടി നേടിയെടുക്കണം. അതിന് ആ ഭാഷയുടെ അക്ഷരവും പദവും മാത്രമല്ല സൗന്ദര്യശേഷികൂടി സ്വാംശീകരിക്കാൻ സാധിക്കണം. ഇങ്ങനെ സ്വാംശീകരിച്ച ഏതൊരാൾക്കും അത് മാതൃഭാഷ തന്നെയായി മാറുന്നു. മാതൃഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യാത്മകമായ ജൈവികശേഷി ആർജ്ജിച്ചെടുക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണ് ഉണ്ടാകേണ്ടത്.

*2014ൽ-കോട്ടക്കൽ ബി.ടി.ആർ സ്മാരക മന്ദിരത്തിൽ നടന്ന എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട്

ആഗോളവതകരണത്തിന്റെ ഈ കാലത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ഉപകരണ യുക്തിയുടെ കൂടെ ഭാഗമാകേണ്ടിവരുന്നു. മൂലധനാധിഷ്ഠിതമായ ഉപകരണയുക്തി ആർജ്ജിച്ചെടുക്കാൻ നമ്മളും നിർബന്ധിതരാകുന്നു. ഉപകരണയുക്തിക്ക് സൗന്ദര്യാത്മകത ഇല്ല.

ഏതൊരാശയവും അനുഭവമാകുന്നത് അത് നമ്മുടെ അനുഭൂതി മണ്ഡലത്തെ സ്പർശിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ അനുഭൂതി മണ്ഡലത്തെ സ്പർശിക്കാനാവുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഓരോ അറിവും പൂർണതയിൽ എത്തുന്നത്. അനുഭൂതിമണ്ഡലത്തിന്റെ ഈ സവിശേഷതയാണ് സൗന്ദര്യാത്മകത. അറിവിന്റെ യാന്ത്രികതയെ പ്രതിരോധിച്ച് അതിനെ അനുഭൂതിയാക്കി മാറ്റുന്ന ധർമ്മമാണ് സൗന്ദര്യാത്മകതയ്ക്ക് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്.

സാമൂഹ്യജീവി എന്ന നിലയിൽ തന്റെ ചുറ്റും സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ വിമർശനാത്മകമായി വീക്ഷിക്കാനും ശരിതെറ്റുകൾ നിശ്ചയിക്കാനും ഒരു വ്യക്തിയെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നത് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കൊപ്പമുള്ള അനുഭൂതികൾ കൂടിയാണ്. മൂല്യാധിഷ്ഠിതമായ ഈ അനുഭൂതികൾ സമൂഹത്തിന്റെ സദാചാര സങ്കൽപങ്ങളായി മാറുന്നു. സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തെ സുഗമമാക്കാനുള്ള ധർമ്മമാണ് ഇവ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്.

ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ ഈ ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാണ്. സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയേ അത് സാധ്യമാകൂ. എന്നാൽ ജീവിതഗന്ധിയായിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ജോലി സമ്പാദനത്തിനുള്ള അറിവിന്റെ യാന്ത്രികതയിലേക്ക് ചുരുക്കിയപ്പോൾ ഈ സൗന്ദര്യാത്മകതയാണ് നമുക്ക് നഷ്ടമായത്.

അധ്വാന രൂപവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ഒരു ഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനും നിലനിൽപ് ഉണ്ടാകുന്നത്. യന്ത്രവത്കൃത സംസ്കാരം പകർന്നു തന്ന ഉപകരണ യുക്തി എല്ലാ അധ്വാനശീലങ്ങളേയും സ്വാധീനിച്ചു. കൃഷിക്കും ഗൃഹനിർമ്മാണത്തിനും കച്ചവടത്തിനുമൊക്കെയുണ്ടായിരുന്ന മലയാളിത്തം ഇതോടുകൂടി നഷ്ടമായി. കൂടുതൽ പ്രയോജനമായതിനെ മാത്രം നിലനിർത്തുന്ന മുതലാളിത്ത യുക്തി സമസ്ത മേഖലകളേയും കീഴടക്കിയതോടെ ഭാഷയും അധ്വാനരൂപങ്ങളും അന്യവത്കരിക്കപ്പെട്ടു.

മാതൃഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യാത്മകത മാത്രമല്ല മാതൃഭാഷ തന്നെയും കൈവിട്ട് പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു തലമുറയാണ് കേരളത്തിൽ വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ആധുനിക സമൂഹ നിർമ്മിതിയിൽ മാതൃഭാഷ സംഭാവന ചെയ്യുന്ന പശയും പശിമയും കാണാതെ പോകുന്നു. അധീനഭാഷയാൽ വികലമാക്കപ്പെടുന്ന മാതൃഭാഷയെ അതിന്റെ ജൈവപരിസരത്തിലേക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുവരാനുള്ള ശ്രമ

ങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മാതൃഭാഷയ്ക്കായുള്ള മുറവിളികൾ കേട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് 'മാതൃഭാഷയും സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസവും'എന്ന വിഷയത്തിൽ നടന്ന സെമിനാറിന്റെ പ്രസക്തി. എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി 2014 ഒക്ടോബർ 25, 26 തീയ്യതികളിൽ കോട്ടക്കൽ BTR സ്മാരക മന്ദിരത്തിൽ വെച്ചാണ് എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനം നടന്നത്. മാതൃഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യാത്മക ശക്തിയെക്കുറിച്ച് ഏറെ ബോധവാനായിരുന്ന എൻ.വിയെ അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ 'മാതൃഭാഷയും സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസവും' എന്ന വിഷയം ഏറെ പ്രസക്തമാകുന്നു.

ഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യാത്മകത അതിന്റെ തികവോടെ ആവിഷ്കരിച്ച കവിയാണ് എൻ.വി. 'കപ്പലണ്ടി കവിതകൾ' സോപ്പുകുമികളകളായി ഒഴുകാൻ തുടങ്ങിയ മലയാളകവിതയെ അതിന്റെ ഭാവഗംഭീരമായ പ്രൗഢിയിലേക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുവന്നത് എൻ.വിയാണ്. അതീവ സങ്കീർണ്ണമായ ആലങ്കാരികഭാഷ ഒഴിവാക്കി ജീവിതഗന്ധിയായ സംഭാഷണ ഭാഷയിലേക്ക് മലയാള കവിതയെ കൊണ്ടുവരാൻ എൻ.വിക്ക് കഴിഞ്ഞു. വായനക്കാരന്റെ അനുഭവ മണ്ഡലത്തെയും അനുഭൂതികളെയും സ്പർശിക്കുന്ന രചനകളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. മൃതമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയെ സമകാലീനമായ സംഭാഷണഭാഷയുടെ തലത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്ന് അതിനെ ഊർജസ്വലമാക്കുക എന്ന ശ്രമം വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് നടത്തിയ വ്യക്തിയാണ് എൻ.വി. മാതൃഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആധുനിക കാല സമരങ്ങളുടെ വഴികാട്ടിയാണ് യാഥാർത്ഥത്തിൽ എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ.

മാതൃഭാഷയും സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസവും എന്ന വിഷയത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായി നടന്ന സെമിനാറിന് രണ്ട് ഭാഗങ്ങളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഒക്ടോബർ 25 ശനിയാഴ്ച ആരംഭിച്ച അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനം നിർവ്വഹിച്ചത് ഡോ. എസ്.കെ. വസന്തൻ ആയിരുന്നു. എൻ.വിയുടെ സാഹിത്യ മണ്ഡലത്തെക്കുറിച്ച് സുദീർഘമായിത്തന്നെ അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ എന്ന ബഹുമുഖ പ്രതിഭയുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന മുഖങ്ങൾ അദ്ദേഹം പരിചയപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

പ്രൊഫ. കെ.പി. ശങ്കരന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ നടന്ന സെമിനാറിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ മാതൃഭാഷയും ശാസ്ത്ര ബോധനത്തിലെ സൗന്ദര്യവും എന്ന വിഷയത്തിൽ ഡോ. കെ.എം. അനിൽ, ഡോ. കെ. മുഹമ്മദ് ഷാഫി എന്നിവർ ചേർന്ന് പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

വൈദ്യം, ഗണിതം, സസ്യശാസ്ത്രം, ശരീരശാസ്ത്രം, വാസ്

തു വിദ്യ തുടങ്ങിയ ഏത് ശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളിലും മലയാളത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ചരിത്രവും സമ്പന്നതയുമാണ് 'മാതൃഭാഷയും ശാസ്ത്ര ബോധനത്തിലെ സൗന്ദര്യവും' എന്ന പ്രബന്ധത്തിലൂടെ അവതരിക്കപ്പെട്ടത്. യൂറോപ്പാണ് അറിവിന്റെ കേന്ദ്രം എന്ന മിഥ്യാധാരണ പരത്തപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ഏതറിവിനോടും കിടപിടിക്കുന്ന വൈജ്ഞാനിക സമ്പത്ത് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയിൽ തന്നെ ലഭ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ കോളനിവത്കൃത ബ്രിട്ടീഷ് പഠനത്തിലൂടെ ഈ നാട്ടറിവുകൾ പിന്തള്ളപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

സംസ്കാരവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് വേണം ഏത് വിഷയവും പഠിക്കാൻ. അപ്പോൾ മാത്രമേ പഠനം സൗന്ദര്യാത്മകവും സമ്പൂർണ്ണവുമാവുകയുള്ളൂ. ശാസ്ത്രമുൾപ്പെടെയുള്ള വിഷയങ്ങൾ അത്തരത്തിൽ സൗന്ദര്യാത്മകത ഉൾക്കൊണ്ട് പഠിച്ചിരുന്ന പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് മാറി പുതുതലമുറ ശാസ്ത്രപഠനത്തെ എങ്ങനെ പണമാക്കിമാറ്റാം എന്ന ചിന്തയിലെത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി സാങ്കേതിക വിദ്യ വളരുന്നു. ജീവത ദർശനങ്ങൾ സാധ്യമാകുന്നില്ല.

പണ്ട് കാലത്ത് അറിവിന്റെ ഉപയോഗം ജാതികൾ വഴിയാണ് ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ശാസ്ത്രശാഖകൾ കുടുംബരഹസ്യങ്ങളായി നിലനിന്നു. എല്ലാ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആധികാരിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അക്കാലത്ത് നാട്ടുഭാഷയിൽ തന്നെ ലഭ്യമായിരുന്നു. ഭാഷാകൗടലീയം, ശരീരശാസ്ത്രം, ആലത്തൂർ മണിപ്രവാളം തുടങ്ങിയവ ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം. ഗണിതം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഒട്ടേറെ രചനകളാണ് അക്കാലത്ത് ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായത്. കണക്കധികാരം, കണക്കുസാരം, കണക്കുചോദ്യം തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ആര്യഭടീയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ മിക്കവയും രചിച്ചത് കേരളീയരാണെന്ന് കാണാം. കണക്കു ശാസ്ത്രം, കണക്കുവഴികൾ തുടങ്ങിയ കൃതികളും ഗണിതം വിഷയമായി വന്ന ഭാഷാരചനകളാണ്. 'ഹോർത്തുസ് മലബാറിക്കസ് അഥവാ കേരളാരാമം' എന്ന സസ്യശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥം, ഭൂമണ്ഡലങ്ങൾ, ഭൂഗോളം, സമുദ്രങ്ങൾ എന്നിവ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭൂമിശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥം, ഗോവസൂരി പ്രയോഗം, ദീന സംരക്ഷണം തുടങ്ങിയ ആരോഗ്യ ശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഫ്രോൺ മേയറുടെ പ്രകൃതി ശാസ്ത്രം തുടങ്ങി എല്ലാ ശാസ്ത്ര ശാഖകളിലുമുള്ള വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ സമ്പന്നമായിരുന്നു മലയാളം.

എന്നാൽ കൊളോണിയത്തിന്റെ വരവോടെ ഭാഷ uproot ചെയ്യപ്പെട്ടു. വേരുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട ഭാഷയിൽ വൈജ്ഞാനിക തലം വികസിക്കാതായി. ഈ അവസ്ഥ മറികടക്കാൻ ഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യാത്മകത തിരിച്ചു പിടിക്കുന്നതിലൂടെയേ സാധിക്കൂ. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വികസനം തന്നെ മാതൃഭാഷയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണെന്ന നിർദേശത്തോടെ പ്രബന്ധം പര്യവസാനിക്കുന്നു.

പ്രബന്ധാശയങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് അധ്യക്ഷനായ പ്രൊഫ. കെ.പി.ശങ്കരൻ സംസാരിച്ചതും ഭാഷയുടെ സാംസ്കാരിക വശത്തേക്കുറിച്ചാണ്. ഭാഷാധ്യാപനം എന്നത് കേവലം ഭാഷ പഠിക്കലല്ല മറിച്ച് സംസ്കാരപഠനം കൂടിയായി മാറണം. ജീവിതഗന്ധിയായ അനുഭവങ്ങൾ പകർന്ന് തന്ന് ഭാഷയെ ജീവിതത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഭാഗമാക്കി നിർത്തിയവരാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയും വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയും എൻ.വി.കൃഷ്ണവാര്യരുമുൾപ്പെടെയുള്ള ഭാഷാധ്യാപകരും എഴുത്തുകാരും. ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതിയും ജീവജാലങ്ങളും എല്ലാം മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ അഭിവാജ്യ ഘടകമായിരുന്നു. സംഭാവന, സൗഹൃദസ്പർശം, വിശാല വീക്ഷണം എന്നിവയെല്ലാമടങ്ങിയ സൗന്ദര്യാത്മക കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഭാഷാപഠനത്തിലൂടെ ഒരു വ്യക്തി ആർജിച്ചെടുക്കേണ്ടത് എന്നദ്ദേഹം അടിവരയിടുന്നു.

സെമിനാറിന്റെ രണ്ടാമത്തെ സെഷൻ ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് രണ്ട് മണിക്ക് ആരംഭിച്ചു. ഡോ.കെ.പി. മോഹനൻ അധ്യക്ഷനായ സെമിനാറിൽ മൂന്ന് പ്രബന്ധങ്ങളാണ് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. 'സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ മൗലികത' എന്ന വിഷയത്തിൽ ഡോ. സജയ്.കെ.വി, 'സാഹിത്യ പഠനം അനിവാര്യമാകുന്നതെങ്ങനെ'എന്ന വിഷയത്തിൽ ഡോ. വത്സലൻ വാതുശ്ശേരി, 'മാതൃഭാഷയും സാമൂഹിക ശാസ്ത്ര ബോധത്തിലെ സൗന്ദര്യവും' എന്ന വിഷയത്തിൽ ഡോ.എം.ആർ.രാഘവവാര്യർ എന്നിവരാണ് പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചത്.

'സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെ മൗലികത' എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും മാതൃഭാഷയിലെ സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ സൗന്ദര്യാത്മകതയെക്കുറിച്ചുമാണ് പറയുന്നത്. ജീവിതത്തെ പ്രയോജന വാദപരമായാണോ സൗന്ദര്യാത്മകമായാണോ നാം കാണേണ്ടത് ? പ്രയോജന വാദപരമായ ജീവിതത്തിന് പ്രാധാന്യം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് സൗന്ദര്യാംശം ജീവിതത്തിന്റെ ഓരങ്ങളിലേക്ക് തള്ളിമാറ്റപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിലെ നേരനുഭവങ്ങളെ സദൃശ്യകൽപനയിലൂടെ കവിതകളിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ സദൃശ്യകൽപനകൾ നേരനുഭവമായി വായനക്കാരന് അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ് സൗന്ദര്യാത്മകത. ഇത്തരത്തിലുള്ള സൗന്ദര്യാനുഭൂതി മാതൃഭാഷയിലൂടെയല്ലാതെ സാധിക്കില്ല. നമുക്ക് തൊട്ടും മണത്തും രുചിച്ചുമറിയാവുന്ന അനുഭൂതിലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കാൻ മാതൃഭാഷയിലൂടെയേ സാധ്യമാവൂ. അന്യഭാഷാ കവിതയിലെ മറഞ്ഞുരയുന്ന അതിശൈത്യത്തേക്കാൾ 'തീ കായ വേണമെന്ന് തീയ്ക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങി' എന്ന അനുഭവമാണ് നമുക്ക് അനുഭൂതി പകരുക.

കടങ്കഥകളുടെ സൗന്ദര്യാത്മകത ഏറെ ആസ്വദിച്ചവരാണ് മലയാളികൾ. കവിതയിലേക്കുള്ള കടന്നുവരവ് കടങ്കഥകളിലൂടെയായിരുന്നു. ജീവിത ശൈലികളുമായും മണ്ണുമായും ഏറെ അടുത്തു നിൽ

കുന്ന കടങ്കഥകൾ ഒളിപ്പിച്ച് വെച്ച് പറയുന്ന രൂപകങ്ങളുടെ ഭാഷയിലേക്ക് നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. പരോക്ഷമായി പറയുന്നതിന്റെ സൗന്ദര്യാത്മകത നമ്മൾ ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് കടങ്കഥകളിലൂടെയാണ്. ഭാഷ തന്നെ സ്വയം ഒരു സൗന്ദര്യാനുഭൂതിയായി, ഇന്ദ്രിയ ബോധമായി പരിണമിക്കുന്ന അനുഭൂതിയ്ക്കൊപ്പമെത്തില്ല മറ്റൊരു നേട്ടവും എന്ന ഓർമ്മപ്പെടുത്തലോടെയാണ് ഡോ.കെ.വി. സജയ് പ്രബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്.

സാഹിത്യ പഠനം അനിവാര്യമാകുന്നതെങ്ങനെ എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ ഡോ. വത്സലൻ വാതുശ്ശേരി സാഹിത്യ പഠനത്തിലാണ് ഭാഷാപഠനം അതിന്റെ ഔന്നിത്യത്തിലെത്തുന്നത് എന്ന് പറയുന്നു. ഭാഷയുടെ ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായ വ്യവഹാരമാണ് സാഹിത്യം. പ്രയോജനവാദപരമായല്ല സാഹിത്യത്തെ കാണേണ്ടത്. മാതൃഭാഷ ഒരാവാസ വ്യവസ്ഥയാണ്. ഇവിടെ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെടുമ്പോൾ ശൂന്യത അനുഭവപ്പെടുന്നു. വൈകാരിക മണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നതായി തോന്നുന്നു. മാതൃഭാഷ തരുന്ന സുരക്ഷിതത്വബോധം നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

മനസ് മാതൃഭാഷയാൽ രൂപീകൃതമാണ് എന്ന് ലാക്കൻ പറയുന്നു. മനസ് രൂപപ്പെടുന്നത് ഭാഷാ പരിസരത്തിൽ നിന്നാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മാതൃഭാഷ പകർന്നുതരുന്ന അനുഭവങ്ങളും അനുഭൂതികളുമാണ് മനസിനെ പാകപ്പെടുത്തുന്നത്. വായനയും ഒരു ഭാവനാവ്യവഹാരമാണ്. ഓരോ വാക്കും വായനക്കാരന്റെ മനസിൽ ദൃശ്യവത്കരണം നടത്തുന്നു. നൂറു പേരുടെ വായന നൂറുതരം വായനയാണ്. ഏത് ഭാഷയിലെ കൃതിക്കും ഭാവനാപരമായ പുനർ നിർമ്മാണം നടക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പുനർ നിർമ്മാണം നടക്കുന്നത് മാതൃഭാഷയിലൂടെയാണ്.

ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ ഒരാൾ സംസ്കരിച്ചെടുക്കുന്നത് അയാളുടെ അനുഭവലോകമാണ്. വൈകാരികാനുഭവങ്ങൾ വേദ്യമാകുന്നതും ഭാഷയിലൂടെ തന്നെ. ആശയ സംവേദനത്തിന്റെ ഉയർന്നതലം സാധ്യമാകുന്നത് മാതൃഭാഷയിലൂടെയാണ്. സാഹിത്യ വായനയിലൂടെ മനസിനെ വികസിപ്പിക്കാനാവുന്നു. മനുഷ്യൻ എന്ന സത്തയുടെ വികാസമാണ് സാഹിത്യത്തിലൂടെ നടക്കുന്നത്. അറിവും അനുഭൂതിയും ചേരുമ്പോഴാണ് സാഹിത്യമാകുന്നത്. അനുഭൂതി പകരുന്ന സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക പഠനമാവണം സാഹിത്യപഠനം എന്ന നിർദ്ദേശത്തോടെയാണ് പ്രബന്ധം ഉപസംഹരിക്കപ്പെടുന്നത്.

മൂന്നാമത്തെ പ്രബന്ധമായി ഡോ.എം.ആർ. രാഘവവാര്യരുടെ 'മാതൃഭാഷയും സാമൂഹിക ശാസ്ത്രബോധനത്തിലെ സൗന്ദര്യവും' ആണ് അവതരിക്കപ്പെട്ടത്. ചരിത്രം സൗന്ദര്യത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ളതല്ല. തെരഞ്ഞെടുത്ത സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണമാണ് ചരിത്രം. ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ തത്വം/യുക്തിയാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം.

എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് എഴുതുന്നത് എന്ന ഉദ്ദേശമാണ് യുക്തി തീരുമാനിക്കുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കഴിഞ്ഞാൽ തെരഞ്ഞെടുത്തതിന്റെ രേഖപ്പെടുത്തലിനും ഒരു യുക്തി ആവശ്യമാണ്. പൂർവ്വാപരബന്ധം പാലിച്ചുകൊണ്ടാണ് വ്യവഹാരങ്ങൾ രൂപപ്പെടേണ്ടത്. കാലക്രമം ദീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് രൂപപ്പെടുന്ന വ്യവഹാരങ്ങൾ സൗന്ദര്യാത്മകമാകുന്നു.

ചരിത്രരചനാപരമായ എഴുത്തിന് നിമിത്തം. ഫലം, സാമാന്യ വത്കരണം (fact, causation & generalisation) എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ വിഭജനം റാങ്കേയുടെ ഗ്രന്ഥത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഇന്ന് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എത്രയോ നൂറ്റണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പ് തന്നെ ചരിത്ര രചനയുടെ ഈ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.

നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥ, കോടതി, നികുതി പിരിവ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ഈ നാട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നത് ഇംഗ്ലീഷുകാരാണെന്നും അതിനാൽ ഈ നാടിന് സ്വന്തമായി ഇത്തരം വ്യവസ്ഥകളൊന്നും ഇല്ലെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ നമ്മെ തെറ്റായി പഠിപ്പിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ ലോകത്തിനറിയുന്ന നീതി വ്യവസ്ഥയല്ല പൗരസ്ത്യരുടേത് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ആരോമൽച്ചേകവരും അരിങ്ങോടരും അങ്കം വെട്ടി തീരുമാനിക്കുന്ന വഴിയും മൊഴിയും (fact & causation) ചോദിക്കുന്ന നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥ പണ്ടുകാലം മുതൽക്കേ ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏത് കാര്യത്തേയും സ്വന്തമായ മാതൃഭാഷാ പദാവലികളാൽ വിവരിക്കാൻ മലയാളിക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ വ്യവഹാരിക സന്ദർഭത്തിൽ നോക്കിയാൽ ഭാഷകളിന്മേൽ രണ്ട് തരത്തിലുള്ള സ്വാധീനങ്ങൾ പുറത്തുനിന്ന് വന്നതായി കാണാം. ഒന്ന് വളരെ പണ്ടുകാലം മുതൽക്കേ കടന്നുവന്ന തമിഴിന്റെ സ്വാധീനവും മറ്റൊന്ന് ആയിരത്താണ്ടു കാലങ്ങളായി വ്യവഹാരത്തിന് ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വാധീനവും. ഇന്ത്യയിലെ മാതൃഭാഷ എന്ന വ്യവഹാര രൂപത്തെ തമിഴും സംസ്കൃതവും ഏറിയും കുറഞ്ഞും സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സ്വാധീനം ഏകപക്ഷീയമായ ഒന്നല്ല മറിച്ച് ചെന്നെത്തിയ സ്ഥലത്തെ ഭാഷയെ സ്വാധീനിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ അതത് ഭാഷയ്ക്കനുസൃതമായി സ്വയം മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയമാവുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇത്തരത്തിൽ സങ്കരം വന്ന ഒന്നാണ് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളവും.

വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ മസ്തിഷ്കം രൂപപ്പെടുന്നത് വ്യവഹാരത്തിന്റെ രീതിയിൽ ആയതിനാൽ വ്യവഹാരം മാതൃഭാഷയിൽ കൂടി വേണം. എന്നാൽ ഇന്ന് മാർക്കറ്റിനാവശ്യമായ രീതിയിൽ ഭാഷ വന്ധ്യംകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനെ മറികടക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ബോധപൂർവ്വം ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. ഭാഷ ഇല്ലാതായാൽ മനുഷ്യന് നഷ്ടപ്പെടുന്നത് അവന്റെ മസ്തിഷ്കമാണ് എന്ന ഓർമ്മപ്പെടു

ത്തലോടെ പ്രബന്ധം പര്യവസാനിക്കുന്നു.

പ്രബന്ധങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ച് ഡോ.കെ.പി മോഹനൻ നയിച്ച ചർച്ചയോടെ സെമിനാർ അവസാനിച്ചു. മാർക്കറ്റ് എന്ന പുതിയ അവസ്ഥാ വിശേഷത്തിനകത്തുനിന്നുകൊണ്ട് മാതൃഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി നമ്മൾ നടത്തുന്ന മുറവിളികളെല്ലാം തന്നെ ഒരു ചെറിയ ശതമാനത്തിന്റെതു മാത്രമായിപ്പോകുമെന്ന് ഡോ. കെ.പി. മോഹനൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. പുറത്ത് നിൽക്കുന്ന വലിയ സമൂഹം ഇത്തരം മുറവിളികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഭാഷ എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം എന്ന ചർച്ച ശക്തമായി നടത്തുന്നത് മാർക്കറ്റ് ആണ്. നമുക്ക് ഒരു മറുപുറമുണ്ടെന്നും അവിടെയും ഇത്തരം ചിന്തകൾ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തലോടെയാണ് അദ്ദേഹം ചർച്ചകൾ ക്രോഡീകരിച്ചത്.

മാതൃഭാഷയും സൗന്ദര്യാത്മകത വിദ്യാഭ്യാസവും എന്ന വിഷയത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള ചിന്തകളാണ് സെമിനാർ മുന്നോട്ടുവെച്ചത്. മാതൃഭാഷയെന്ന നിലയിൽ മലയാളം നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികളും സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു ഓരോ അവതരണവും. നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാതൃഭാഷയും സൗന്ദര്യാത്മക വിദ്യാഭ്യാസവും തിരിച്ചുപിടിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ ഒന്നായി എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തേയും കരുതാവുന്നതാണ്.

ശ്രീമതി. ബിന്ദു എസ്.
ഗവേഷക
മലയാള-കേരളവിഭാഗം
കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല

എൻ.വി: ഒരു ഭാവചിത്രം*

എസ്.കെ. വസന്തൻ

അസാധാരണമായ ഭാവുകത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവയാണ് എൻ.വി കൃതികൾ. അദ്ദേഹം പിന്തുടരുന്ന ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളാണ് ഈ ഭാവുകത്വം എൻ.വി. കൃതികൾക്ക് നൽകുന്നത്. താൻ കടന്നുപോന്ന വഴികൾ വിശദമായിത്തന്നെ എൻ.വി. തന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിൽ കോറിയിടുന്നു. സാമാന്യത്തിലും ദരിദ്രമായ കുടുംബ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന് ആശ്ചര്യകരമായ ഉയരങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേരുന്നത്.

പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം മാത്രം നേടി തുടർവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പണം കണ്ടെത്താനാവാതെ പകച്ച് നിൽക്കേണ്ടിവരുന്ന എൻ.വി. കൃഷ്ണ വാര്യർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപകൻ സംസ്കൃത പഠനത്തിന് സഹായകരമായ അമരകോശം സമ്മാനിക്കുന്നു. ഈ കുട്ടിയുടെ തുടർ പഠനസാധ്യത സംസ്കൃതത്തിൽ തന്നെയാകാം എന്ന് ഊഹിക്കുന്ന അധ്യാപകന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള സമ്മാനമാണ് നാലാം ക്ലാസുകാരന് ലഭിക്കുന്ന അമരകോശം. തുടർന്ന സംസ്കൃത പഠനത്തിന് സ്കോളർഷിപ്പ് ലഭിച്ച് അദ്ദേഹം പഠനം തുടരുകയും തൃപ്പൂണി ത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജിൽ നിന്ന് പഠനം പൂർത്തീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണാം.

പിൽക്കാലത്ത് എൻ.വി. കാലടിയിലെ ആഗമാനന്ദ സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. എൻ.വിയിൽ ഒരു പ്രതിഭാശാലി ഉണ്ടെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു സ്വാമികളുടേത്. അവധിക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ചെലവഴിക്കാനെത്തിയിരുന്ന പ്രമുഖ വ്യക്തികളായിരുന്നു പി. ഗോവിന്ദപിള്ളയും എം.എൻ. വിജയനും കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയും. ഈ ആശ്രമത്തിന്റെ സംസ്കൃത സ്കൂളിൽ പ്രധാനാധ്യാപകനായി കുറച്ചുകാലം എൻ.വി. ഉണ്ടായിരുന്നു. അക്കാ

*എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിലെ ഉദ്ഘാടന പ്രസംഗം

ലത്ത് അദ്ദേഹമെഴുതിയ പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇപ്പോഴും അവിടെ ചൊല്ലുന്നത്. അങ്ങനെ എൻ.വിയുടെ അദൃശ്യസാന്നിധ്യം ഇപ്പോഴുമവിടെയുണ്ട്.

സാഹസികതകൾ നിറഞ്ഞുകൂടിയതായിരുന്നു എൻ.വിയുടെ ജീവിതം. 1942 ൽ ക്വിറ്റിന്ത്യാ സമര കാലത്ത് ജോലി രാജിവെച്ച് അദ്ദേഹം സജീവ സ്വാതന്ത്ര്യസമര രംഗത്തേക്കിറങ്ങി. 'സ്വതന്ത്ര ഭാരത' എന്ന പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപസ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്ത് എൻ.വി. അച്ച് നിരത്താനായി പ്രസ്സിൽ പ്രായോഗിക പരിശീലനം നേടുന്നു. കോഴിക്കോട്, വയനാട്, കൂർഗ്ഗ് എന്നിവടങ്ങളിൽ ബീഡികമ്പനികളിലെ നോട്ടീസെന്ന പേരിൽ രണ്ട് പേജ് പത്രം രഹസ്യമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നു. കുടിയേറ്റക്കാരനെന്ന പേരിൽ കാടിന്റെ നടുവിൽ താമസിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ ഒട്ടേറെ പരീക്ഷണ ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കുടന്നു പോയിട്ടുള്ളവരാണ് അന്നത്തെ മഹാന്മാരായ നേതാക്കളെല്ലാവരും. താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ ശരിയാണ് എന്ന തോന്നലുള്ളപ്പോൾ ഭയത്തിന്റെ പ്രശ്നമുദിക്കുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ വിശ്വാസങ്ങളെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണ ബോധ്യമുള്ള ഒരു നേതൃനിരയാണ് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യരെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിൽ പരോക്ഷമായ പങ്ക് വഹിച്ചത്.

മൗലികമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന ഉറച്ച വിശ്വസവും ബോധ്യവുമാണ് എൻ.വി.യെ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മഹാത്ഭുതമാക്കിത്തീർത്തത്. എൻ.വി. സാഹിത്യത്തിലേക്ക് സജീവമായി കടക്കുന്ന സമയത്ത് അവിടെ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന സാന്നിധ്യം ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടേതാണ്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്വപ്നലോലുപമായ കാവ്യഭാഷ ചെറുപ്പക്കാരെ മുഴുവൻ ലഹരി പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ കവിതയെഴുതാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ആ നിലക്ക് ധാരാളം കവിതകൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. മലയാള പദങ്ങളുടെ ഓമനത്തം ഇത്രത്തോളം അതിന് മുമ്പോ പിൻപോ മലയാളം കണ്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല. മലയാള വാക്കുകളുടെ ചാരുത, മനോഹാരിത, സംഗീതാത്മാകത്വം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ഇത്രയും കൃത്യമായി അവതരിപ്പിച്ച മറ്റൊരു കവി നമുക്കുണ്ടായിട്ടില്ല.

ആ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഇതല്ല ജീവിത സ്പന്ദിയായ കവിതയുടെ രീതി എന്ന് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം പുതിയൊരു കാവ്യഭാഷ മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രമേയത്തിലും ഭാഷയിലും ഒരു ഉടച്ചുവാർക്കലാണ് അദ്ദേഹം നടത്തിയത്.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പിന്മുറക്കാർ നീണ്ട കവിതകൾ എഴുതാതെ 12 വരിയിലും 14 വരിയിലുമൊക്കെ അതിലോലമായ ഒരു വികാരത്തെ, അതി സൂക്ഷ്മമായ ഒരു വികാരത്തെ പൂമ്പാറ്റയുടെ ചിറകുപോലെ

പേശലമായ വാക്കുകളാൽ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴാണ് മടുപ്പു തോന്നി കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ 'ഇതല്ല' മലയാളിയുടെ കാവ്യപാരമ്പര്യം എന്നുറക്കെ പറഞ്ഞത്. ഇന്ത്യക്കാരന്റെ കാവ്യ പാരമ്പര്യം ഇതിഹാസങ്ങളാണ്; ജനപഥങ്ങളുടെയും തലമുറകളുടെയും കഥകളാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്, അല്ലാതെ തൊട്ടുഴുഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരു ക്ഷണിക വികാരത്തിന്റെ കേവലമായ ആഷ്കാരമല്ല എന്ന് മാരാർ തന്റെ സഹജമായ, കഠിനമായ ഭാഷയിൽ പറയുന്നു. ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞ് ഒരു ക്ഷണിക വികാരത്തെ മാത്രം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കാവ്യരീതിയെ 'കപ്പലണ്ടി'ക്കവിതകൾ എന്ന് പരിഹസിച്ചു വിളിച്ചതും നാം കണ്ടു.

ഇതിനെതിരായി ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കാൻ എൻ.വി. തീരുമാനിക്കുന്നു. താൻ എഴുതുന്നത് കപ്പലണ്ടിക്കവിതകളല്ല, മറിച്ച് ദീർഘങ്ങളായ കവിതകളാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ ആദ്യസമാഹാരത്തിന്റെ പേര് (നീണ്ട കവിതകൾ) കൊണ്ടുതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അടുത്ത കവിതാ സമാഹാരത്തിന് പേര് നൽകിയത് 'കുറേക്കൂടി നീണ്ട കവിതകൾ'. എന്നാൽ കവിതകളുടെ ദൈർഘ്യത്തേക്കാൾ പ്രധാനം എൻ.വി.യുടെ വിഷയ വൈപുല്യമാണ്. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ വിഷയങ്ങൾ കവിതയ്ക്കായി അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തു. അഞ്ഞൂറോ അറുനൂറോ വർഷങ്ങളായി കേരത്തിൽ ആനയെപ്പറ്റിയുള്ള കവിതകൾ എഴുതുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആനക്കാരെപ്പറ്റി കവിത എഴുതാം എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത് എൻ.വി. മാത്രമാണ്. അതേപോലെ കുംഭകോണത്തെ പാമ്പ് കളിക്കാരനെക്കുറിച്ച്, കുടകിൽ പാലം കെട്ടാൻ പോകുന്ന എഞ്ചിനീയറെക്കുറിച്ച് എല്ലാം കവിതകളാകാം എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നുന്നു. ഇതുതന്നെ എത്ര വ്യത്യസ്തമായ മേഖലകളിലേയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത വ്യാപരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നതിന്റെ തെളിവാണ്.

കവിതയ്ക്ക് കടന്നുചെല്ലാൻ കഴിയാത്ത മണ്ഡലങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലെന്നും അവയിലെ ഭാഷ എപ്പോഴും സംഭാഷത്തിന്റെ ഭാഷതന്നെയായിരിക്കണമെന്നും കൃഷ്ണവാര്യർക്കറിയാമായിരുന്നു. സംഭാഷണത്തിന്റെ ഭാഷ നാമറിയാതെത്തന്നെ കാലാനുസൃതമായി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാഠലിഖിതത്തിന്റെ ഭാഷ അങ്ങനെയല്ല. സംഭാഷണ ഭാഷ മുന്നോട്ട് പോകുമ്പോൾ ഇത് പഴയസ്ഥാനത്തുതന്നെ നിൽക്കുന്നു. പത്തോ പതിനഞ്ചോ വർഷംകൊണ്ട് പ്രകടമായ വ്യത്യാസം കാണില്ലെങ്കിലും നൂറോ നൂറ്റമ്പതോ വർഷം കൊണ്ട് ലിഖിതഭാഷ വളരെ മുരടിച്ച് പഴയ അതേനിലയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ പുതിയ ഊർജസ്വലരായ ഒരു സംഭാഷണഭാഷ ആ സ്ഥാനത്ത് വരുന്നു. ഇതിനെയാണ് back to the living language പുതിയ സംഭാഷണഭാഷയിലേക്ക് മടങ്ങിവരുകം എന്ന് പറയുന്നത്. പണ്ട് Words Worth ചെയ്ത കാര്യവും ഇത് തന്നെയാണ്.

മൃതമായിത്തീർന്ന ഒരു ഭാഷയെ സമകാലീനമായ സംഭാഷ

ണഭാഷയുടെ തലത്തിലേക്ക് അതിന്റെ ശീലും ശൈലിയുമെല്ലാം കൊണ്ടുവന്ന് നവീകരിക്കുക, അതിനെ കൂടുതൽ ഊർജസ്വലമാക്കുക എന്ന മാർഗ്ഗമാണ് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ ഭാഷയിൽ ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം എഴുതിയത് പലപ്പോഴും പദ്യമാണോ ഗദ്യമാണോ എന്ന് സംശയം തോന്നാം. പ്രസിദ്ധമായ 'പഴയ പാട്ട് ' തുടങ്ങുമ്പോൾ

'ഏഴു മലയുടെ മുകളിലല്ലോ
ഭദ്രകാളീദേവി കുടികൊള്ളുന്നു
ഏഴു സിംഹങ്ങൾ കാവൽനിൽപ്പൂ
ഏഴു കാട്ടാനകൾ കാവൽ നിൽപ്പൂ
ഇലകളനങ്ങാത്തൊരാലുണ്ടല്ലോ
പഴുതറ്റം പാമ്പുകൾ തൂങ്ങുമാല്
കുടയായ് ഭഗവിതിയ്ക്കാലുണ്ടല്ലോ
തടിപാമ്പ് ചുറ്റിയ കൂറ്റനാല്
അവിടല്ലോ വാഴുന്നു ഭദ്രകാളി....

ഇങ്ങനെ മിക്കാവാറും ഗദ്യം തന്നെയായ ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. താളബദ്ധമായ ഗദ്യമായി മാറുന്നുണ്ട് മിക്കയിടങ്ങളിലും. ഈ മട്ടിൽ സംഭാഷണ ഭാഷയിലേക്ക് ആവിഷ്കാരത്തെ തിരികെ കൊണ്ടുവരിക എന്ന ശ്രമകരമായ ദൗത്യം എൻ.വിയെന്ന മഹാപണ്ഡിതൻ ചെയ്തു. സംസ്കൃത പദബഹുലമായ കാവ്യങ്ങളെ മാത്രം അംഗീകരിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ആനക്കാരനെക്കുറിച്ച് കവിതയെഴുതുന്നത്. ഇതും 'ഇല്ലത്തെ നമ്പൂരി തൻ ചെല്ലത്തെപ്പേറും ചെക്കനുല്ലാസം തിളച്ചവനുണ്ടതില്ലുറങ്ങീലാ....' എന്ന് ഏറെക്കുറെ ഗദ്യം തന്നെയായ ഭാഷയിൽ.

കവിതകൾക്ക് വ്യത്യസ്തമായ വിഷയം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല, അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തെ സപരിഹാസം നോക്കിക്കാണുന്ന പ്രവണതയും എൻ.വിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതുവരെ മലയാളിക്ക് ഹാസ്യ കവി കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പ്യാർ ഹാസ്യത്തിന്റെ കവിയാണോ പരിഹാസത്തിന്റെ കവിയാണോ എന്ന് വേർതിരിച്ച് കാണേണ്ടതുണ്. പരിഹാസത്തിലെപ്പോഴും ഒരു പീഡനേച്ഛയുണ്ട്. മറ്റൊരാളെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിന്നുള്ള ആന്ദമാണ് പരിഹാസത്തിൽ കണ്ടെത്താനാവുക. ഇതാണ് നമ്പ്യാർ ചെയ്തത്. പറ്റുമെങ്കിൽ ഒരാളെ പേരെടുത്ത് പറഞ്ഞ് തന്നെ പരിഹസിക്കുക. ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ആളാരാണെന്ന കേൾവിക്കാരന് ബോധ്യപ്പെടും വിധത്തിൽ പരിഹസിക്കുക എന്ന തന്ത്രമാണ് നമ്പ്യാർ അവലംബിച്ചത്. അതിൽ നിന്നുമാറി ഉദാത്തമായൊരു ഹാസ്യത്തിലേക്ക് മലയാളകവിതയെ ബോധപൂർവ്വം കൊണ്ടുവന്നത് എൻ.വിയാണ്. എൻ.വിയുടെ പല കൃതികളിലും ഇത് കണ്ടെത്താനാകും.

മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അഗാധമായ സഹാനുഭൂതി ഉൾക്കൊള്ളു

ന്നവയായിരുന്നു എൻ.വിയുടെ പലരചനകളും. നിസംഗമെന്ന് തോന്നുന്ന പ്രതിപാദനത്തിന്റെ പുറകിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈ സവിശേഷത നമുക്ക് വരികൾക്കിടയിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. 'മദിരാശിയിൽ ഒരു രാത്രി ' എന്ന കവിത തന്നെ ഉദാഹരണമായെടുക്കാം.

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ അനാഥമായ ജീവിതത്തിനു നേർക്കുള്ള സഹാനുഭൂതി ഒരു വാൾത്തല പോലെ വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിലേക്ക് തറച്ചുകയറുന്നു. ജോലിയന്വേഷിച്ച് മദിരാശിയിൽ പോയ ചെറുപ്പക്കാരൻ പകല് മുഴുവനും പല വാതിലുകളിലും മുട്ടി നോക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വാതിലും അയാൾക്ക് മുമ്പിൽ തുറക്കപ്പെട്ടില്ല. അങ്ങനെ തളർന്ന് റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ കിടന്നുറങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുന്ന അയാൾക്ക് മുമ്പിൽ നിയമം റെയിൽവേ പോലീസിന്റെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്ന് നിഷ്കരുണം പുറത്തുവിടപ്പെടുന്ന ഇയാളെ പിന്നീട് കാണുന്നത് വലിയൊരു ഹോട്ടലിന്റെ പിന്നാമ്പുറത്താണ്. ഹോട്ടലിലെ വലിയ വിരുന്ന് കഴിഞ്ഞാൽ കിട്ടാവുന്ന ഭക്ഷണ ബാക്കിക്കായി കാത്തിരിക്കുന്ന പാവങ്ങളുടെ കൂമ്പാരങ്ങൾക്കിടയിലാണ്. അവരുടെ ഇടയിലാണ് തന്റെ സ്ഥാനം എന്ന് തരിച്ചറിഞ്ഞു അയാൾ ആകൂട്ടത്തിൽ ഒരു മലയാളം പാട്ട് കേൾക്കുന്നു. കടൽ കടന്നെത്തിയ സായിപ്പിനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട പാടുന്ന പാട്ടിന്റെ വരികൾ ഇങ്ങനെ ,

നടന്നാലും സായ്പ്പേ.... നടക്കാനല്ലയോ
തടിച്ച ബൂട്ട് നീ പേറി
ജയിച്ചാലും സായ്പ്പേ....ജയിക്കാനല്ലയോ
കനത്ത തോക്ക് നീ പേറി
അപേക്ഷയൊന്നു താൻ കടിക്കുമാറൊട്ടി
മുഴുവൻ തിന്നല്ലേ സായ്പ്പേ
അപേക്ഷയൊന്നുതാൻ ഇറച്ചിതിന്നുമ്പോൾ
കുറച്ചു ശേഷി സായ്പ്പേ....

സമാഹരത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ 'അപേക്ഷയൊന്നു താൻ... എന്ന വരികൾ എടുത്തെഴുതിക്കൊണ്ട് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ പാടുന്നത് ഇന്ത്യയുടെ ദേശീയ ഗാനമാണെന്ന് സി.ജെ. തോമസ് പറയുന്നുണ്ട്.

അതിരൂക്ഷമായ പരിഹാസത്തിൽകൂടി മർമ്മഭേദിയായ കാര്യമാണ് എൻ.വി. സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഭക്ഷണബാക്കിക്കായുള്ള ആ കാത്തിരിപ്പിൽ ചെറുപ്പക്കാരൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു പാട്ട് പാടുന്നവൻ തന്റെ മുൻവർഷം പഠനം കഴിഞ്ഞിറങ്ങിയവനെന്ന്. പട്ടിണിയുടെ മുൻപിൽ അവന്റെ ദുരഭിമാനമെല്ലാം പോയൊടുങ്ങിയാതായി അയാൾ തരിച്ചറി

യുന്നു. ഭീകരമായ ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സാധാരണക്കാരുടെ മുമ്പിൽ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ എൻ.വിയക്ക് കഴിഞ്ഞു. ചങ്ങമ്പുഴ വിഭാവനം ചെയ്ത അനുരാഗത്തിന്റെ സോപ്പ് കുമിളയെ നിശിതമായ പരിഹാസത്തിന്റെ സൂചിമുനകൊണ്ട് കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ച് വിഷാദമായ ഒരു ചിരി ചരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മലയാളത്തിൽ കവിതയുടെ പ്രമേയത്തിലും അതിന്റെ ആവിഷ്കാര രീതിയിലും മൗലികമായ ഒരു മാറ്റം വരുന്നത് 40 കളുടെ അവസാനത്തിൽ എൻ.വിയിലൂടെയാണ്. ആ ഘട്ടത്തിൽ നിന്നാണ് മലയാള കവിത ഒരുപാട് സീമകളിലേക്ക് കടന്നു ചെല്ലുന്നത്.

ഒരു സാഹിത്യാകരനെന്നതിലുപരി ഗവേഷണത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെ കാര്യങ്ങളെ നോക്കിക്കണ്ടിരുന്ന പണ്ഡിതൻ കൂടെയായിരുന്നു എൻ.വി. ഓണത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുള്ള ഗവേഷണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമാണ്. അസീറയിലെ ഒരു രാജവംശത്തിൽ നടക്കുന്ന കാർഷികാഘോഷത്തിന്റെ രൂപമാറ്റമാണ് കേരളത്തിലെ ഓണം എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു. അവിടെ ആ ആഘോഷത്തിന് പിരമിഡിന്റെ ആകൃതിയുള്ള ദേവനെയാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നത് എന്നും ഇതാണ് നമ്മുടെ തൃക്കാക്കരയപ്പൻ എന്നും എൻ.വി. സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഓണത്തിന് മാത്രമാണ് അത്തരമൊരു ദേവതാരൂപം നാം ആരാധിക്കുന്നത്. അവിടെ നിന്ന് വന്ന ആളുകളാവാം ഇവിടെയും ഈ ആരാധനാരീതിയ്ക്ക് തുടക്കമിട്ടിട്ടുണ്ടാവുക എന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്നു. അതേ പോലെ കേരളത്തിൽ ഇന്ന് നാം ആഘോഷിക്കുന്ന തിരുവാതിര തമിഴ് നാട്ടിലെ മാർഗഴി ഉത്സവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ അത്ഭുതകരമായ തലങ്ങളിലേക്ക് എൻ.വിയുടെ ചിന്ത കടുന്നു ചെല്ലുന്നതായി കാണാം.

നൂറ്റമ്പത് വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് നിന്നുപോയ ആട്ടകഥ സാഹിത്യത്തിൽ കൈവെക്കാനും എൻ.വി ധൈര്യം കാണിച്ചു. എൻ.വിയുടെ അതിഗംഭീരമായ രണ്ട് ആട്ടക്കഥളാണ് ശ്രീ ബുദ്ധചരിതവും ചിത്രാംഗദയും. നളചരിതത്തോട് കിട പിടിക്കാവുന്ന ശ്രീബുദ്ധചരിതത്തിൽ അപാരമായ കാവ്യബോധം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വരികളാണ് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. അകാരണമായ ദു:ഖം അനുഭവിക്കുന്ന ബുദ്ധനെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആദ്യപദങ്ങൾ രംഗത്ത് അവതരിപ്പിക്കാൻ മികച്ച ഒരു നടന് ഒന്നര മണിക്കൂർ വേണ്ടിവരും. ശ്രീബുദ്ധചരിതത്തിലെ ദണ്ഡകവും ഏറ്റവും മികച്ചതു തന്നെ. നൂറ് വർഷങ്ങൾക്ക് മുപാണ് എൻ.വി ജനിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ തീർച്ചയായും മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ആട്ടക്കഥാകാരനാവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

നിരൂപണ രംഗത്തും വളരെ കൃത്യമായി കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ എൻ.വി. ശ്രമിച്ചിരുന്നു. മൂന്നുതരം നീരൂപണ രീതികളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട. മണ്ഡനം, ഖണ്ഡനം, സിദ്ധാന്ത വത്കരണം. മണ്ഡനിരൂപത്തിൽ ഒരു കൃതി എന്തുകൊണ്ട് നമുക്കിഷ്ടമാ

യി എന്ന് പറയുന്ന ജോലി മാത്രമേയുള്ളു. എന്നാൽ ഖണ്ഡന നിരൂപണത്തിന് രണ്ട് തലങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് രചന എന്ന നിലയിൽ കൃതിക്കുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കുക. രണ്ടാമതായി ആ കൃതി സമൂഹത്തിൽ ഉളവാക്കുന്ന തെറ്റായ പ്രവണതകളെ പ്രതിരോധിക്കുക. അങ്ങനെ സാമൂഹികമായ ഒരു തലവും ഖണ്ഡന നിരൂപണത്തിനുണ്ട്. മണ്ഡന നിരൂപണത്തിനും ഖണ്ഡന നിരൂപണത്തിനും ഉപരിയാണ് സിദ്ധാന്തവത്കരണം. കാവ്യാത്മാവിലേക്ക് അനുവാചകരെ കൂട്ടികൊണ്ട് വരുന്ന ഉത്തരവാദിത്വമാണ് നിരൂപണത്തിനുള്ളത്. ഒരു സ്ഥലത്തെത്താൻ വാഹനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന നാം ലക്ഷ്യ സ്ഥാനത്തെത്തിയാൽ വാഹനം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവിലേക്ക് എത്തുന്നിടം വരെയേ നിരൂപണത്തിന്റെ ആവശ്യമുള്ളു. ഈ ധർമ്മമാണ് മണ്ഡന-ഖണ്ഡന നീരൂപണങ്ങൾ സാധിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ ചില നിരൂപണങ്ങൾ കേവലം നിരൂപണങ്ങൾക്കപ്പുറം സ്വയം സാഹിത്യ സൃഷ്ടികളായി മാറാറുണ്ട്. അവയാണ് സിദ്ധാന്തവത്കരണങ്ങൾ. വള്ളത്തോളിന്റെ ശൈലികളെക്കുറിച്ച് എൻ.വി. നടത്തിയ നിരൂപണം തന്നെ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. ഇവിടെ നിരൂപണം സർഗ്ഗാത്മകമായി മാറുന്നു.

വാസ്തുശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് വേണ്ടത്ര പഠനങ്ങളോ കൃതികളോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് 1970-കളിൽ തന്നെ എൻ.വി കണ്ടെത്തുന്നു. വാസ്തു ശാസ്ത്ര പഠനത്തിന് കേവലം പാണ്ഡിത്യം മാത്രംപോരാ അൽപം 'കുലീനത്മാഭിമാനം' കൂടി വേണമെന്ന് എൻ.വി പറയുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ വളരെ വ്യത്യസ്തവും വൈവിധ്യവുമായ നിരവധി മേഖലകളിലൂടെ കടന്നുപോയവയാണ് എൻ.വി യുടെ കർമ്മമണ്ഡലങ്ങൾ എന്ന് ഇന്ന് മലായാളിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. വലിയ നഷ്ടബോധത്തോടെ തന്നെ.

എസ്.കെ. വസന്തൻ
2 ഡി. യൂണിറ്റി എൻക്ളെയിവ്
കുരിയച്ചിറ, തൃശൂർ

മാതൃഭാഷയും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രബോധനത്തിലെ സൗന്ദര്യവും*

എം.ആർ. രാഘവ വാരിയർ

സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിൽ മാതൃഭാഷ അതിന്റെ സൗന്ദര്യാവിഷ്കാരം സാധ്യമാക്കുന്നതെങ്ങനെ? സൗന്ദര്യാവിഷ്കാരം എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ദൗത്യം സൗന്ദര്യം ആവിഷ്കരിക്കലല്ല. എന്താണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം? അത് Past മാത്രമല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യവ്യവഹാരമാണ്.

ഒരു തീവ്രവാദപരമായ വാചകം ഉപയോഗിച്ച് പറഞ്ഞാൽ ഈ ഭൂമുഖത്ത് ജീവിച്ച് പോകാൻ മനുഷ്യന് രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളൂ. അതിലൊന്നാണ് ഭാഷ. ഭാഷയില്ലാതെ ജീവിക്കാൻ പ്രയാസപ്പെടും. ഭാഷ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യൻ അതുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തി വ്യവഹാരമാണ്. വ്യവഹാരമാണ് ഭാഷയുടെ ഉള്ളടക്കം. വ്യവഹാരം പകർന്നുവെയ്ക്കാനുള്ള പാത്രമാണ് ഭാഷ.

കുടത്തിന്റെ ആധാരം അതൊഴിച്ച് വെച്ചിരിക്കുന്ന മോരാണോ മോരിന്റെ ആധാരം അതിനെ താങ്ങി നിർത്തുന്ന കുടമാണോ എന്ന താത്വിക പ്രശ്നം പോലെ തന്നെയാണ് ഭാഷയുടെ ആധാരം വ്യവഹാരമാണോ വ്യവഹാരത്തിന്റെ ആധാരം ഭാഷയാണോയെന്നത്. രണ്ടും പരസ്പരം ആധാരാധേയങ്ങളാണ്.

മലയാളിയുടെ വ്യവഹാരം എന്ന് എടുത്തുപറയുമ്പോൾ മലയാള ഭാഷ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന് ഇന്നോളം മലയാളികളെല്ലാവരും കൂടി ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ആകെത്തുകയാണ്. അതാണ് നമ്മുടെ വ്യവഹാരിക ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനം. വ്യവഹാരത്തെ സാകല്യേന ഉൾക്കൊള്ളുക എന്നത് അസാധ്യമാണ്.

*എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിലെ പ്രസംഗം

ഈ സകല വ്യവഹാരങ്ങളേയും ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര പുസ്തകത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുക എന്നത് അസാധ്യമാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന കാര്യം ഇതാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ സൗന്ദര്യാവിഷ്കാരം എന്നതിന് പല അർത്ഥച്ഛായകളുണ്ട്. കേവലം കാണാൻ ഇമ്പമുള്ളത് എന്നതിനപ്പുറം കാവ്യ വ്യവഹാരത്തിൽ അതാതിന് ചേർന്ന വ്യവഹാരയുക്തി എന്നാണർത്ഥം. ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതത് സംഭവത്തിന്റെ വിവരണത്തിന് ചേർന്ന യുക്തി എന്നതാണ് സൗന്ദര്യം. യുക്തിസഹമായ വിവരണമാണിത്.

കോടാനുകോടി സംഭവങ്ങൾ ഭൂതകാലത്തിൽ കടന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. അത് മുഴുവൻ പറയുക എന്നത് മനുഷ്യസാധ്യമല്ല. അതിനാൽ തെരഞ്ഞെടുത്ത സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണമാണ് ചരിത്രം. വളരെ സാധാരണമായ കാര്യങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ ഇടം പിടിക്കാറില്ല. നല്ല സംഭവങ്ങളുടെ മാത്രം തെരഞ്ഞെടുപ്പുമല്ല ചരിത്രം.

ചരിത്രത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് ചില മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ തത്വം എന്തായിരിക്കണമെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, തെരഞ്ഞെടുപ്പായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ എങ്ങനെയാണ് രൂപപ്പെടുന്നത് എന്നതാലോചിക്കുമ്പോഴാണ് ചരിത്രരചനയുടെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഇതെഴുതുന്നത് എന്ന ഒരു ഉദ്ദേശചിന്തയുണ്ട് എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നത്. ഒരു ഉദ്ദേശ്യവുമില്ലാതെ ആരും ചരിത്രമെഴുതുന്നില്ല. കാര്യമറിയിക്കുക എന്നത് ഒരുദ്ദേശ്യമാണ്. ആശയം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്നത് ഉദ്ദേശ്യമാണ്. സത്യത്തെ അറിയാനുള്ള അന്വേഷണവും ഒരുദ്ദേശ്യമാണ്. വ്യവഹാരജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുക എന്നത് ഇതിന്റെയൊക്കെ പരമമായ ഉദ്ദേശ്യമാണ്. അപ്പോൾ വ്യവഹാരമുണ്ടാക്കാൻ, നാട്ടുനടപ്പ് അറിയാൻ, ആളുകളുടെ നടപ്പും ഇരിപ്പും അറിയാൻ, എങ്ങനെയാണ് ഞാനിന്ന് കാണുന്ന രീതിയിൽ ഈ വ്യവസ്ഥ രൂപപ്പെട്ടുവന്നത് എന്നറിയൽ ഒക്കെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമാണ്. ഇതറിഞ്ഞാലേ നമുക്ക് ഏത് കാര്യത്തിലും ഇടപെടാൻ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ട് ജീവിക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന ഓരോ സംഗതികളുടെയും അർത്ഥം മനസിലാക്കാൻ നമുക്ക് വ്യവഹാരജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. അതിനുപറ്റിയ പഴയ വ്യവഹാരങ്ങളെവെച്ച് താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ, ചില എതിർ സ്വഭാവം (contrast) വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കാൻ, ഇങ്ങനെ പല തരത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരുപാട് വൈജ്ഞാനിക ഘടകങ്ങളുണ്ട്. ഈ ഘടകങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ചരിത്രകാരനില്ല മറിച്ച് ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കാണ്. ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങനെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് കഴിഞ്ഞാൽ യാതൊരു ക്രമവും ദീക്ഷിക്കാതെ, കാലത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു ബോധവും ഇല്ലാതെ വിവരിച്ചാൽ നമുക്ക് അർത്ഥം മനസ്സിലാകുമോ? ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയാൽ

അവ സത്യസന്ധമാണെങ്കിൽപ്പോലും സ്വീകാര്യമല്ല. കാരണം വ്യവഹാരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം കാര്യകാരണ ബന്ധത്തോടുകൂടി, പൂർവ്വാപരബന്ധങ്ങളോടുകൂടിയാണ് വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത്. വ്യവഹാരത്തിൽ ഈ സംഭവങ്ങളൊക്കെ ഉൾപ്പെടുന്നത് ഒരു പൂർവ്വാപര ബന്ധത്തോടുകൂടിയും ഒരു നിമിത്തഫല ബന്ധത്തോടുകൂടിയുമാണ്. ഒന്ന് ഒരു നിമിത്തമാണ്. ആ നിമിത്തത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് മറ്റൊരു സംഭവം ഉണ്ടാകുന്നത്ത്. ഇങ്ങനെ നിമിത്തം - ഫലം എന്ന മട്ടിലാണ് വ്യവഹാരങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നിമിത്തഫലങ്ങളും പൂർവ്വാപര ബന്ധങ്ങളും അറിയത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരു കാലക്രമം ദീക്ഷിച്ചുവരേണ്ടതുണ്ട് വ്യവഹാരത്തിൽ. സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര ചിന്തയുടെ സൗന്ദര്യാത്മക, യുക്ത്യാത്മക വശം എന്നത് ഈ കാലക്രമമാണ്.

രണ്ടു തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ ചരിത്രം എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നത്. ഒന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, മറ്റൊന്ന് ക്രമീകരണം. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നത് തനിക്ക് വ്യവഹരിച്ച് കാണിക്കാനുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനനുസരിച്ചുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പാകുന്നു. കാലക്രമം എന്നത് പൂർവ്വാപരബന്ധം നിരന്തരമായി ദീക്ഷിച്ചു പോരേണ്ട ഒന്നാണ്. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ മലയാളിയുടെ മാതൃഭാഷാ ബോധത്തിൽ, മാതൃഭാഷാ വ്യവഹാരത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് ഇതുൾക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള് ? ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് കരുതിക്കൂട്ടി പ്രചരിച്ച അന്ധവിശ്വാസമാണ് ഇന്ത്യക്കാർക്ക് ചരിത്രമില്ല എന്നത്. ഇന്ത്യക്കാർക്ക് കുറേ സംഭവങ്ങളേ ഉള്ളൂ, ചരിത്രമില്ല എന്ന് പറഞ്ഞത് കാറൽ മാർക്സ് ആണ്. ഈ ധാരണ തിരുത്തിയത് മാർക്സിസ്റ്റ് ചിന്തകനായ കൊസാംബിയാണ്. രണ്ട് വ്യവഹാരങ്ങളുടെ അർത്ഥ സന്ദർഭത്തിലാണ് അദ്ദേഹം(മാർക്സ്) ഇന്ത്യയെ നോക്കിയത്. വെർണിയറുടെ യാത്രാവിവരണക്കുറിപ്പുകളും ആക്രിക്കച്ചവടക്കാരിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ ചില ബ്രട്ടീഷ് പാർലിമെന്റ് പേപ്പറുകളും വെച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയെ നോക്കിയത്. ഈ കടലാസുകളിൽ ചരിത്രമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഇന്ത്യക്ക് ചരിത്രമില്ല എന്ന പരാമർശം നടത്തുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷം പല തരത്തിലുള്ള ലിഖിതങ്ങളും റെക്കോർഡുകളും പുറത്തുവന്നപ്പോഴാണ് നൂറ്റാണ്ടുകളായി ചരിത്രപരമായി ജീവിച്ചുപോന്ന ഒരു ജനതയുടെ കാര്യം പുറം ലോകം അറിയുന്നത്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മാർക്സിന് തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു, ഇന്ത്യക്ക് ചരിത്രമുണ്ട് എന്ന് കൊസംബി പറയുന്നത്. മാർക്സിന് ലഭ്യമായ സോഴ്സ് മെറ്റീരിയൽ ശരിയല്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് വ്യവഹാരത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

യൂറോപ്പിന്റെ മോഡേണിറ്റി കൺസ്ട്രക്റ്റിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് ഇന്ത്യയ്ക്ക് ചരിത്രമില്ല എന്ന ഒരാശയം നമ്മുടെ നാട്ടിലേയ്ക്കെത്തുന്നത്. ഇന്ത്യക്ക് ചരിത്രമില്ല, അതിനാൽ ചരിത്രം വേണമെങ്കിൽ യൂ

റോപ്പിനെ നോക്കിപ്പഠിക്കണം അതിനായി യൂറോപ്പിലെ ചരിത്രകാര ന്മാരെ നോക്കിപ്പഠിക്കണം എന്നതാണ് മോഡേണിറ്റിയുടെ ആവശ്യം.

ആധുനിക ചരിത്രസന്ദർഭത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ ഏതൊക്കെയാണ് ? ചരിത്ര രചനാപദ്ധതി, മെത്തഡോളജി എന്താണ്? 1) വസ്തുത-ഇതാണ് 12-ാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ നമ്മൾ വ്യവഹാരം എന്ന് പറയുന്നത്. 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മഹിമഭട്ടൻ ചിന്തകളിൽ നിന്നാണ് വ്യവഹാരം എന്ന പദം ഈയർത്ഥത്തിൽ രൂപപ്പെടുന്നത്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാന ഘടകം വസ്തുതയാണ് എന്ന് ഇന്ത്യക്ക് വളരെ മുമ്പേ അറിയാമായിരുന്നു. മധ്യയുഗം മുതൽക്ക് തെളിഞ്ഞ അറിവുള്ള കാര്യമാണിത്.

വസ്തുതകളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കഴിഞ്ഞാൽ അവയെ ക്രമീകരിക്കണം. ഈ ക്രമീകരണം നിമിത്തം - ഫലം എന്ന മട്ടിലാണ്. ചരിത്രരചനാപരമായ എഴുത്തിന്റെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകമാണ് ഈ causation. റാങ്കേയുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ അധ്യായങ്ങളെ മുൻ നിർത്തിയാണ് ഈ വിഭജനം 1-fact, 2-case and 3-generalisation. ഇന്ത്യ മധ്യയുഗം മുതൽ വ്യവഹാര സിദ്ധാന്തത്തിൽ പറഞ്ഞുവന്നതും ഇതേ ഘടകങ്ങൾ തന്നെയാണ്. വസ്തുത (fact) - ഇതിന്റെ കാരണം (case). ഉദാ. മൗര്യസാമ്രാജ്യം തകർന്നുവെന്നത് ഒരു വസ്തുതയാമണ്. ഇതെങ്ങനെ തകർന്നു എന്നതും എന്തുകൊണ്ട് തകർന്നു എന്നതും ഇതിന്റെ കാരണം (case) ആണ്. ശക്തനായ അശോകന്റെ സാമ്രാജ്യം എങ്ങനെ തകർന്നു ? ഇന്ത്യ / കേരളം എങ്ങനെ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കധീനമായി ? സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ കാര്യത്തിൽ പാശ്ചാത്യ സമൂഹം നമ്മളേക്കാൾ ഒരുപാട് മുകളിലായതുകൊണ്ടാണ് ഈ അധീനത സാധ്യമായത് എന്നാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രകാരന്മാർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം ഇവിടെ അധീശത്വം ഉറപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് ഫ്രഞ്ച് ചക്രവർത്തിയുടെ കത്ത് ടിപ്പുസുൽത്താന് ലഭിക്കുന്നത്. മലബാറിൽ ഉണ്ടാക്കിയ 150 കുറ്റി തോക്ക് വേണം എന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന കത്തായിരുന്നു അത്. ഇങ്ങനെ ചില കാര്യങ്ങൾ വിലയിരുത്തിയാണ് നിമിത്തം - അതിന്റെ ഫലം എന്ന രീതിയിൽ ചരിത്രത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നത്. ഒരു നിമിത്തം തെറ്റായിത്തീരുന്നതെങ്ങനെ? പിൽക്കാലത്തെ അറിവുകൊണ്ടാണ് ഒരു നിമിത്തത്തിന്റെ ഫലം മറ്റൊന്നാണ് എന്ന അറിവ് ലഭിക്കുന്നു തുടങ്ങിയതൊക്കെയാണ് causation ന്റെ ഫലം.

Fact, causation, generalisation എന്ന മട്ടിൽ ചരിത്രത്തെ പുനരാഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന (ഭൂതകാല സംഭവങ്ങളെ) രീതി എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടുകളായി മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് അറിവുള്ളതാണ്. മാതൃഭാഷയിൽ നമുക്ക് ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ അറിയാം. പക്ഷേ അവയ്ക്ക് സ്വന്തമായ പദങ്ങൾ നമ്മൾ മറന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ദോഷം ഇതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള കാര്യം പഠിപ്പിക്കാതെ പി

ന്നീട് വന്ന തെറ്റായ കാര്യങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു.

നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥ, കോടതി, നികുതി പിരിവ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഈ നാട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നത് ഇംഗ്ലീഷുകാരാണ്. അതുവരെ ഈ നാട്ടിൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളൊന്നുമില്ല എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യർക്കറിയുന്ന നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥ ഇല്ല എന്നത് ശരിതന്നെ പക്ഷേ പൗരസ്ത്യരുടെ നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥ മറ്റൊന്നാണ്. കുറിങ്ങാട്ടിടത്തിലെ മൂപ്പിളമ തർക്കം പരിഹരിക്കുന്നതിനായി ഒരുപാട് കോടതി കയറി വ്യവഹരിച്ച്, നാടുവാഴികളെ കണ്ട് അവസാന വഴിയായി ആരോമൽച്ചേകവരും അരിങ്ങോടരും കൂടി അങ്കം വെട്ടി തീരുമാനമാകുന്നു. ഇത് പല ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നു വന്ന മലയാളിക്ക് അറിവുള്ള നീതിന്യായ വ്യവഹാരത്തിന്റെ വഴിയാണ്. നാടുവാഴിയുടെ ചോദ്യം, വഴിയും മൊഴിയുമൊക്കെ കേൾക്കട്ടെടോ എന്നാണ്. ഈ വഴിയും മൊഴിയുമാണ് പാശ്ചാത്യർ പറയുന്ന fact and causation. മധ്യയുഗം മുതൽക്കേ ഏത് മലയാളിക്കുമറിയാവുന്ന പ്രയോഗമാണ് വഴിയും മൊഴിയും. ചാവേർപ്പാട്ടിലും ഈ വഴിയും മൊഴിയും കാണാം (സാമൂതിരി, പൊരുമാൾകഥ). ഈ വഴിയും മൊഴിയും കൃത്യമാണെങ്കിലേ അങ്കം വെട്ടാനും ചാവേറാകാനും സാധിക്കൂ. ഇത്തരത്തിൽ ചരിത്ര രചനയുടെ യുക്തിപരമായ അംശമാണ് വഴിയും മൊഴിയും. Fact, causation, generalisation എന്ന പദങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്താതെ ഈ ആശയങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താൻ മലയാളിക്ക് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ വാക്കുകളുണ്ട്. ഈ റൂട്ടിൽ ഏത് കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും സ്വന്തമായി മാതൃഭാഷാ പദാവലികളിൽ കൂടി വിവരിക്കാൻ മലയാളിക്ക് കഴിയും.

ഇത്തരത്തിൽ ഒന്നാണ് തിരുവിതാംകൂറിന് തെക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ വാതപ്പാട്ട് (ബാധപ്പാട്ട്) എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ. മരിച്ചുപോയ വീരന്മാർ ബാധകളായി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുവെന്നും അവരാണ് ഭൂമിയിലെ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്നും അവരുടെ വ്യവഹാരമാണ് പിന്നെയും സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നും വാതപ്പാട്ടിൽ പറയുന്നു. ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ വിവരണമാണ് വാതപ്പാട്ടുകളെല്ലാം തന്നെ. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പദം പോലും ഉപയോഗിക്കാതെ ഒരു ദിക്കിൽ പോലും E.H. Rankey -യെ പരാമർശിക്കാതെയാണ് 12-ാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽക്ക് 18-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള കാലത്തുണ്ടായ വാതപ്പാട്ടുകളിൽ ചരിത്രരചന സാധ്യമാകുന്നത്. ഇവിടെ മാത്രമല്ല, Texture of Time എന്ന പുസ്തകത്തിൽ (ഡേവിഡ് ഷുൾമാൻ, നാരായണ റാവു, സഞ്ജയ് സുബ്രഹ്മണ്യം) ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ മലയാളമൊഴിച്ചുള്ള മറ്റെല്ലാ ഭാഷകളിലും എങ്ങനെയാണ് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽക്ക് ചരിത്രത്തിന്റേതായ ഒരു ആഖ്യാനപാരമ്പര്യം ഉണ്ടായിവന്നത് എന്ന് പറയുന്നു. ഓരോ ദിക്കിലും അവരവരുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്ക് ഇണങ്ങുന്ന രീതിയിൽ ഒരുതരം ചരിത്രാഖ്യാന സമ്പ്രദായം രൂപപ്പെട്ട് വന്നിട്ടുണ്ട്.

മാതൃഭാഷ എന്നതുകൊണ്ട് നമ്മൾ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? മാതൃഭാഷ എന്നത് പിതൃഭാഷ എന്നുകൂടി തിരുത്തണ്ടേ, അച്ഛനല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭാഷ ഉണ്ടാക്കുന്നത് എന്നെല്ലാം ചോദ്യങ്ങളുണ്ടാകാറുണ്ട്. അച്ഛനിൽ നിന്നല്ല അമ്മയുടെ ശബ്ദം കേട്ടാണ് കുട്ടിയുടെ ഭാഷ രൂപപ്പെടുന്നത് എന്ന ഒരു മറുപടി അതിനുണ്ട്. ഇതിനൊപ്പം ഴാങ് ലക്കാൻ മസ്തിഷ്കം (brain) എന്ന പദവും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്താണ്? അമ്മയുടെ ഓരോ ശബ്ദവും (ഓരോ സന്ദർഭത്തിലുമുള്ള) മസ്തിഷ്കത്തിൽ ചെറിയ ചെറിയ ചാലുകൾ വീഴ്ത്തുന്നു. ഈ ചാലുകളാണ് മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ ഒരു പ്രക്രിയയായിതീരുന്നത്. മസ്തിഷ്കം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്ന ഒരവയവമാണെങ്കിൽ മനസ് എന്നത് കോശങ്ങളിൽ നിറയെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരവയവമാണ്. മനസിന്റെ ചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രഭവകേന്ദ്രം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് മസ്തിഷ്കം എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ രൂപീകരണം നടക്കുമ്പോൾ (അനുഭവങ്ങൾ) പ്രപഞ്ചാനുഭവങ്ങൾ എന്ന നിലയിലാണ് ഭാഷയും അനുഭവങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളും എല്ലാം വന്നുവീഴുന്നത്. പ്രപഞ്ചാനുഭവങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നത് ചാലുകളുടെ രൂപത്തിലാണ്. അതിനാൽ ഈ ചാലുകൾ ആണ് മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ സ്വഭാവം നിർണയിക്കുന്നത്. ചാലുകളുടെ ആഴവും സ്വഭാവവുമെല്ലാമാണ് മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ വ്യവഹാര ജ്ഞാനത്തിന്റെ ചൈതന്യം എന്ന് പറയുന്നത്. ഈ ചൈതന്യമാണ് കോശങ്ങളിൽ നിറയെ വ്യാപിക്കുന്നത്. മസ്തിഷ്കം എന്ന കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് കോശങ്ങൾ തോറും വ്യാപിക്കുന്ന ഈ വ്യവഹാര ചൈതന്യമാണ് എന്നാണ് ഴാങ് ലക്കാന്റെ പുതിയ മന:ശാസ്ത്ര തത്വങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ എന്ന സ്പീഷീസിന്റെ മസ്തിഷ്കം, എന്താണോ ലഭിക്കുന്നത് അത് സ്വീകരിക്കാൻ പ്രാപ്തമായ ഒന്നാണ്. അവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, മലയാളം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളില്ല. അതിനാൽ മലയാളത്തിന്റെ വ്യവഹാര സന്ദർഭത്തിൽ ജനിച്ച് ജീവിച്ച് വരുന്ന ഒരു കുട്ടിയ്ക്ക് അവന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ രൂപീകരണം എന്നത് ഈ വ്യവഹാരരൂപത്തിൽകൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് നാം മലയാളി അവന്റെ മാതൃഭാഷയിൽ കൂടി പഠിക്കണം എന്ന് പറയുന്നത്. 'ജനിച്ച നാൾ മുതൽ മകൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കണം അതിനായ് ഭാര്യതൻ പേറങ്ങിംഗ്ലണ്ടിൽ തന്നെയാക്കി ഞാൻ' എന്ന മട്ടിൽ ജനിച്ചുവീണ ഒരുകുട്ടി തുടർന്നുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വന്തം അമ്മയിൽ നിന്നുകൂടി ഇംഗ്ലീഷാണു കേൾക്കുന്നതെങ്കിൽ അവന്റെ വ്യവഹാരജ്ഞാനം അത്തരത്തിൽ തന്നെയായിരിക്കും. പക്ഷേ മലയാളിയുടെ സ്വാഭാവിക വളർച്ച എന്നത് മലയാളത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ്. മലയാളത്തിന്റെ വ്യവഹാരിക സന്ദർഭത്തിലാണ് ഓരോരുത്തന്റെയും ബോധം രൂപപ്പെടുന്നത്. മസ്തിഷ്കം രൂപപ്പെടുന്നത്. ഇങ്ങനെ രൂപപ്പെടുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടു വയസ്സുവരെ മാത്രമേ അ

മ്മയുടെ ആശയങ്ങൾ കിട്ടു. പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ സഹോദരങ്ങളുടെയും ബന്ധുക്കളുടെയും അൽപം കൂടി മുതിരുമ്പോൾ അയൽക്കാരുടെയും കൂട്ടുകാരുടെയും ഒക്കെ ആശയങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം കൂടിച്ചേരുന്നതാണ് ഒരു കുട്ടിയുടെ വ്യവഹാര രൂപം.

മാതൃഭാഷ എന്നതുകൊണ്ട് ഇതുമാത്രമല്ല അർത്ഥമാക്കുന്നത്, അങ്ങനെയെങ്കിൽ അമ്മയുടെ ബന്ധത്തിൽ നിന്ന് വിട്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങി തുടങ്ങിയാൽ ഏതൊക്കെയായിരിക്കും കുട്ടി കേൾക്കുക ? ഇന്ത്യയുടെ വ്യവഹാരിക സന്ദർഭത്തിൽ നോക്കിയാൽ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള സ്വാധീനങ്ങൾ പുറത്ത് നിന്ന് വന്നതായി കാണാം. ഒന്ന് വളരെപ്പണ്ടു കാലം മുതൽക്കേ കടന്നുവരുന്ന തമിഴിന്റെ സ്വാധീനം. മറ്റൊന്ന് ഇന്ത്യയിൽ ആയിരത്താണ്ടുകളായി വ്യവഹാരത്തിനുപയോഗിച്ചുവന്ന സംസ്കൃതത്തിന്റെ വ്യവഹാരജ്ഞാനം. ഇവ പലരീതിയിൽ സ്വാധീനിച്ചതായി കാണാം.

ഈ അടുത്ത കാലത്ത് ഷെഡറിയ പോളോക്കിന്റെയും മറ്റും The language of he God in the world of men (ദേവഭാഷ മനുഷ്യലോകത്ത്) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സംസ്കൃതം എന്ന ഭാഷ ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലേക്കും കടന്നുചെന്ന് അതിനെ പലതരത്തിൽ പരിവർത്തിപ്പിച്ച്, അധികാരം ചെലുത്തി സമ്പന്നമാക്കി എന്ന് പറയുന്നു. ഇത് ഒരുതരം കോളനിവത്ക്കരണമാണ്. ഇവിടെയും പിൽക്കാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഉണ്ടാക്കിയ കോളനിവൽക്കരണ അധീശത്വം പോലെ ഏകപക്ഷീയമായ ഒന്നായിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതം ഓരോ പ്രദേശത്തേക്കും കടന്നുചെന്ന് അതതുഭാഷകളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി അതത് ഭാഷകളെ പരിവർത്തിപ്പിച്ച് പോന്നതോടൊപ്പം ഈ സംസ്കൃത ഭാഷ ചെന്നെത്തിയ തലങ്ങളിലെ ഓരോ വ്യവഹാര രൂപത്തിനും കീഴ്പ്പെട്ട്, അതിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ പെട്ട് ഓരോ ദിക്കിലും സംസ്കൃത ഭാഷയ്ക്കുതന്നെ വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്നു. മലയാളിയുടെ സംസ്കൃതവും മേൽപത്തൂരിന്റെ സംസ്കൃതവും വിദ്യാപതി ബംഗാളിൽ എഴുതുന്ന സംസ്കൃതവും തമ്മിൽ വിത്യാസമുണ്ട്. എഴുതുന്ന ആശയം ഒന്നുതന്നെയാണെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാവലികളിൽ വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ട്. വ്യവഹാരരൂപം വ്യത്യാസപ്പെടുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സംസ്കൃതം എന്നത് ഒരു വ്യവഹാരരൂപമായി, വിജ്ഞാന രൂപമായി എല്ലാ ഭാഷകളിലേക്കും വന്ന് അതിനെയൊക്കെ സ്വാധീനിച്ച്, അതിന്റെയൊക്കെ സ്വാധീനത്തിൽ പെട്ട് ഒരു സങ്കരഭാഷയുടെതായ വ്യവഹാര രൂപം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ സങ്കരം വന്ന ഭാഷയുടെ കാര്യമാണ് മലയാളിയുടെ മാതൃഭാഷ എന്ന് നമ്മളറിയാതെ വ്യവഹരിക്കുന്നത്. അതാണ് വ്യവഹരിക്കേണ്ടതും. അല്ലാതെ അമ്മ പറയുന്ന വാക്ക് മാത്രമുപയോഗിച്ച് ഒരു വ്യക്തിക്ക് വ്യവഹരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഭാഷയുടേതായ വ്യവഹാരസങ്കര രൂപത്തിന്റെ ആഗിരണം ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ കൂടിയാണ് ഒരാൾ മാതൃഭാഷ

യുടെ ശേഷി മുഴുവനുപയോഗിച്ച് എഴുതാൻ പ്രാപ്തനായിത്തീരുന്നത്. അത് വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പൈതഗോറസിന്റെ 'പൈ r^2' എന്ന തിയറം വേണമെങ്കിൽ ഇത് കേൾക്കുക കൂടി ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരാശാരിക്ക് വട്ടത്തലയെ വിട്ടത്തല കൊണ്ട് പെരുക്കിയാൽ കുഴി (വട്ടം-വൃത്തം, വിട്ടം-വ്യാസം, കുഴി-ക്ഷേത്രഫലം). എന്ന് വാസ്തു വിദ്യയുടേതായ ഈ ക്ഷേത്രഗണിത തത്വം പച്ചമലയാളത്തിൽ പറയാൻ സാധിച്ചിരുന്നു.

സമസ്ഭൂർജി മഞ്ജിഷ്ഠം സഭസ്യരമ്പശാരിഭം വെളുത്ത് മെഴു, മൺവെട്ടി, ചെഞ്ചില്യം നറുനീണ്ടിയും പിണ്ഡതൈലമറിഞ്ഞാലും തേൽപാനെത്രയുമുത്തമം എന്ന് പറയാൻ മലയാളിക്ക് ഒരു സംസ്കൃതം പോലും ആവശ്യമില്ല. സംസ്കൃതം സ്വാധീനിക്കുന്നത് രണ്ട് വിധത്തിലാണ്. തത്ഭവമായിട്ടും തത്സമമായിട്ടും. സംസ്കൃത വാക്ക് അതേപടിയെടുത്ത് അതേ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. മറിച്ച് മലയാള സന്ദർഭത്തിലേക്ക് എടുത്ത് മാതൃഭാഷയിലാക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ അർത്ഥം, ഉച്ചാരണം, ശബ്ദക്രമം എന്നിവയൊക്കെ മാറിപ്പോകാം. ഭാഷയുടെ മുകളിൽ ഒരു അധികാരം ചെലുത്തപ്പെടുന്നു.

എത്രയോ വലിയ ഭാഷയായിട്ടും, ദേവഭാഷയായിട്ടുപോലും ഇത്തരത്തിൽ ഒരധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ മലയാളത്തിന് സാധിച്ചു. തമിഴും ഇപ്രകാരം തന്നെ. തമിഴിലും ഇതേ സ്വാതന്ത്ര്യം നാം പ്രയോഗിക്കുന്നു. തമിഴൻ പറയുന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല നാം തമിഴ് പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളത്; പലപ്പോഴും മറ്റൊരു വ്യവഹാരരൂപത്തിലാണ്.

വ്യവഹാരമാണ് ഇതിന്റെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം. വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ മസ്തിഷ്കം രൂപപ്പെടുന്നത് വ്യവഹാരത്തിന്റെ രീതിയിൽ ആയതിനാലാണ് വ്യവഹാരം മാതൃഭാഷയിൽ വേണമെന്ന് പറയുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിന്റെയും തമിഴിന്റെയും വ്യവഹാര രൂപങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നാണ് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ രൂപപ്പെടുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ്, ഡച്ച്, പോർച്ചുഗീസ് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ നിന്നുള്ള ചില പദങ്ങൾ പിൽക്കാലത്താണ് നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്ക് ധാരാളമായി കടന്നുവന്നത്. കമ്പനി എന്ന പദത്തിന്റെ കടന്നുവരവ് പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷയിൽ നിന്നാണ്. ഇത്തരത്തിൽ ആദാനപ്രദാന പ്രക്രിയകൂടി ചേർന്നതാണ് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷാ പ്രക്രിയാശേഷി. മാതൃഭാഷയുടേതായ വ്യവഹാര സന്ദർഭത്തിൽ നിന്ന് നമുക്കെങ്ങനെയാണ് കൂടുതൽ ആരോഗ്യകരമായ, സമ്പന്നമായ ഒരു ഭാഷാശേഷിയിലേക്ക് എത്താൻ കഴിയുക. അതിനെന്തെല്ലാമാണ് ചെയ്യാൻകഴിയുക എന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മാർക്കറ്റിന് ആവശ്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് മാർക്കറ്റ് എല്ലാ ഭാഷകളും വന്ധ്യംകരിച്ച് കളയുന്നത്. ജപ്പാൻ ഭാഷയ്ക്ക് 10 വർഷം കൂടിയേ ആയുസ്സുണ്ടാകൂ. കാരണം late capitalism ത്തിന്റെ മാർക്കറ്റിന് ഇത് അസൗകര്യമാണ്. വലിയ ഒരായുധമാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കയ്യിലുള്ളത്. അതിനപ്പുറത്തേക്ക് (പരസ്യഭാഷയ്ക്കപ്പുറത്തേക്ക്) മറ്റൊരായു

ധമുണ്ടാക്കുന്നതിനെ മുതലാളിത്തം അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ആധുനിക സാങ്കേതിക വിദ്യകളാൽ എല്ലാ ഭാഷാവ്യവഹാരങ്ങളേയും അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഷ ഇല്ലാതായാൽ മനുഷ്യന് നഷ്ടപ്പെടുന്നത് അവന്റെ മസ്തിഷ്കമാണ്.

എം.ആർ. രാഘവ വാരിയർ
മണലിൽ തൃക്കോവിൽ
ചേലിയ, കൊയിലാണ്ടി

കവിത

എന്റെ മരണം

ശ്യാമപൂജ

പൂക്കൾ കൊണ്ടലങ്കരിച്ച
മഞ്ചലിലോ
തണുത്തിട്ടും വിറപ്പിക്കുന്ന
ഫ്രീസറിലോ
ചന്ദനത്തിരിക്കും
നിലവിളക്കിനുമിടയിലോ
തൊട്ടുവണങ്ങാനുള്ള
കാഴ്ച്ചവസ്തുവാകരുത്;
പകരം
ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന ഓടയിൽ
തിരിച്ചറിയാതെ,
ഉറുമ്പിനും പുഴുക്കൾക്കും
ഒരുപാടു നാളത്തെ
വിശപ്പടക്കി ഒടുങ്ങണം.

പ്രഭാഷണം

സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ മൗലികത*

സജയ്. കെ.വി

സാഹിത്യത്തിന്റെ മൗലിക പ്രധാന്യം മാതൃഭാഷയുടെയാകുമ്പോഴുള്ള സൗന്ദര്യാത്മകത എന്നതാണ് നമ്മുടെ വിഷയം. ഇന്ത്യൻ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ഏറ്റവും ആദ്യത്തെ പുസ്തകം ഡോ. ശ്രീനിവാസ അയ്യങ്കാരുടേതാണ്. എന്തിനാണ് സാഹിത്യം എന്ന മൗലികമായ ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചു കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നത്. വളരെ മനോഹരമായി അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിങ്ങനെ - നിങ്ങൾക്ക് രണ്ടു തരം കൃഷികളാവാം. ഒന്നുകിൽ കാബേജ് കൃഷി അല്ലെങ്കിൽ പനിനീർപ്പൂ കൃഷി. കാബേജ് കൃഷി നടത്തിയാൽ നല്ല പോഷകം ലഭ്യമാകുന്നതിനൊപ്പം നല്ലൊരു കൃഷിക്കാരനും പണക്കാരനുമാകാം. എന്നാൽ കുറച്ചുകൂടി അഗാധവും സൂക്ഷ്മവും പ്രച്ഛന്നവുമായ പ്രയോജനങ്ങളാണ് പനിനീർപ്പൂ കൃഷി കൊണ്ടുണ്ടാവുക. എന്തിനൊരാൾ സൗന്ദര്യത്തെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പ്രധാന പരിഗണനായ വിഷയമായി സ്വീകരിക്കണം എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ബിംബാത്മകമായ വിശദീകരണമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. പനിനീർ കൃഷിയും കാബേജ് കൃഷിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പ്രയോജനവാദപരവും സൗന്ദര്യാത്മകവുമായ ജീവിത വീക്ഷണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമായി കാണാം.

നമ്മുടെ ജീവിത വീക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പനിനീർ കൃഷി വേണോ കാബേജ് കൃഷി വേണോയെന്ന് നമ്മൾ തീരുമാനിക്കുന്നത്. കാബേജ് കൃഷിക്ക് പ്രധാന്യം ലഭിക്കുകയും പനിനീർകൃഷി ജീവിതത്തിന്റെ ഓരത്തേക്ക് തള്ളി മാറ്റപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന കാഴ്ചയാണ് ഇന്ന് കാണുന്നത്. അത് അനാവശ്യമായോ അധികപ്പറ്റായോ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. ഈ പൊതുപരിസരത്തിലാണ് സാഹിത്യ വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിലാക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച്, മലയാള സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത്.

*എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിലെ പ്രസംഗം

കവിതയുടെ അനുഭവം ആദ്യമായി ലഭിക്കുന്നത് ക്ലാസ് മുറികളിൽ നിന്നാണ്. കുമാരനാശാന്റെ ബാലരാമായണത്തിലെ വരികൾ,

'കനം കുറഞ്ഞംബംരത്തിൽ
അതിദൂരത്തിൽ വെൺമുകിൽ
പറന്നുപോകുന്നിതു
വെള്ളക്കൊറ്റികൾ പോലവേ'

വായിക്കുമ്പോൾ വയൽക്കരയിൽ ജനിച്ചു വളർന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ ബാലന്റെ അനുഭവലോകത്തിന്റെ ഭാഗമായി വെള്ളക്കൊറ്റികൾ പറന്ന് പോകുന്ന കാഴ്ച കടന്നുവരുന്നു. ഈ അനുഭവലോകത്തെ കവിതയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ട് വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ സദൃശ്യകൽപനയിലൂടെ സൗന്ദര്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് കവിതയുടെ അനേക രീതികളിലൊന്നാണ്. സദൃശ കൽപന ജനിപ്പിക്കുന്ന സൗന്ദര്യമാണ് കവിത നമുക്ക് തരുന്ന അനുഭവം. പരിചിതമായവയിൽ നിന്ന് അപരിചതിമായവയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതും കവിതയുടെ രീതി തന്നെ. വെള്ളക്കൊറ്റികളുടെ അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് വളരെ എളുപ്പത്തിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ 'ഒരരി പ്രാവ് ' ആസ്വദിക്കാനാവുന്നു.

വാഴക്കൂമ്പിന്റെ ഉപമ കവിതയിൽ വരുമ്പോൾ വാക്കിനനുഭവപ്പെടുന്ന പതുമ, വിരൽത്തുമ്പിലെ സ്പർശത്തോളം നനുത്ത ഒരനുഭവമാകാൻ ശേഷിയുള്ള വാക്കായി മാറുന്നു. ഒരു വാഴച്ചുവട്ടിൽ എത്തിയാൽ നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്ന ഈ അനുഭവത്തെ ചേർത്ത് വെച്ച് പകർന്നുതരുമ്പോൾ കവിത തന്നെ നേരനുഭവമായി മാറുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള സൗന്ദര്യാനുഭൂതി മാതൃഭാഷയിലൂടെയല്ലാതെ സാധിക്കില്ല. നമുക്ക് സുപരിചിതമായ, തൊട്ടും മണത്തും രുചിച്ചും അറിയാവുന്ന അനുഭൂതി യോഗത്തെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയുടെ ഭാഗമാണ്. ആ ഭാഷയിലൂടെ മാത്രമേ ഇത്തരത്തിലുള്ള സൗന്ദര്യവീക്ഷണങ്ങൾ അനുഭൂതി സഹമായി സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

അടുത്ത കാലത്ത് കവിതയ്ക്കായി രചിക്കപ്പെട്ട മനോഹരമായ കൃതിയാണ് ടെറി ഈഡന്റെ 'ഹൗ ടു റീഡ് എ പോയം ' 2007ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകത്തിൽ വളരെ കാലമായി പലരും ചോദിച്ച, പലരും ഉത്തരം പറഞ്ഞ, കവിത വായിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്ന ചോദ്യം ഈഡൻ വീണ്ടും ചോദിക്കുന്നു. വലിയ സൈദ്ധാന്തിക ചർച്ചകൾക്കൊടുവിൽ 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കണമെന്ന് ഈഡനെപ്പോലെ വലിയൊരു സാഹിത്യ വിമർശകന് തോന്നണമെങ്കിൽ ആ ചോദ്യത്തെ പ്രസക്തമാക്കുന്ന സാഹചര്യം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നു തന്നെ അനുമാനിക്കണം. എങ്ങനെ കവിത വായിക്കണം എന്ന 'അനാവശ്യ ചോദ്യം' ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിന്റെ അർത്ഥം കവിതയിലേക്കുള്ള വഴി നമ്മൾ മറന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ വഴി നമുക്കന്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ അനിവാര്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭ ഭാഗത്ത് കൊടു ശൈത്യത്തെ കാണിക്കാനായ 'തണുത്ത പുല്ലിലൂടെ മുയൽ മുടന്തി നീങ്ങി' എന്ന വരികൾ ഉദാഹരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് കവിതയിലെ അതിശൈത്യം നിറഞ്ഞ വരികൾ എന്ന് ഈ വരികൾ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ വരികൾ നമുക്ക് അനുഭവമായി മാറുന്നില്ല. അങ്ങനെ മാറണമെങ്കിൽ അത് നമ്മുടെ അനുഭവ മണ്ഡലത്തിൽ വരണം. 'തീയ്ക്കും തന്നുള്ളിൽ തോന്നുന്നു തീ കായ വേണമെന്ന് ' എന്ന മലയാള ഭാഷയുടെ വരികളിലൂടെ മാത്രമേ ഈ അനുഭൂതി നമ്മളിലേയ്ക്കെത്തൂ. അനുഭൂതി അനുഭവമായി മാറണം.

മാതൃഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും ഭാവഗംഭീരമായ വരികൾ വള്ളത്തോളിന്റെ 'എന്റെ ഭാഷ' യിലേതാണ്. ഇവിടെ വള്ളത്തോൾ പറയുന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു സുഗന്ധമുണ്ട് ; ചന്ദനത്തിന്റെ, ഏലത്തിന്റെ, കരിയാമ്പുവിന്റെ സുഗന്ധം. ഇളനീരിന്റെ തണുപ്പും മധുരവുണ്ട് . മാതൃഭാഷയിലൂടെയാണ് നമുക്ക് ഗന്ധങ്ങളോടും രുചിയോടും കൂടിയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ മണത്തേയും രുചിയേയും ഉത്തേജിപ്പിക്കാൻ മാതൃഭാഷയ്ക്കേ സാധിക്കൂ. അനുഭവം അനുഭവമായി മാറണമെങ്കിൽ അത് അമ്മയിലൂടെ, മാതൃഭാഷയിലൂടെ നമ്മളിലെത്തണം.

കവിത നമ്മളോട് ഒന്നും പറയുകയല്ല ; മറിച്ച് നമ്മളിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരാശയമല്ല ; അനുഭവലോകമാണ് കവിതയ്ക്ക് പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഈ അനുഭവലോകം മാതൃഭാഷയിലൂടെയേ പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ ലഭ്യമാകൂ.

രണ്ട് തലമുറ മുൻപ് വരെയെങ്കിലും കേരളത്തിലെ കുട്ടികളുടെ കവിതയിലേക്കുള്ള കടന്നുവരവ് കടങ്കഥകളിലൂടെയായിരുന്നു. കടങ്കഥകൾ നമ്മുടെ ജീവിതശൈലികളുമായും മണ്ണുമായും ഏറ്റവും അടുത്തു നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കടങ്കഥയുടെ സൗന്ദര്യാത്മക ഏറെ ആസ്വാദിച്ച തലമുറയാണ് നമ്മുടേത്. ഒന്നും നേരിട്ട് പറയാതെ ഒളിപ്പിച്ച് പറയുന്ന രൂപകങ്ങളുടെ ഭാഷ കുട്ടികൾക്ക് ലഭിക്കുന്നത് കടങ്കഥയിലൂടെയാണ്. കടങ്കഥ പറഞ്ഞും കടങ്കഥയ്ക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്തിയും കടങ്കഥകളുടെ തന്ത്രം കുട്ടികൾ മനസ്സിലാക്കി. നേരിട്ട് പറയാതെ പരോക്ഷമായി പറയുന്നതിന്റെ സൗന്ദര്യാത്മകത ആസ്വദിച്ചു. ഇങ്ങനെ കടങ്കഥ ആസ്വദിച്ച കുട്ടിയ്ക്കാണ് കവിതയുടെ ഭംഗി ആസ്വദിക്കാനാവുക. രൂപകങ്ങളുടെ ഭാഷ അനുഭവിക്കാൻ സാധിക്കുക.

ഭാഷയെന്ന സുന്ദരി കണ്ണാടി നോക്കുന്ന സന്ദർഭമാണ് കവിത. ഈ സൗന്ദര്യം പൂർണമായി സാക്ഷാത്കരിക്കണമെങ്കിൽ മാതൃഭാഷയിലൂടെത്തന്നെയേ നമുക്ക് സാധ്യമാകൂ. കീറ്റ്സിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ വാനമ്പാടിയോട് ഒരു ഗീതം എന്ന കവിതയിൽ നുരഞ്ഞുപതയുന്ന വീഞ്ഞുകോപ്പയുടെ വക്കിൽ മുത്തുകോർത്തതുപോല തങ്ങി നിൽക്കുന്ന തുള്ളികളെ വർണിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വള്ളത്തോളിന്റെ

‘അമ്പാടിയിൽ ചെന്ന അക്രൂരൻ’ എന്ന കവിതയിൽ പാൽവെണ്ണക്കള്ളനായ കണ്ണനെ കാണാനെന്നോണം കണ്ണ് ചിമ്മി നോക്കുന്ന പാൽ നുരകളെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ആ അനുഭവം നമ്മുടെ മനസ്സിനെ സ്പർശിക്കുന്നു.

പക്ഷേ പ്രയോജനവാദപരമായ ജീവിത സമീപനത്തിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ഭാഷയിൽ കിട്ടുന്ന സൗന്ദര്യാനുഭവം വളരെ തുച്ഛമായ ഒന്നാണ് എന്ന് കരുതി തള്ളിക്കളയുന്നു. ഇത് എത്രത്തോളം അനാരോഗ്യകരവും നമ്മുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തെ വികലവും വികൃതവുമാക്കുന്ന ഒന്നാണ് എന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. റോബർട്ട് ഫ്രോസ്റ്റിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ 'Stoping by Woods' ഇതേ ചിന്തയാണ് പങ്കുവെയ്ക്കുന്നത്. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങൾക്ക് വശംവദനായി ഇവിടെ തങ്ങിനിൽക്കണോ അതോ തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലേക്ക് മുന്നേറണമോ എന്ന പ്രയോജനവാദപരമായ ചിന്ത തന്നെയാണ് ഈ കവിത മുന്നോട്ട് വെയ്ക്കുന്നത്. ഇതിൽ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പക്ഷം ചേരുക എന്നതാണ് ഒരു ഭാഷാ സ്നേഹിയുടെ കടമ. ഭാഷതന്നെ സ്വയം ഒരു സൗന്ദര്യാനുഭൂതിയായി മാറുന്ന ഇന്ദ്രിയബോധമായി പരിണമിക്കുന്ന അനുഭൂതിക്കൊപ്പമെത്തില്ല മറ്റൊരു നേട്ടവും എന്ന വീക്ഷണത്തിലേക്ക് നമ്മൾ വളരേണ്ടതുണ്ട്.

സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ ‘മനുഷ്യന് ഒരാമുഖം’ എന്ന നോവലിൽ അച്ഛൻ ആസ്തമാ രോഗിയായ മകനോട് മുങ്ങിപ്പോയ ഒരു കപ്പലിന്റെ കാര്യം പറയുന്നുണ്ട്. ശ്വാസം മുട്ടി മരിച്ചുപോയ ആ കപ്പലിന്റെ പേര് കൈരളി എന്നാണ്. കൈരളി എന്നതിന്റെ അർത്ഥം മലയാളം എന്നുകൂടിയാണ്. ഇങ്ങനെ മുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കപ്പലിലെ യാത്രക്കാരാണ് നമ്മൾ മലയാളികൾ. ആത്മഹത്യാപരമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകളിലെങ്കിലും അനുഭവപ്പെടുന്ന ഒരു വീർപ്പുമുട്ടലിന്റെ, വെപ്രാളപ്പെടലിന്റെ അതിജീവന വ്യഗ്രതയുടെ ഭാഗമാണ് ഈ കൂടിയിരിക്കലുകൾ. ഈ വീർപ്പുമുട്ടലുകൾ അടുത്ത തലമുറയിലേയ്ക്ക് പകരാൻ നമുക്ക് സാധിക്കട്ടെ.

○ **സജയ് കെ.വി**
അസി. പ്രൊഫസർ
ഗവ.കോളേജ്,
മടപ്പള്ളി, വടകര

ലേഖനം

കുഞ്ഞുണ്ണിയെ ഓർക്കുന്നു

ടി.ബി.വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ

വര: രാജേഷ് മോൻജി

കവിതയെപറ്റി മുൻകൂർ ധാരണയൊന്നുമില്ലാത്ത ചെറുപ്രായക്കാർക്ക് കടകഥകളിലും നാടൻ തമാശകളിലും താൽപര്യംകാട്ടുന്ന കുഞ്ഞുണ്ണിക്കവിതകൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു തുടങ്ങും. കുഞ്ഞുണ്ണിക്കു തന്നെയും തന്റെ കവിത മുഴുവനേ സ്വന്തം മുതലാണെന്ന തോന്നൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ഒരു പാഠമാറ്റം നിർദേശിച്ചാൽ, ഒരു വ്യാഖ്യാനഭേദം ഉന്നയിച്ചാൽ അദ്ദേഹമതു സ്വീകരിച്ചേക്കും, സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉൽപതിഷ്ണുക്കളും പുരോഗാമികളുമായ പലർക്കും ഇത് അരോചകമായി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിദ്വാൻ അതിയാരത്തു കുഞ്ഞുണ്ണിനായരെന്ന ഈ കവി കുഞ്ഞുണ്ണി ഒട്ടും വിദ്വാനായിരുന്നില്ല താൻ, എന്നേ കവിത രചിക്കുമ്പോഴെങ്കിലും കരുതിയുള്ളൂ. തന്റെ ഈ അപാണ്ഡിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹം തീരെ ലജ്ജിച്ചിരുന്നുമില്ല. അദ്ദേഹം രചന നടത്തിയിരുന്നത് എലീറ്റിസത്തെ കൊണ്ടാടിയിരുന്നു ആധുനികതയുടെ ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു എന്നോർക്കണം. കവിത രസിക്കാനുള്ള ഒരു ഉരുപ്പടിയല്ല, അത് ആയിത്തീരുന്ന ഒന്നാണ് എന്ന വാചകം അന്ന് അന്തരീക്ഷത്തിൽ പാറിനടന്നിരുന്നു. ആയിത്തീരുന്ന കവിതയാണ് ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടുന്ന കവിത. ഇതും പരാമർശബഹുലതയാൽ അനഭിഗമ്യമായ പല ആധുനികരുടെയും കവിതാസൃഷ്ടിയും ധ്രുവാന്തരങ്ങളിലാണെന്ന വസ്തുത തന്നെ അന്നാരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ പ്രഹേളികക്കിടയിൽ വച്ചും മലയാളത്തിലെ ആധുനികതയുടെ വക്താക്കളും പ്രയോക്താക്കളും കുഞ്ഞുണ്ണി കവിതയ്ക്ക് ഉറച്ച പിൻതാങ്ങു കൊടുത്തു. ഇത് മറ്റൊരു പ്രഹേളിക. കടംകഥക്കാരനായ കവി തന്നെ കടംകഥ

യായിത്തീരുന്ന തമാശ അത്രമേൽ സരളമായത് അത്രമേൽ സങ്കീർണമാകുമല്ലോ. ആകാതെവയ്യല്ലോ.

കിനാവിന്റെ ഓളപ്പാത്തിയിൽ വീണ് ഒഴുകിനടക്കുമ്പോഴും അതിൽ നിന്ന് ഒന്നും വിട്ടു നിൽക്കുന്ന മനസ്സ് മനുഷ്യനുണ്ടാകുമല്ലോ. അനുഭവിച്ചു വേദനിക്കുമ്പോലെ സാക്ഷിയായി നിന്ന് ചിരിക്കാനും മനുഷ്യതാൽപര്യമാണ് കുഞ്ഞുണ്ണി കിനാവിന്റെ കവിയല്ല, ജീവിതത്തെ നോക്കി ചിരിക്കുന്ന കവിയാണ്-ജീവിതത്തെ ജീവിതമാക്കി തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കവി. വിദൂഷകക്കണ്ണുള്ളകവി. തുള്ളൽക്കാരന്റെ കണ്ണുള്ളകവി.

"കപടലോകത്തിലാത്മാർഥമായൊരു
ഹൃദയമുണ്ടായതാണെൻ പരാജയം" എന്നു പാടിയ വേദനിക്കുന്ന കവിയെ പാരഡിചെയ്ത്

"കപടലോകത്തിലെന്നുടെ കാപട്യം
സകലരും കാൺമതാണെൻ പരാജയം"

എന്ന് ഈ ചിരിക്കുന്ന കവി.

കൗമാര-യൗവനങ്ങൾക്കുപ്രിയങ്കരനായ കവി ഭാവതരളതയുടെ കവിയാണ്. അയാൾ ജീവിതത്തിന്റെ മുൾപ്പടർപ്പിൽ വീണ് ഞാനിതാ രക്തമൂറ്റിക്കിടക്കുന്നു എന്ന് തന്നോടുതന്നെ കേഴും. ആ ഞാനിനോട് എനിക്കുതന്നെ ഭയങ്കരമായ സഹാനുഭൂതി. കുഞ്ഞുണ്ണി ശൈശവ-വാർധക്യങ്ങളുടെ കവിയാണ്. അങ്ങനെ ഒരാൾക്ക് തീവ്ര കാല്പനികതയുടെയോ വിപ്ലവത്തിന്റെയോ കവിയാകാൻ പ്രയാസമാണ്.

"മാവു പൂക്കേണ്ടൊരിക്കാലം
'മാവോ' പൂക്കു പൂക്കുന്നിതെങ്ങുമേ"

എന്നു പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെയൊരു കവിക്ക് ഉദാരജനാധിപത്യത്തെ ആദരിക്കാൻ പറ്റിയേക്കും. ആരാഷ്ട്രീയത്തെ അരാഷ്ട്രീയമെന്ന് വിപ്ലവാനുകൂലകർക്കു തോന്നുകയും ചെയ്യും. "മുടിയൻ മന്ത്രിക്കൊരു വെടി" എന്നൊക്കെ കടത്തിപ്പറയുമ്പോഴും കുഞ്ഞുണ്ണിയിൽ ചുവപ്പ് അൽപ്പവും ഇല്ല തന്നെ. മലയാള സാഹിത്യമാകട്ടെ പുരോഗമന സാഹിത്യകാലം തൊട്ട് അല്പം ചുവന്നുതന്നെയാണ് എപ്പോഴും ഇരിപ്പ്. ആധുനികതയുടെ ഒരു ഇടവേളയാകാം ഒരല്പം ഒഴിവുണ്ടായിരുന്ന ഘട്ടം. വലതുപക്ഷത്തിന് തനിക്കാക്കി വെടക്കാക്കി അരുക്കാക്കികളയാൻ തക്ക കോപ്പുകളുള്ള കുഞ്ഞുണ്ണിയെ പക്ഷേ അങ്ങനെയാരും ഉപയോഗിച്ചതായികാണുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കും ഒരു ഓമനക്കുഞ്ഞനായി അദ്ദേഹം പുലർന്നുപോന്നു.

സംഗതി ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും കുഞ്ഞുണ്ണിയും അല്പമൊക്കെ ഖണ്ഡനമേറ്റിട്ടുണ്ട്. ഏറെപേർ ഈ കവിയെ എണ്ണത്തിൽ

കൂട്ടിയില്ല. ചിലർ ഭർത്സിക്കുകയും ഉണ്ടായി. കുഞ്ഞുണ്ണിയെ കാവ്യദൂഷകൻമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണിയവരാണ് ടി. പദ്മനാഭനും, ടി. പി. രാജീവനും മറ്റും. എൻ.വി കൃഷ്ണവാര്യർ കുഞ്ഞുണ്ണി എന്നയാളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. തന്റെ കവിത പക്ഷേ വാരിയർ കണക്കിലെടുക്കുന്നതേ ഇല്ലല്ലോ എന്നു കുഞ്ഞുണ്ണി സങ്കടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു രസമൊക്കെത്തോന്നുമെന്നല്ലാ എന്തുണ്ടിതിലൊക്കെ എന്ന് അവഗണിച്ചിരുന്നവർ സാഹിത്യത്തിലും സാമൂഹിക ചിന്തയിലും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട നിലപ്പാടുമായിരുന്നു. കാമ്പിശ്ശേരി കരുണാകരൻ, കെ. പി. ശങ്കരൻ, എം. ഗംഗാധരൻ, എം. എൻ കാരശ്ശേരി, ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ...

കുഞ്ഞുണ്ണി കവിത നിരൂപണം ചെയ്യുന്നവരാണ് കെ. പി. ശങ്കരനും, കാരശ്ശേരിയുമൊക്കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിക്ക് ഉചിതമായ ഒരു പ്രവേശകം ചമച്ചിരിക്കുന്നത് എം. എൻ. കാരശ്ശേരിയാണ്. വ്യക്തിപരമായ അടുപ്പവും അദ്ദേഹമെഴുതിയ പുസ്തകത്തെ ധന്യമാക്കുന്നു. " കുഞ്ഞുണ്ണിയുടെ ലോകവും കോലവും" എന്ന ഈ പഠനം കവിയുടെ കാവ്യവ്യക്തിത്വത്തെ നിർധാരണം ചെയ്തുകാണിക്കുന്നുണ്ട്.

കേട്ടറിയാനുള്ള കവിത, ആദിമതാളം, പ്രാസത്തിന്റെ രസം, നാടോടിത്തം, സാമൂഹികബോധം, ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെപറ്റിയുള്ള ജിജ്ഞാസ, ഭാഷാകേളി, സ്വയം പരിഹാസം, വിരുദ്ധോക്തി, അസംബന്ധപ്രതിപത്തി, സൂത്രപ്രായത്വം, ദാർശനികാഭിമുഖ്യം, പ്രഹേളികാത്വം, നിർലേപത്വം....

കുഞ്ഞുണ്ണി കവിതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വ്യക്തിത്വവും നിത്യ ജീവിത്തിലെ കുഞ്ഞുണ്ണിയും പൊരുത്തക്കുറവില്ല. ഞാൻ എന്ന ഭാവത്തെ മിക്കവാറും ജയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് ഇങ്ങനെ വരാൻ കാരണം. ഏതു സുഹൃത്തിന്റെയും വാസസ്ഥലത്തും മുന്നറിയിപ്പില്ലാതെ കേറിച്ചെല്ലാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കുഞ്ഞുണ്ണി എടുത്തു കളയും. കൂടാതെ ഒരുനാൾ തങ്ങണം എന്നു കരുതി ദൂരം താണ്ടിപോകാനും ഈ മനുഷ്യ പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. ഇതൊക്കെ തന്റെനേരെയുള്ള കാരുണ്യമാണെന്നും സ്നേഹമാണെന്നും ആതിഥേയനും അനുഭവപ്പെടുംതാനും. ഏതുപ്രായത്തിലുള്ളവരോടും കുഞ്ഞുണ്ണിക്കു പരിചയമാകാൻ പ്രയാസമില്ല. തന്നെപ്പരിചയമില്ലാതെ ഈ മഹാവിശ്വത്തിൽ ആരുമില്ല. അത്തരേ കുഞ്ഞുണ്ണികവി. അതുതന്നെ കുഞ്ഞുണ്ണി കവിതയും. കവിതയ്ക്കൊത്തൊരു കവി. കവിതയിൽ നിന്ന് അഭിന്നനായി ജീവിച്ചകവി.

○ **ടി.ബി. വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ**
'വാണി'
ഫാറൂഖ് കോളേജ് പി.ഒ.

കേരള സംസ്കാരവും വെട്ടത്തുനാടും

ഡോ. ലാലു കീഴേപ്പാട്ട്

"ഭാരതമെന്ന പേർകേട്ടാലഭിമാന
പൂരിതമാകണമന്തരംഗം
കേരളമെന്നു കേട്ടാലോ തിളയ്ക്കണം
ചോര നമുക്ക് ഞരമ്പുകളിൽ" (വള്ളത്തോൾ)

നാൽപ്പത്തിനാലു നദികളും അതിന്റെ അനേകം കൈവഴികളും ചേർന്ന് പല മട്ടിൽ ഛേദിക്കുന്ന വിശാലമായൊരു ഭൂപ്രദേശമാണ് കേരളം. അതുകൊണ്ട് പ്രാക്തന കാലം തൊട്ടുതന്നെ ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമായ ഏകത ഊട്ടിയുറപ്പിച്ചത് അതിലെ വിഭിന്ന പ്രാദേശിക സാംസ്കാരിക സമീപനങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയായിരുന്നു. ഈ കൂട്ടുവഴക്കങ്ങളിലൂടെ ശ്രേഷ്ഠവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട പൊതു സാംസ്കാരികതയിലേക്കുള്ള വെട്ടത്തുനാടിന്റെ സംഭാവനകൾ അവിസ്മരണീയമെന്ന പോലെ അതുല്യവുമായിരുന്നു. പ്രാദേശികമായി വ്യവസ്ഥാപിതമായൊരു ഏകകമായി വെട്ടത്തുനാട് രൂപംകൊണ്ടത് എന്നാണെന്നതിന് കൃത്യമായ രേഖകളില്ല. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ആദിമ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നത് ചേരം, ചോളം, പാണ്ഡ്യം എന്നിവയാണ്. ചോളരുമായുള്ള നൂറ്റാണ്ട് യുദ്ധത്തിനൊടുവിൽ, കേന്ദ്രീകൃതമായ ചേരസ്രാമാജ്യം ശിഥിലമായപ്പോൾ അതാത് പ്രാദേശികഭരണകൂടങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെന്നും ഇങ്ങനെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച പതിനേഴു നാടുകളിലൊന്നായിരുന്നു വെട്ടത്തുനാടെന്നും കെ.വി. കൃഷ്ണയ്യർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. കേരളോൽപ്പത്തിയിലെ ഐതിഹ്യമനുസരിച്ച് കുലശേഖര സാമ്രാജ്യത്തിലെ അവസാനത്തെ പെരുമാളായിരുന്ന ചേരമാൻ പെരുമാൾ, സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്യുകയും (മതം മാറ്റത്തിനുവേണ്ടി) മക്കത്തേക്ക് പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സാമ്രാജ്യം ബന്ധുക്കൾക്കായി വിഭജിച്ചു നൽകിയെന്നാണ് കഥ. കഥയുടെ പൊരുളെന്തായാലും ക്രി. ഒമ്പതാം ശതകത്തോടെ മുസിരിസ് തലസ്ഥാനമാക്കി കേന്ദ്രീകൃതമായി നിലവിലിരുന്ന കുലശേഖരസാമ്രാജ്യം ശിഥിലീകൃതമാവുകയും അതാത് പ്രാദേശിക നാടുവഴികൾ പ്രാബല്യം നേടു

കയും ചെയ്തുവെന്ന് കാണാം. ഇങ്ങനെ പ്രാബല്യത്തിലേക്കുയർന്ന പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നാണ് പൊന്നാനിപ്പുഴ മുതൽ പൂരപ്പുഴവരെ നീണ്ടു കിടക്കുന്ന 'എട്ടുകാതം വിസ്തൃത'മായ വെട്ടത്തുനാട്. വെട്ടത്തുനാടിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അതിര് അറബിക്കടലായിരുന്നു. കിഴക്ക് വള്ളുവനാടുമായി പങ്കിടുന്ന അതിരുകളിൽ പലപ്പോഴും വ്യത്യാസം വന്നിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ആദിമ ജനവാസകേന്ദ്രങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു വെട്ടത്തുനാടെന്നതിന് ഒട്ടേറെ തെളിവുകൾ കണ്ടെത്താനാകും. മഹാശിലായുഗസംസ്കാരത്തിന്റെ അവക്ഷിപ്തങ്ങളായി കരുതപ്പെടുന്ന കുടക്കല്ലുകൾ ഈ നാട്ടുരാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്നു. തിരൂരങ്ങാടിക്കും കോട്ടക്കലിനുമിടക്കുള്ള വെന്നിയൂരിൽ അടുത്ത കാലംവരെയും ഒരു കുടക്കല്ലുണ്ടായിരുന്നു. തിരുനാവായയ്ക്കടുത്തുള്ള 'കൊടക്കല്ല്' എന്ന പ്രദേശത്തും ഇത്തരമൊരു കല്ല് കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ രണ്ട് പ്രദേശങ്ങളും'കൊടക്കല്ല്' എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ ഭൂപ്രദേശങ്ങളിലെ ചില പുരയിടങ്ങളിൽ നിന്ന് പഴയമട്ടിലുള്ള നന്നങ്ങാടികളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളും കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രാക്തന ഗോത്രജീവിതത്തിന്റെ അടയാളമായ കാവുകൾ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ പലേടത്തും ആരാധനാ കേന്ദ്രങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ആലത്തിയൂരിലെ ഹനുമാൻകാവ്, കുറുമ്പത്തൂരിലെ ചന്ദനക്കാവ്, മംഗലത്തെ പുല്ലൂണിക്കാവ് തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണം. ക്രി. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽക്കുള്ള പോർച്ചുഗീസ്, ഇംഗ്ലീഷ് രേഖകളിൽ വെട്ടത്തുനാടിനെ കുറിച്ചും വെട്ടത്തരചനെക്കുറിച്ചുമുള്ള പരാമർശങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രാദേശികരാഷ്ട്രീയ ഇടപെടലുകളെക്കാൾ, പ്രധാനമായ വസ്തുത, കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക വിതാനത്തിലേക്കുള്ള വെട്ടത്തുനാടിന്റെ സംഭാവനകളാണ്. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികപ്പൊതുമയിലേക്കുള്ള വെട്ടത്തുനാടിന്റെ സംഭാവനകളെ സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, കല എന്നീ മൂന്ന് ശീർഷകങ്ങളിൽ സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

കേരളീയസാഹിത്യത്തിലെ ജനകീയ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കുലഗുരുവായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജനെഴുത്തച്ഛന് പിറവി നൽകിയത് വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ തൃക്കണ്ടിയൂരാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവിതകാലം ക്രി.പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിനും പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിനുമിടക്കായിരുന്നു, ക്രി. പതിനഞ്ചും പതിനാറും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇന്ത്യയിലെ വിഭിന്ന പ്രാദേശികഭാഷകളിൽ, വരേണ്യവൽകൃത സാഹിതീയപാരമ്പര്യത്തിനെതിരെ വളർന്നുവന്ന ശക്തമായൊരു ജനകീയ മുന്നേറ്റമായിരുന്നു ഭക്തിപ്രസ്ഥാനമെന്ന് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ കബീർദാസ്, തുളസീദാസ് എന്നിവരും മറാഠിയിൽ തുക്കാറാം, നാമദേവ്, രായീദാസ് തുടങ്ങിയവരും, ബംഗാളിയിൽ ചൈതന്യനും, തെലുങ്കിൽ വേമണ്ണയും, തമിഴിൽ കമ്പരും ഭക്തിയുടെ വരേണ്യവൽക്കരണത്തിനെതിരെ കലാപമുയർത്തിയവരാണ്. കബീർ ഒരു പാട്ടിൽ ഇങ്ങനെ ഉദ്ഗാനം ചെയ്യുന്നു: "ഹിന്ദുവായാലും ശരി.

മുസൽമാനായാലും ശരി, എല്ലാ പാത്രങ്ങളിലും ഒരൊറ്റ ആത്മാവേ ഉള്ളൂ. ഹേ അല്ലാഹ്, ഹേരാമാ, എന്റെ വ്യാമോഹങ്ങളെല്ലാം അവ സാനിച്ചിരിക്കുന്നു." മറ്റൊരു പാട്ടിൽ അദ്ദേഹം ആത്മഗാനം ചെയ്യു ന്നതിങ്ങനെ: "ഉയർന്നതിനെക്കുറിച്ചും താഴ്ന്നതിനെക്കുറിച്ചും സംസാ രിക്കുന്നവർ മുങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അവർ നശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഒരൊറ്റ ഭൂമിയേയുള്ളൂ. ഒരൊറ്റ കുശവനും. ആ ഒന്ന് എല്ലാറ്റിന്റെയും സൃഷ്ടാ വാണ്. എല്ലാ വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളെയും ഒരൊറ്റ ചക്രംകൊണ്ടാണ് രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. രായീദാസ് നിരീക്ഷിക്കുന്നതിങ്ങനെ "ഹര (ഹരി) എല്ലാമാണ്. എല്ലാം ഹരിയിലുണ്ട്". മറ്റൊരു പാട്ടിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷിക്കുന്നു: "അല്ലയോ ഹരീ, അങ്ങ് വ്യാമോഹത്തിന്റെ ചങ്ങലകൾകൊണ്ട് എന്നെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ കയ റുകൊണ്ട് ഞാൻ അങ്ങയേയും ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ സ്വയം മോചിതനാകാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ സ്വതന്ത്രനാകു മ്പോൾ അങ്ങയെ പൂജിക്കുന്നതാരാണ്". ഇത്തരമൊരു ഉദാത്തീകൃ തമായ ഭക്തിയുടെ വിതാനത്തിലാണ് എഴുത്തച്ഛനും നമ്മെ കൊണ്ടെ ത്തിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് "ഋതുവായ പെണ്ണിനുമിരപ്പവനും ദാഹ കനും അരുതാത്തതല്ല ഭക്തി"യെന്ന് അദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഹരി നാമകീർത്തനം, ചിന്താരത്നം, കൈവല്യനവനീതം എന്നിവ എഴുത്ത ച്ഛന്റെ രചനകളാണെന്നും അല്ലെന്നും പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ വിരു ദ്ധപക്ഷങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, മഹാഭാരതം എന്നീ രണ്ടു കിളിപ്പാട്ടുകൾ എഴുത്തച്ഛന്റേതല്ലെന്ന് ഒരാളും വിലയിരുത്തിയി ട്ടില്ല. ഈ രണ്ടു രചനകളും ഭാരതീയ ഇതിഹാസങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്ര പരിഭാഷകളാണ്. എന്നാൽ വാത്മീകിയുടെ കണ്ണീരും, വ്യാസന്റെ ചിരിയും മലയാളിക്ക് പകർന്നുനൽകുന്നതിലുപരി, അലൗകികമായൊരു ഉൽബുദ്ധതയുടെ വിതാനത്തിലേക്ക് മാറ്റിപ്പണിയുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. ഇത്തരമൊരു മാറ്റിപ്പണിയലിലൂടെ ഓംകാരമായ പൊരു ളിന്റെ ദൃശ്യചാരുതയായി ആ കണ്ണീരും പുഞ്ചിരിയും പരിവർത്തിതമാ വുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭക്തി, പരമാത്മാവിനെ തേടി യുള്ള അന്വേഷണമായിരിക്കുന്നതും. ഈ ഭക്തി പ്രഹർഷത്തിലൂടെ

> ഭാരതത്തോളം വലുതായി കേരളം, പുതു-
> ഭാഷയിൽ വാർക്കപ്പെട്ടു ചിന്തയും സംസ്കാരവും

എന്ന് എഴുത്തച്ഛന്റെ സാംസ്കാരികദൗത്യത്തെ വൈലോപ്പിള്ളി കൊണ്ടാടുന്നത്.

കേരളീയ സംസ്കൃതസാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തിലേക്ക് 'ഭക്തി യുടെ തിരിനീട്ടം' നടത്തുന്ന മറ്റൊരു വെട്ടത്തുകാരനാണ് നാരായണീ യത്തിന്റെ കർത്താവായ മേൽപ്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി. വെട്ടത്തു നാട്ടിലെ കുറുമ്പത്തൂർഗ്രാമമാണ് ഭട്ടതിരിക്ക് ജന്മം നൽകിയത്. നാരാ യണീയത്തിനു പുറമെ ശ്രീപാദസപ്തതി, ഗുരുവായുപുരേശ

സ്തോത്രം എന്നീ സ്തോത്രരചനകളും, രാജസൂയം, ദൂതവാക്യം, പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം, നാളായനീചരിതം, സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം, സുഭദ്രാഹരണം, കൗന്തേയാഷ്ടകം, കിരാതം, കൈലാസവർണ്ണനം, മത്സ്യാവതാരം, നൃഗമോക്ഷം, നിരനുനാസികാപ്രബന്ധം അഥവാ ശൂർപ്പണഖാപ്രലാപം, രാക്ഷസോൽപ്പത്തി, അഹല്യാമോക്ഷം, ബാലകാണ്ഡം കഥ, കോടീവിരഹം എന്നിവയടക്കം ഇരുപതോളം ചമ്പൂപ്രബന്ധങ്ങളും ഭട്ടതിരിയുടെ നിർമ്മിതികളാണ്.

'ഭാഗവതടീകാസമുച്ചയം' എന്ന രചനയുടെ കർത്താവായിരുന്ന വെട്ടത്ത് രവിവർമ്മത്തമ്പുരാൻ, സംക്ഷേപരാമായണം, സംക്ഷേപഭാരതം, കല്യാണ നൈഷധം, ഗോവിന്ദചരിതം, വാസുദേവ വിജയം എന്നീ കൃതികളുടെ രചയിതാവ് വാസുദേവകവി, 'ഭ്രമരസന്ദേശ'ത്തിന്റെ കർത്താവായ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി എന്നിവരും കേരളീയ സംസ്കൃതസാഹിത്യപൈതൃകത്തിലേക്കുള്ള വെട്ടത്തുനാടിന്റെ സംഭാവനകളാണ്. സാഹിത്യനിർമ്മിതികൾക്ക് പുറമെ സംസ്കൃതവ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളായ പ്രക്രിയാ സർവ്വസ്വം, ധാതുകാവ്യം, അപാണിനീയപ്രാമാണ്യസാധനം എന്നീ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും മേൽപ്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയിലൂടെ കേരളീയ വൈജ്ഞാനികമണ്ഡലത്തിന് കൈവന്ന മുതൽക്കൂട്ടുകളാണ്.

കേരളത്തിന്റെ പൊതുപെരുമയിലേക്ക് വെട്ടത്തുനാട് നൽകിയ ശാസ്ത്രസംഭാവനകൾ നിരവധിയാണ്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിനും, ജ്യോതിഷത്തിനും അതിപുരാതനകാലം തൊട്ടുതന്നെ കേരളം പ്രശസ്തമായിരുന്നു. ഭാരതീയ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞരിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം എ.ഡി. 476ൽ ജനിച്ച ആര്യഭടാചാര്യനാണ്. ആൾജിബ്ര, കൽക്കുലസ് എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾക്ക് ശാസ്ത്രീയവും, തത്വചിന്താപരവുമായ വിശദീകരണം കണ്ടെത്തിയ ആചാര്യനും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ആര്യഭടന് ശേഷം, ബഹുജ്ജാതകം, ലഘുജാതകം, ബൃഹദ്യാത്ര, ബൃഹദ്വിവാഹപടലം, ബൃഹദ്സംഹിത എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ വരാഹമിഹിരാചാര്യനാണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തെ പുഷ്കലമാക്കിയത്. കേരളത്തിന്റെ ഗണിതജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപാരമ്പര്യത്തെ ലോകപ്രശസ്തിയിലേക്കുയർത്തിയത് ക്രിസ്തു പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ ജീവിച്ച പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു. വരാഹമിഹിരന്റെ ഹോരാശാസ്ത്രത്തിന് 'ദശാധ്യായി' എന്ന വിസ്തൃതവ്യാഖ്യാനവും 'മുഹൂർത്തരത്നം' എന്ന ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥവും നിർമ്മിച്ച തലക്കുളത്ത് ഗോവിന്ദഭട്ടതിരി പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ ജീവിച്ച പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ദൃക്ഷണിതം, സിദ്ധാന്തദീപിക, ഗ്രഹണന്യായദീപിക, ഗോളദീപിക, കർമ്മദീപിക, പരമേശ്വരീവൃത്തി, മുഹൂർത്തരത്നവ്യാഖ്യാ, ലഘുഭാസ്കരീയവ്യാഖ്യാ, ജാതകപദ്ധതി, ജാതകകർമ്മ പദ്ധതീ വ്യാഖ്യാ എന്നീ ഗ്രന്ഥ

ങ്ങളുടെ രചയിതാവ് വടശ്ശേരി പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരി ക്രി. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ ജീവിച്ച ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രകാരനായിരുന്നു. ക്രി. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ കേളല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ജീവിച്ച നീലണ്ഠസോമയാജിയുടെ രചനകളാണ് ആര്യഭടീയഭാഷ്യം, തന്ത്രസംഗ്രഹം, ജ്യോതിർമീമാംസ, ചന്ദ്രച്ഛായാഗണിതം, സിദ്ധാന്ത ദർപ്പണം, സുന്ദരരാജപ്രശ്നോത്തരം, ഗ്രഹണനിർണ്ണയം, ഗോളസാരം തുടങ്ങിയവ. നീലകണ്ഠസോമയാജിയുടെ സമകാലികനായ ജ്യേഷ്ഠ ദേവന്റെ ഗണിതയുക്തിഭാഷയും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനമാണ്. എ. ഡി. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ ജീവിച്ച തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്ചുതപ്പിഷാരടിയുടെ രചനകളാണ് ഉപരാഗക്രിയാക്രമം, ഗോളദീപി ക, കരണോത്തമം, ജാതകാഭരണം, ഹോരാസാരോച്ചയം, സ്ഫുട നിർണ്ണയം എന്നിവ. കേരളത്തിന്റെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപാരമ്പര്യത്തിന് എക്കാലത്തെയും പ്രാമാണികതക്ക് കളമൊരുക്കിയത് ഈ വെട്ടത്തു നാടൻ പണ്ഡിതന്മാരാണ്. തിരുമംഗലത്ത് നീലകണ്ഠൻ മൂസ്സതിന്റെ 'മനുഷ്യാലയചന്ദ്രിക' വിഖ്യാതമായൊരു തച്ചുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മാതംഗലീല' ഗജപരിപാലനശാസ്ത്രത്തിന്റെ അമൂ ല്യമായൊരു സിദ്ധാന്തഗ്രന്ഥവുമാണ്.

കേരളീയ വൈദ്യശാസ്ത്രരംഗത്തിന് വെട്ടത്തുനാടിന്റെ അമൂ ല്യസംഭാവനകളാണ് ആലത്തൂർ മണിപ്രവാളവും ആലത്തൂർ നമ്പി മാരും. ആയുർവേദത്തിലെ പ്രമുഖവും പ്രധാനവുമായ ചരകസുശ്രു താദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അഷ്ടാംഗഹൃദയം, അഷ്ടാം ഗസംഗ്രഹം എന്നീ വാഗ്ഭടകൃതികൾക്ക് വിപുലമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലെങ്ങും കാണ പ്പെടാത്തതും അതേസമയം തലമുറകളായി കേരളത്തിൽ പ്രയോഗത്തി ലുള്ളതുമായ ചികിത്സാവിധികളാണ് സഹസ്രയോഗത്തിലേത്. ഇതിന് ആധാരമായത് ആലത്തൂർ ഗ്രാമക്കാരനായ ഒരു പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതി രിയുടെ അഷ്ടാംഗഹൃദയവ്യാഖ്യാനമായ 'വാക്യപ്രദീപിക'യാണ്.

വെട്ടത്തുനാട് കേരളീയ കലാസമ്പ്രദായത്തിന് നൽകിയ സംഭാവനകളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. കേരളത്തിന്റെ തനതുകലയെന്നറി യപ്പെടുന്ന കഥകളിക്ക് വെട്ടത്ത് രാജാക്കന്മാർ ഏറെ പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയുണ്ടായി. കൊട്ടാരക്കര തമ്പുരാനാണ് രാമനാട്ടമെന്ന കഥ കളിയുടെ നിർമ്മിതിക്ക് കാരണക്കാരനായതെങ്കിലും, അതിന്റെ അന ന്തരവളർച്ചക്ക് വെട്ടത്തുനാട് നൽകിയ സംഭാവ ചെറുതൊന്നുമല്ല. എ. ഡി.1630നും 1690നും ഇടയ്ക്ക് വെട്ടത്തുനാടു ഭരിച്ച നാടുവാഴിയുടെ ഇളമുറത്തമ്പുരാൻ കൊട്ടാരക്കരയിൽ താമസിച്ച് കഥകളി കണ്ടു പഠി ക്കുകയും കൊട്ടാരക്കര ത്തമ്പുരാന്റെ അനുമതിയോടെ രണ്ട് കളിക്കാരെ വെട്ടത്തുനാട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരികയും ചെയ്തു. അവരുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ ഒരു കഥകളി യോഗം ആരംഭിക്കുക

യും, ആട്ടത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ പല മാറ്റങ്ങളും വരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെയാണ് 'വെട്ടത്ത് സമ്പ്രദായം' എന്ന് പേരിട്ട് വിളിക്കുന്നത്. ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ കഥകളിക്ക് ആധുനികമായൊരു പരിസരം നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായി. രംഗത്ത് അഭിനയിക്കുന്ന നടന്മാർതന്നെ പാടുന്ന രീതി ഒഴിവാക്കി. പാട്ടിനും ആട്ടത്തിനും തരംതിരിവ് നടത്തിയതും, രാക്ഷസന്മാർ, വാനരന്മാർ തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് മുഖംമൂടി ധരിക്കുന്നതിനു പകരം ചുട്ടികുത്തിയാൽ മതിയെന്ന പതിവ് നിർമ്മിച്ചതും, വാദ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെണ്ട ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതും വെട്ടത്തുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ തുടക്കത്തോടെയാണ്.

1793 മെയ് 24ന് അവസാനത്തെ വെട്ടത്തുരാജാവായിരുന്ന രാമവർമ്മ തീപ്പെട്ടതോടെ ഈ ദേശം പൂർണ്ണമായും ബ്രിട്ടീഷ്-ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗമായി മാറി. അതോടെ വെട്ടത്തുനാട് എന്ന രാഷ്ട്രീയ ഏകകം ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും വിസ്മൃതമായി. തുടർന്നുള്ള കാലത്തെ സർഗ്ഗാത്മകപാരമ്പര്യം മലബാറിന്റെയും കേരളത്തിന്റെയും പൊതുസാംസ്കാരികപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയാവുകയായിരുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യത്തുടർച്ചയിലാണ് കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരും വള്ളത്തോളും കുറ്റിപ്പുറത്ത് കേശവൻനായരും ഇടശ്ശേരിയും സി. രാധാകൃഷ്ണനും മറ്റനേകം സാഹിത്യനായകന്മാരും ജന്മമെടുക്കുന്നത്.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. എഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മ രാമായണം-ഒരു പഠനം- കെ.എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ.
2. കേരളചരിത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകൾ - എം.ജി.എസ്. നാരായണൻ.
3. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം (വാല്യം 2, 3) - ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ.
4. കേരളീയ സംസ്കൃത സാഹിത്യചരിത്രം (ഭാഗം 1, 2, 3)
   - വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ.
5. ചേരസാമ്രാജ്യം ഒമ്പതും പത്തും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ
   - ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള.
6. മലബാർ മാന്വൽ - വില്യം ലോഗൻ.
7. A History of the Kerala School of Hindu Astronomy – K.V. Sarma.
8. The Zamorins of Calicut – K.V. Krishna Ayyar.

○ ഡോ. ലാലു കീഴേപ്പാട്ട്
കീഴേപ്പാട്ട്
കടലുണ്ടി നഗരം

ദൃശ്യഭാഷയും അധീശപ്രത്യയശാസ്ത്രവും

രാജേഷ് എം.കെ

സാംസ്കാരിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ മാധ്യമങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അധികാര-അധിനിവേശ ഉൽപന്നങ്ങൾ സാമൂഹിക ജീവിതത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക പരിസ്ഥിതിയിൽ ഇടപെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വാഭാവികപരിണാമത്തിനു പാത്രമാവുന്നതിനു പകരം അധിനിവേശത്തിന്റെ നിർബന്ധിതമാറ്റത്തിനു വിധേയപ്പെടുന്ന സമൂഹം മാധ്യമഭാഷയുടെ അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാനാവാതെ പിൻവാങ്ങുന്നു. "സാധാരണ വ്യവഹാര ഭാഷയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ് മാധ്യമഭാഷ. ഭാഷയ്ക്കുള്ളിൽ മറ്റൊരു ഭാഷ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് സാമാന്യഭാഷയുടെ സ്ഥായിയായ സ്വഭാവത്തെയും അതിലൂടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെയും തകിടം മറിച്ച് പ്രതീതിയാഥാർത്ഥ്യത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ദൃശ്യ -ശ്രാവ്യമാധ്യമങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഭാഷയെയാണ് മാധ്യമഭാഷ എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്" അധികാരത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ് മാധ്യമഭാഷയിലൂടെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യപരമായ സവിശേഷതകളിലൂന്നിക്കൊണ്ട് സർഗ്ഗാത്മകവും സൃഷ്ടിപരവുമായ ധർമ്മങ്ങളെ നിർവ്വഹിച്ചു പോന്നിരുന്ന കാലത്തെ ഉഴുതുമറിച്ചിട്ട് ഒരു വിപണന തന്ത്രമെന്ന നിലയിൽ, മന:ശാസ്ത്രപരമായ സ്വാധീനത്തിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമെന്ന നിലയിൽ ഭാഷയെ സ്വീകരിച്ചു പോരുന്ന വർത്തമാനകാലത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതാണ് മാധ്യമഭാഷ. അത് "സാമൂഹികതയാലും ധൈഷണികതയാലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളാണ്."

അധീശത്വം, ആശയപരമായ മേൽകോയ്മയാണ്. പട്ടാളത്തെയോ അധികാരത്തിന്റെ മറ്റേതെങ്കിലും ശക്തിയെയോ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി അംഗീകരിപ്പിക്കുകയല്ല; തങ്ങളുടെ ആശയം ശരിയാണ് എന്ന് മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കലാണത്. ആ അർത്ഥത്തിൽ അത് പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമാണ്. ഉടമയുടെ അവകാശത്തെ അടിമ തന്റേതായി സ്വാംശീകരിക്കുകയും തങ്ങളുടെ അറിവുകളിൽ ആ ആശയം ഉറപ്പിക്കുകയും ഉടമയുടെ അധികാരത്തെ മാനസികമായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഉടമ അടിമയുടെ മേൽ അധീശത്വം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നു. അടിമയുടെ മേൽ ഉടമ നടത്തുന്ന ജ്ഞാനപരമായ മേൽകോയ്മയാണത്.

ബഹുജനമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന ഭാഷകളുടെ അപഗ്രഥനത്തിലൂടെ മാധ്യമഭാഷയുടെ അധിനിവേശപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ വിശകലനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അതിവിപുലമായ ഒരു പഠനമേഖലയാണിത്. 'പരസ്യഭാഷ'യെ സവിശേഷമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസ്തുത വിഷയം അപഗ്രഥിക്കാനാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ശ്രമിക്കുന്നത്.

മാധ്യമകേന്ദ്രിതമായ ഒരു വിഷയമെന്ന നിലയിൽ ദൃശ്യഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതൊരു പഠനവും സംസ്കാരപഠനത്തിന്റെ പരിധിയിൽപ്പെടുന്നു. സംസ്കാരശൃംഖലയിൽ ഉല്പാദനം, ഉപഭോഗം, നിയന്ത്രണം, പ്രതിനിധാനം, സ്വത്വം എന്നിവ ചാക്രിക രൂപത്തിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രസ്തുത ശൃംഖലയിൽ ഉൽപാദനം – ഉപഭോഗം എന്നീ രണ്ട് മണ്ഡലങ്ങളെയും പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുകയും ആവശ്യങ്ങൾക്കതീതമായ ഉപഭോഗതാൽപര്യത്തിലേക്ക് സമൂഹത്തെ വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്ന കാന്തികശക്തിയായി പ്രവർത്തിപ്പിച്ച് ഉൽപാദന വ്യവഹാരത്തിന് കൂടുതൽ ലാഭം നേടിക്കൊടുക്കുക എന്ന ചുമതലയുമാണ് പരസ്യങ്ങൾക്ക് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്. സിനിമയും, ടെലിവിഷനും, റേഡിയോയുമടക്കമുള്ള ബഹുജനമാധ്യമങ്ങൾ പരസ്യവാഹകരായി മാറുകയും കലയെയും സംസ്കാരത്തെയും അതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കലയെയും സംസ്കാരപ്രതിനിധാനങ്ങളെയും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ച മാധ്യമങ്ങൾ കലയുടെ മൂല്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു. സംസ്കാരവ്യവസായത്തിന്റെ കേന്ദ്രാശയത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണിത്. "ചലച്ചിത്രത്തെയും റേഡിയോവിനെയുമൊന്നും ഇനിമേൽ കലയായി തന്നെ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല. അവ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ചവറുകളെ ന്യായീകരിക്കുന്നതിനായി അവ വെറും കച്ചവടമാണെന്ന സത്യത്തെ ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രമായി തിരിച്ചറിയുകയേ വേണ്ടൂ" എന്ന് മാധ്യമവിമർശകരായ അഡോണോയും ഹോക്ഹീമറും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. നവസാങ്കേതികവിദ്യയും ഭാഷയുടെ സൃഷ്ടിപരതയും സമൂഹത്തിന്റെ കാഴ്ചാശീലങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് നിർമ്മിക്കുന്ന പരസ്യങ്ങൾ സംസ്കാരശൃംഖലയുടെ ഒരു പ്രധാന കണ്ണിയായിത്തീരുന്നു.

ആവശ്യക്കാരൻ ഉപഭോക്താവായി മാറിയതിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചത് പരസ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ദൃശ്യഭാഷയുടെ അധീശത്വപ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ്. ഉൽപ്പന്നവും ഉപഭോക്താവും 'വിപണി' എന്ന കേന്ദ്രത്തിൽ വെച്ച് സംസ്കരിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ഉപകരണമാണത്. സമൂഹത്തിന്റെ അഭിരുചികളെപ്പോലും അത് നിയന്ത്രിക്കുന്നു. ആഗോളീകരണത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക താൽപര്യങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമേഖലയായും ആഗോളീകരണകാലത്തിന്റെ

ഏറ്റവും സമർത്ഥമായ ആയുധമായും അത് വർത്തിക്കുന്നു. പരസ്യ ങ്ങൾക്ക് മാന്ത്രിക സ്വഭാവമുണ്ടെന്നും അവ ആധുനികതയുടെ ഔദ്യോ ഗിക കലതന്നെയാണെന്നും റെയ്മണ്ട് വില്യംസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ടെലിവിഷൻ രംഗത്തുണ്ടായ വൻ കുതിച്ചുചാട്ടവും ജനപ്രീ തിയുമാണ് സാംസ്കാരികമായ ദ്രുതപരിണാമത്തിനു വഴിവെച്ചത്. ആഗോളീകരണം മുന്നോട്ടുവെച്ച തുറന്ന വിപണിയെ, ബഹുരാഷ്ട്ര കുത്തകകളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വ്യാപനത്തെ നേരിട്ട് സമൂഹത്തി ലേക്ക് വിനിമയം ചെയ്ത് ഒരു വാങ്ങൽ സമൂഹമായി പരിവർത്തിപ്പിച്ച് ഉപഭോഗസംസ്കാരം സൃഷ്ടിച്ചത് ടെലിവിഷനും അതുപയോഗപ്പെടു ത്തുന്ന പരസ്യവിപണിയും ചേർന്നാണ്. യഥാർത്ഥ ലോകത്തിന്റെയും കലകളുടെയും ജീവിതാവസ്ഥകളുടെയും ഒരു പ്രതീതി ചിഹ്നമെന്ന നിലയിലാണ് പരസ്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

പരസ്യങ്ങളുടെ ദൃശ്യഭാഷയാണ് ഈ പ്രതീതി ചിഹ്നമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ശബ്ദങ്ങളും വാക്കുകളും ദൃശ്യതയിലേക്ക് കൂട്ടി ച്ചേർക്കുന്നു. ഏതൊരു കാര്യത്തെയും ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിലൂടെയാണ് വ്യക്തികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ദൃശ്യപരമായ ധാരണയാണ് വസ്തുവും പശ്ചാത്തലവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇതുതന്നെയാണ് പരസ്യങ്ങളുടെയും അടിത്തറ. സമൂഹം സ്വീകരിച്ചു പോരുന്ന വിശ്വാസങ്ങളെയും മൂല്യങ്ങളെയും പാരമ്പര്യങ്ങളെയും ജ്ഞാനങ്ങളെയും മനോഭാവങ്ങളെയും നിയമങ്ങളെയും പ്രത്യയശാ സ്ത്രങ്ങളെയും തന്നെയാണ് ഒരു ഉൽപ്പന്നത്തിന്റെ വിപണനത്തിനായി പരസ്യങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. പഴയതാണെന്ന പ്രതീതി ജനി പ്പിച്ച് പുതിയധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പതിയെ, പഴയധാരണകൾ തിരുത്തപ്പെടുകയും പുതിയത് സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അധീശത്വത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളുടെ പ്രചാരം ജനജീവിതത്തിലേക്ക് ഇടിച്ചി റങ്ങിയപ്പോൾ നിലവിലുള്ള ആവിഷ്കാരങ്ങളുടെ ആസ്വാദനക്ഷമത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. പ്രത്യേകിച്ചും ചിത്രകലയിലും പരസ്യങ്ങളിലും. പഴയകാലത്ത് പരസ്യങ്ങൾക്കായി നോട്ടീസ് വിതരണം, കട്ടൗട്ടുകൾ, അനൗൺസ്മെന്റുകൾ തുടങ്ങിയ പരമ്പരാഗത മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് സ്വീക രിച്ചിരുന്നത്. തൽസ്ഥാനത്ത് ആഘോഷങ്ങളായും ഉൽസവങ്ങളായും പരസ്യപ്പെടുത്തലുകൾ മാറിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഷോപ്പിംഗ് മാളിന്റെയോ ജ്വല്ല റിയുടെയോ ഉദ്ഘാടനം ശിങ്കാരിമേളവും ആനയും അമ്പാരിയും മല യാളിമങ്കമാരുമൊക്കെയുള്ള ഫെസ്റ്റിവലുകളായി മാറി. ഒരു തുറന്ന വാഹനത്തിൽ മലയാളിമങ്കമാരെയും ധീരപുരുഷന്മാരെയും അണിനി രത്തി ശിങ്കാരിമേളങ്ങൾ കടന്നുപോകുമ്പോൾ സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു നോട്ടം അതിന്റെ നേർക്ക് ലഭിക്കുന്നതോടെ സംതൃപ്തരാകുന്ന സംരം

ഭകരും, ആവശ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടാൻ ഒരു കാരണം കൂടി കണ്ടെത്തി സ്വയം ഇരയായ ഉപഭോക്താവും തമ്മിൽ കണ്ണിചേർക്കപ്പെടുന്നു. പൂർവ്വ സ്മരണകളോടും സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളോടും എക്കാലത്തും മനുഷ്യന് അമിതാഭിനിവേശമുണ്ട്. ഈ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലമാണ് പരസ്യത്തിന്റെ ആയുധം. ഓണത്തിന് മാവേലിയും ക്രിസ്തുമസിന് അപ്പൂപ്പനും പെരുന്നാളിന് പ്രാർത്ഥനാമുഖങ്ങളും നിരത്തിലിറങ്ങി നടക്കുന്നതും കട്ടൗട്ടുകളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണ്. ഓഫറുകളുടെ പെരുംപെരുക്കത്തിനിടയിൽ ഈ ചിഹ്നങ്ങളും ഉപഭോക്തൃലോകത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നുണ്ട്.

സിനിമയെന്ന മാധ്യമം ഉപഭോക്തൃലോകത്തിന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ തീരുമാനിക്കുന്ന പരസ്യങ്ങളുടെ ഭാഷയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൃശ്യ-ശബ്ദ ചിഹ്നങ്ങളുടെ സംഗമകലയായ സിനിമ, ഇവയെ ആവശ്യാനുസരണം ചേർത്തുവെക്കുന്നതിലൂടെ ആശയസംവേദനത്തിന്റെ പുതിയഭാവതലങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരാശയത്തെ പ്രേക്ഷകനിലേക്കെത്തിക്കാൻ മാധ്യമം ഉപയോഗിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളിലും മുൻപറഞ്ഞ പരമ്പരാഗത ദൃശ്യ-ശബ്ദ ചിഹ്നങ്ങളുണ്ട്. ആശയവിവരണത്തിനായി പരത്തിപ്പറയുന്ന രീതി സിനിമാഭാഷയ്ക്ക് ഉചിതമല്ല. മറിച്ച്, ചില ബിംബങ്ങളുടെ സവിശേഷ പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ അത് സാധ്യമാക്കുന്നു. ഭയം, രതി, പക, മരണം, ആക്രമണം തുടങ്ങിയ അനുഭവങ്ങൾ പകരാൻ ഏതാനും ബിംബങ്ങൾ മാത്രം മതിയാകും. ചില സൂചനകൾ മാത്രം ഇവിടെ നല്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു:

ഭയം-ഇരുട്ടിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള ക്യാമറയുടെ ചലനം, കടവാവലുകളുടെ ചിറകടിയൊച്ച, കരിമ്പൂച്ചയുടെ ചലനം. രതി-പാമ്പുകളുടെ ഇണചേരൽ, ചുമരിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന രതി ആവിഷ്കാരമുള്ള പെയിന്റിംഗ്, അണയ്ക്കപ്പെടുന്ന വിളക്ക്, കൊക്കുരുമ്മിയിരിക്കുന്ന കിളികൾ. പക- മൂർച്ചകൂട്ടുന്ന കത്തി, വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്ന പരുന്ത്, ആളിക്കത്തുന്ന തീ. മരണം-അണഞ്ഞുപോകുന്ന നിലവിളക്ക്, തട്ടിമറിഞ്ഞുവീഴുന്ന വെറ്റിലച്ചെല്ലം, ബലിച്ചോറ്, കാക്കകൾ. ആക്രമണം- വാളുകൾ കൂട്ടിയുരുമ്മുന്ന ശബ്ദം, ഇരതേടുന്ന സിംഹം, അലങ്കോലമായി കിടക്കുന്ന സാധനസാമഗ്രികൾ, എറിഞ്ഞുടയ്ക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങൾ. സിനിമയുടെ ഈ ദൃശ്യ-ശബ്ദ ബിംബങ്ങളുടെ സാധ്യതകളെ പരിചയിച്ച ഒരു സാധാരണ ഉപഭോക്താവിനെ അതേ ബിംബങ്ങളുപയോഗിച്ച് കബളിപ്പിക്കുകയാണ് ഉൽപ്പന്ന ദാതാക്കൾ. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന ഉൽപന്നത്തിനനുസരിച്ച് ഉപഭോക്താവിന്റെ അഭിരുചികളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗാന്വേഷണത്തിന്റെ അന്തിമഫലമാണ് പരസ്യം.

ടെലിവിഷനിലെ ചലിക്കുന്ന പരസ്യചിത്രങ്ങൾ പോലെത്തന്നെ പഠിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് നിശ്ചലദൃശ്യങ്ങളും. നിശ്ചലദൃശ്യങ്ങളിലെ ചല

നാത്മകഭാഷയാണ് പുതുകാലത്തിന് പ്രിയം. മുമ്പു കാലത്തും റോഡ്സൈഡിലും റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലും മറ്റും കട്ടൗട്ടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയെല്ലാം വെറും 'ഫോട്ടോപോസിംഗ്'ചിത്രമായിരുന്നു. ചലിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുമായുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ ചിരപരിചിതത്വം ചലനാത്മക ചിഹ്നങ്ങളിലേക്ക് വഴിമാറാൻ പരസ്യകമ്പനികളെ പ്രചോദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. സമൂഹത്തിന്റെ ദൃശ്യബോധത്തെ പുതുക്കിപ്പണിതതിനുശേഷം ഉൽപന്നത്തെ തത്സ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണ്. ഒരാൾ റോഡിൽ നിന്ന് വെറുതെ ഫോട്ടോയ്ക്ക് പോസ് ചെയ്യുന്ന ചിത്രത്തേക്കാൾ സംവേദനക്ഷമതയുണ്ട് അയാൾ നടക്കുകയോ ഓടുകയോ ചെയ്യുന്ന ചിത്രങ്ങൾക്ക്. എന്ത്? എന്തിന്? എങ്ങോട്ട്? എന്തുകൊണ്ട്? എപ്പോൾ? തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അത് ഉത്തരം തരുന്നു. ചലനാത്മകമായ ഇത്തരം ചിത്രങ്ങൾക്ക് ഭൂതഭാവിവർത്തമാനങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കാനുള്ള ശേഷിയുണ്ട്.

'ചരിത്രം വഴിമാറും ചിലർ വരുമ്പോൾ'എന്ന പരസ്യവാചകത്തോടെ റോഡരികിലെ കൂറ്റൻ ബോർഡിൽ നാം കണ്ട ചിത്രം ഈ ദൃശ്യബോധത്തെ -ചലനാത്മക ദൃശ്യഭാഷയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്. കേരളത്തിന്റെ-ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തെ വഴിതിരിച്ചു വിട്ട വാസ്ഗോഡഗാമയുടെ വരവിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പരസ്യത്തിലെ നായിക കാഴ്ചക്കാരിലേക്ക് നടന്നടുക്കുന്നത്. കടൽ, പായക്കപ്പൽ, നാവികർ, ഗാമ ഇവയെല്ലാം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നിലുള്ള ആളുകളുടെ ചലനം നായികയുടെ ശരീരത്തെ നോക്കിയിട്ടാണ്. നായിക നടക്കുന്നതാവട്ടെ നമ്മുടെ നേർക്കും.

ഇതിലെ പരസ്യവാചകവും ചലനാത്മകമായ ചിത്രവും അധീശത്വത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ പിൻപറ്റുന്നതാണ്. വാസ്ഗോഡ ഗാമ വന്നതോടുകൂടി ദേശത്തിന്റെ ചരിത്രം വഴിമാറിയത്/മാറ്റിത്തീർത്തത് ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതാണ്. വസ്ത്രവ്യാപാര സ്ഥാപനത്തിന്റെ പരസ്യമാണല്ലോ ഇത്. വാസ്ഗോഡഗാമ സൂചകവും സ്ഥാപനം എന്നത് സൂചിതവുമായി ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ സൂചകസൂചിത ബന്ധത്തിനിടയിൽ ഉപകരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന നായിക/പെൺശരീരം ഉപഭോക്താവിന്റെ നോട്ടത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നു. പരസ്യവാചകവും ദൃശ്യപശ്ചാത്തലവും ഒരാൾ വായിച്ചെടുക്കുന്നത് മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ച വസ്തു-പശ്ചാത്തല ബന്ധത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്. സമൂഹത്തിലേക്ക് പുതിയ ആവശ്യങ്ങളെയും ബന്ധങ്ങളെയും അഭിരുചികളെയും സൃഷ്ടിക്കാൻ പാകത്തിൽ വളർന്ന സ്ഥാപനം ഗാമയുടെ ചരിത്രവുമായി നേരിട്ട് ബന്ധമില്ലെങ്കിലും ആശയപരമായ അധീശത്വം എന്ന അധികാര പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ പിൻപറ്റുന്നു. പെൺശരീരമെന്നത് ഉപഭോഗ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു

ഉപകരണം മാത്രമാണ്. ശരീരത്തിന്റെ അമിതപ്രദർശനം ടെലിവിഷന്റെ ജനപ്രിയസംസ്കാരസൂചകങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമാണെന്ന് ജോൺഫിസ്കെ എന്ന മാധ്യമ വിമർശകൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. 'ചിലർ വരുമ്പോൾ' എന്നത് പരസ്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ശരീരത്തെയാണ് എന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുമെങ്കിലും ഈ ചിഹ്നത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് സ്ഥാപനമാണ്. പെൺശരീരമെന്ന പ്രതീതി സൃഷ്ടിച്ച് സ്ഥാപനമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് സമൂഹമനസ്സിനെ നയിക്കാൻ ഈ പരസ്യത്തിന് കഴിയുന്നു. പരസ്യചിത്രം എന്ന പാഠത്തിലെ സന്ദേശത്തെ സമൂഹം ഡി-കോഡ് ചെയ്യുകയും സമൂഹം ആർജ്ജിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ള പൂർവ്വജ്ഞാനങ്ങളെ ഇതുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് അർത്ഥപൂർത്തി വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഫലത്തിൽ ഈ പരസ്യം സമൂഹത്തിന്റെ വസ്ത്രാഭിരുചിയെയും സങ്കല്പത്തെയും വഴിമാറ്റിവിടുന്നു.

മേൽ സൂചിപ്പിച്ച മാതൃകയനുസരിച്ച് ഏതൊരു പരസ്യഭാഷയും ദൃശ്യഭാഷയായിട്ടാണ് സമൂഹം സ്വീകരിക്കുന്നത് എന്ന് ബോധ്യപ്പെടുന്നു. ഒരു ഹോം തിയേറ്ററിന്റെ പരസ്യം ഇങ്ങനെയാണ് - "ഇനി കാതുകൊണ്ട് കാണൂ." കേൾക്കുക എന്ന ക്രിയയെ കാണുക എന്ന ക്രിയയായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പരസ്യത്തിലൂടെ ഒരേ സമയം നാം കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സംഗീതം കേട്ടാസ്വദിക്കുമ്പോഴും കൺമുന്നിൽ കാണുന്ന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നുവെന്നാണ് ഇക്കൂട്ടർ അവകാശപ്പെടുന്നത്. 'കാർണിവെൽ സംസ്കാര'ത്തിന്റെ ജനപ്രിയതയെയാണ് ഈ പരസ്യവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ബേബിഫുഡിലാണ് ദൃശ്യഭാഷയുടെ മേൽക്കോയ്മ പതിൻമടങ്ങ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ദൃശ്യഭാഷയിലൂടെ ആഗോളീകരണത്തിന്റെ, അധീശത്വത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ദൃശ്യഭാഷ തന്നെ അധീശത്വം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നതും കാണാം. ഹോർളിക്സ് കഴിച്ചതോടുകൂടി കുട്ടി ഒരിഞ്ച് ഉയരം കൂടുന്നതും ക്ഷീണം പമ്പകടക്കുന്നതും മറ്റൊരുവനെ തോൽപ്പിക്കുന്നതുമൊക്കെ കാണുമ്പോൾ ഏതൊരമ്മയാണ് വീണുപോവാത്തത്? മക്കളെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ ഈ ഫുഡ് വാങ്ങിക്കൊടുക്കാതിരിക്കില്ല. ഇനി ഇത് കൊടുക്കാതിരുന്നിട്ട് മക്കൾ നന്നാവാതെ പോവണ്ട എന്ന മനോഭാവമായിരിക്കും അവർക്ക്. "ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ പ്രസ്റ്റീജ് വേണ്ടെന്നു പറയില്ല" എന്ന പരസ്യവാചകത്തിലും ഇതേകാര്യം തന്നെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. 'വേണ്ടെന്നു പറയില്ല' എന്ന നിഷേധാത്മക വാക്യം ഏതൊരു ഭർത്താവിനെയും പിടിച്ചുലയ്ക്കുമെന്ന് ദാതാക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭർത്താവിന് തന്റെ സ്നേഹം തെളിയിക്കാൻ ഒരവസരം നല്കുകയാണ് ഈ പരസ്യം. ഇത് മൂല്യസങ്കല്പങ്ങളുടെ മേലുള്ള അധീശത്വമാണ്. "അവളുടെ സന്തോഷം നിങ്ങളുടെ

ആഘോഷം" എന്ന പരസ്യവും മന:ശാസ്ത്രപരമായ ഇടപെടലാണ്. സ്വർണ്ണം വാങ്ങുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതും അവളുടെ-ഭാര്യ/കാമുകി/മകൾ- സന്തോഷമാണ്. അവൾ സന്തോഷിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം പുരുഷൻ ആഘോഷിക്കുകയാണ്. പുരുഷന്റെ ജീവിതം ആഘോഷപൂർണ്ണമാണ് എന്നും അത് സ്ത്രീയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ ലഭ്യമാവുന്നതാണ് എന്നുമുള്ള വ്യാജസന്ദേശമാണ് ഈ പരസ്യം നല്കുന്നത്. സ്വർണ്ണത്തോട് അഭിനിവേശമില്ലാത്തവൾ സ്ത്രീയല്ല എന്നത് അവരുടെ -ജ്വല്ലറി ഉടമകളുടെ കണ്ടുപിടുത്തമാണ്. ഈ പരസ്യങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ സ്വർണ്ണഭ്രമമില്ലാത്തവർ പോലും അതിന്റെ അടിമകളായിപ്പോവുന്നു. സമൂഹം ചോദിച്ചുവാങ്ങുന്ന ഈ അടിമത്തം ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉൽപന്നമാണ്. ഒരു സ്ഥാപനം/അധികാരം/ഉൽപന്നം/വിപണി-അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നവർ അടിമകൾ തന്നെയാണ്. ഉല്പാദകർ/വിപണി അധികാരികളും ഉപഭോക്താക്കൾ അടിമകളുമാണ്.

ഉപസംഹാരം

സിനിമ, ടെലിവിഷൻ തുടങ്ങിയ ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളിലും ബോർഡുകളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പരസ്യങ്ങൾ ഉപഭോക്താക്കളായ സമൂഹത്തിന്റെ മേൽ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു. ചലച്ചിത്രമാധ്യമങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ദൃശ്യപരതയുടെ സാധ്യതകളും പരമ്പരാഗത സാംസ്കാരിക ജീവിത ചിഹ്നവ്യവസ്ഥകളും ചലനാത്മകമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ അധീശത്വത്തെ അവർ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നത്. വസ്തു-പശ്ചാത്തല ബന്ധങ്ങളെ പ്രേക്ഷകരിലേക്ക് ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ എത്തിക്കുക എന്ന കർത്തവ്യം നിറവേറ്റുന്ന പരസ്യങ്ങൾ അധീശത്വ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന് ദൃശ്യഭാഷയെയാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ -

1. ഡോ. പി. എം. ഗിരീഷ്, മലയാളം: സ്വത്വവും വിനിമയവും, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം.
2. ഡോ. ഉണ്ണി ആമപ്പാറയ്ക്കൽ, അധികാരത്തിന്റെ ഭാഷാവഴക്കങ്ങൾ, 2013, പൂർണ്ണ, കോഴിക്കോട്
3. ഡോ. ഷാജി ജേക്കബ്, മാധ്യമങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയം, സാംസ്കാരപഠനം ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം.
4. ഡോ. കെ.എൻ. പണിക്കർ, സാംസ്കാരവും ദേശീയതയും, 2004, കറന്റ് ബുക്സ് തൃശൂർ.

○ **രാജേഷ് എം.കെ**
ഗവേഷകൻ
കേരളകലാമണ്ഡലം
കൽപ്പിത സർവ്വകലാശാല
ചെറുതുരുത്തി

നിരീക്ഷണം

പഴഞ്ചൊല്ലും ഭക്ഷണവും

സൗമ്യ കെ.സി.

പാരമ്പര്യമായി കൈമാറി വരുന്നതും ധ്വന്യാർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ ചൊല്ലുകളാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ. പലരുടെ അറിവ്, ഒരാളുടെ ഫലിതോക്തി എന്നാണ് സാധാരണയായി പഴഞ്ചൊല്ലിനെ നിർവചിക്കാറ്. സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും സൂക്ഷ്മമായ വീക്ഷണവും കൃത്യമായ അവബോധവും പുലർത്തുമ്പൊഴേ പഴഞ്ചൊല്ല് പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയൂ. ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭം സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്ന സവിശേഷമായ പ്രതികരണമാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ പ്രയോഗം സാധ്യമാക്കുന്നത്. ഒരു പഴഞ്ചൊല്ല് അത് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന സമൂഹവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ബന്ധമാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ വ്യവഹാരത്തിനാധാരം. ഉദാഹരണത്തിന്, 'അലക്കൊഴിഞ്ഞ് വെളുത്തേടന് കാശിയ്ക്ക് പോകാനൊക്കുമോ?'എന്ന ചൊല്ല് കേൾക്കുമ്പോൾ തൊഴിലധിഷ്ഠിതമായ ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയെയും അലക്ക് കുലത്തൊഴിൽ ആയിട്ടുള്ള വെളുത്തേടൻ എന്ന സമുദായത്തെയും പരിചിതമായ ഒരു സമൂഹത്തിനകത്തു മാത്രമേ ഈ പഴഞ്ചൊല്ലിനു സന്ദർഭാനുസാരമായ അർത്ഥത്തെ ഉൽപ്പാദിപ്പിയ്ക്കാൻ കഴിയൂ. അലക്ക് എന്ന തൊഴിലിന്റെ ദൈനംദിനത്വവും തുടർച്ചയും അടങ്ങുന്ന പ്രായോഗികവശം മാത്രമല്ല അതിന്റെ കീഴാളമായ സാമൂഹ്യപദവിയും ഈ ചൊല്ല് പരോക്ഷമായി പുനരുൽപ്പാദിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ചൊല്ല് വെളിപ്പെടുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, ഒന്നൊഴിഞ്ഞ് മറ്റൊന്നു ചെയ്യുക അസാധ്യമാണെന്ന പ്രത്യക്ഷാർത്ഥത്തിനൊപ്പം ചെയ്യുന്നയാളുടെ കീഴാളത്വം ഉറപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക വഴി ആഖ്യാതാവിന്റെ ആധികാരികത സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അലക്ക് എന്ന സൂചകത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സാമൂഹ്യപദവിയാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിലേയ്ക്ക് സൂചിതത്തെ കൂടുതൽ മിഴിവുറ്റതാക്കുന്നത്. ഇത്തരത്തിൽ സമൂഹവുമായി വളരെയധികം ഇഴചേർന്നു നിൽക്കുന്നതും ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രചോദനമായി പെട്ടെന്നു പുറത്തു വരുന്നതുമായ ഒന്നാണ് പഴഞ്ചൊല്ല് എന്നു പറയാം.

പഴഞ്ചൊല്ലിലെ ഭക്ഷണസൂചകം

ഒരു സംസ്കാരത്തിനകത്ത് ജീവിയ്ക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യരെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിയ്ക്കുന്ന ശക്തിയാണ് സാംസ്കാരികഘടകങ്ങൾ. ഒരു സംസ്കാരത്തിനകത്ത് അതിനെ പുനരുൽപ്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഏതൊരു വ്യവഹാരത്തെയും ഒരു സാംസ്കാരികഘടകമായി ക്കരുതാം. ഈയർത്ഥത്തിൽ ഭക്ഷണം എന്നത് ഒരു സാംസ്കാരികഘടകമാണ്. സംസ്കാരം ആദ്യമായി മനുഷ്യനിലേയ്ക്കെത്തുന്നത് ഭക്ഷണത്തിലൂടെയാണ്. അലഞ്ഞുനടന്ന് ഭക്ഷിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യൻ ക്രമേണ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ തീയിൽ വേവിച്ച് തിന്നാൻ ആരംഭിച്ചു. ഭക്ഷണാവശ്യത്തിനു വേണ്ടി ക്രമേണ കൃഷി ആരംഭിച്ചു. കൃഷി സംരക്ഷിയ്ക്കാൻ സ്ഥിരതാമസമാരംഭിച്ചു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യസംസ്കാരം വികസിക്കുന്നത് ഭക്ഷണകേന്ദ്രിതമായാണ്. ഒരു ജനതയുടെ ലോകവീക്ഷണവും പ്രകൃതിബന്ധങ്ങളുടെ ചരടുകളും വിവേചിച്ചറിയാൻ സഹായകമാണ് ഭക്ഷണം.

ഗൗരവമേറിയ വിഷയങ്ങൾ നർമ്മബോധത്തോടെ അവസരോചിതമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് പഴഞ്ചൊല്ല് ചെയ്യുന്നത്. നിത്യജീവിതാനുഭവങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിന് വിഷയീഭവിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഭക്ഷണം പഴഞ്ചൊല്ലിനകത്ത് ഒരു പ്രധാനവിഷയമാണ്. വ്യത്യസ്തമായ നിരവധി സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം സൂചകാർത്ഥത്തിലും സൂചിതം തന്നെയായും പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണാം. ഭക്ഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം, കാർഷികവൃത്തി, സംസ്കാരത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളായ കാർഷിക ബന്ധങ്ങൾ, ദാരിദ്ര്യം, ഉച്ചനീചത്വം, സ്വഭാവസവിശേഷത, ഔചിത്യമില്ലായ്മ, ആരോഗ്യദർശനം, നാടൻ തത്വചിന്തകൾ, ജീവിതവീക്ഷണം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനായി ഭക്ഷണം എന്ന സംസ്കാരസൂചകത്തെ പഴഞ്ചൊല്ലുകളിൽ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. 'വിത്തു വിറ്റുണ്ണരുത്','വിത്തെടുത്തു കുത്തരുത്' തുടങ്ങിയ ചൊല്ലുകൾ വിളവിനാധാരമായ വിത്തിനോടുള്ള ആദരവ് സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. സ്വകാര്യത സ്വകാര്യമായിരിക്കണമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ അടുക്കളപ്പിണക്കം അടക്കിവെയ്ക്കണം എന്നു പറയുന്നു. അടുക്കള നമുക്ക് എത്രമേൽ സ്വകാര്യമാണ് എന്ന് ഈ ചൊല്ല് ഓർമ്മിപ്പിയ്ക്കുന്നു. മറ്റെന്തു ലാഭത്തേക്കാളും വലുത് ഭക്ഷണസ്രോതസ്സാണ് എന്നാണ് 'പത്തിരട്ടിച്ച വാണിഭത്തേക്കാൾ നല്ലത് വിത്തിരട്ടിച്ച വല്ലിയാണ്' എന്ന ചൊല്ല് സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നത്. 'അന്നം മുട്ടിയാൽ എല്ലാം മുട്ടും' എന്നാണല്ലോ.

വളരെ വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥതലങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകത്തെ പഴഞ്ചൊല്ലിനകത്ത് വ്യവഹരിയ്ക്കാറുണ്ട്. സൂചിതാർത്ഥം പലപ്പോഴും മറ്റെന്തെങ്കിലും വസ്തുവോ അനുഭവമോ ആകാം. എന്നാൽ സൂചിതാർത്ഥവും ഭക്ഷണത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ നയിക്കുന്നവയും ഉണ്ട്.

ഭക്ഷണക്രമവും പാലിയ്ക്കേണ്ട ചിട്ടകളും അടങ്ങിയ ആരോഗ്യച്ചൊല്ലുകളോ ഭക്ഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന പ്രസ്താവനകളോ ആണ് നേരിട്ട് ഭക്ഷണപരാമർശമുള്ള ഒരു വിഭാഗം ചൊല്ലുകൾ.

ആരോഗ്യച്ചൊല്ലുകൾ

ആഹാരമാണ് പ്രാഥമികം എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന പ്രസ്താവനാരൂപത്തിലുള്ള നിരവധി ചൊല്ലുകളുണ്ട്. ഭക്ഷണം ലഭ്യമല്ലാതിരിയ്ക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിനിടയിൽ അതിന്റെ അഭാവവും ഭക്ഷണം സുലഭമായിരിയ്ക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിനിടയിൽ അതിന്റെ സുലഭതയും ചൊല്ലുകൾ സൃഷ്ടിച്ചേക്കാം. ഒരിടത്ത് അഭാവവും ഒരിടത്ത് സാന്നിധ്യവും അസ്വാഭാവികത സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

'ആഹാരക്കാര്യം ആദിയില്'
'ആഹാരം തന്നെ ആധാരം'
'ആഹാരം കഴിഞ്ഞിട്ട് കാര്യവിചാരം'
'അന്നവിചാരം മുന്നവിചാരം പിന്നെവിചാരം കാര്യവിചാരം'

തുടങ്ങിയ ചൊല്ലുകൾ ഭക്ഷണത്തിന്റെ സുലഭ്യതയെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുമ്പോൾ അത് ദുർലഭമായിരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ച് അതിന്റെ ആവശ്യകതയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ചൊല്ലുകളാണ്

'ആഹാരമില്ലെങ്കിൽ അപരാധമേറും'
'കൊറ്റുണ്ടെങ്കിൽ ദുർബ്ബലനും വേല ചെയ്യും'
'ഗതി കെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും'
'ആഹാരമെന്നാൽ സർവ്വപ്രമാദം'തുടങ്ങിയവ.

സാമാന്യമായ ഒരർത്ഥം കൽപ്പിക്കാവുന്ന ചൊല്ലുകളുടെ ധ്വന്യാർത്ഥത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് അതിന്റെ പ്രയോഗസന്ദർഭമാണ്. 'അത്താഴം മുടക്കാൻ നീർക്കോലി മതി' എന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതി നശിപ്പിയ്ക്കാൻ ചിലപ്പോൾ നിസ്സാരന്മാർക്കും സാധിക്കും എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതാണ്. അതായത് ഇവിടെ അത്താഴത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ആണ് സൂചിതാർത്ഥത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നത്. മുകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രസ്താവനാ രൂപങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഇവിടെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഒരു ഏകകമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അന്നത്തിന്റെ തുമ്പത്താ കാമത്തിന്റെ വിളി'എന്ന ചൊല്ലിലും ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകം ഭക്ഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് തന്നെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. 'ആഹാരക്കാര്യം ആദിയില്' എന്നു തന്നെയാണ് ഈ ചൊല്ല് നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. ഭക്ഷണവും കാമവും ശാരീരികാവശ്യങ്ങളാണെങ്കിലും പ്രാഥമ്യം ഭക്ഷണത്തിനു തന്നെ. 'ഉണ്ടു കുളിക്കുന്നവനെ കണ്ടാൽ കുളിക്കണം'എന്ന ചൊല്ലുണ്ടായത് ആരോഗ്യശീലങ്ങൾ പ്രധാനമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞ സമൂഹത്തിലാണ്.

ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിലെ ചിട്ടകളും ക്രമങ്ങളും വിവരിയ്ക്കുന്ന നിരവധി ചൊല്ലുകളുണ്ട്. ഓരോ സമൂഹവും വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ആരോഗ്യദർശനങ്ങളാണ് ഈ ചൊല്ലുകൾക്കാധാരം.

'ഉണ്ടതിൽ അസാരം ഇരിയ്ക്കണം'

'ഒരിയ്ക്കലുണ്ണുന്നവൻ യോഗി രണ്ടുനേരമുണ്ണുന്നവൻ ഭോഗി മൂന്നുനേരമുണ്ണുന്നവൻ രോഗി'

'അത്താഴമരവയറ്'

'അത്താഴമത്തിപ്പഴത്തോളം'

'അത്താഴാനന്തരം ആലോചനയരുത്'

'ഉണ്ടൊഴക്കു വെള്ളം കുടിച്ചാൽ അന്നൊഴക്കു ചോരേണ്ടാകും'

'വയറ്റിയാതെ തിന്നരുത്'

'കഞ്ഞിക്കും കാറ്റിനും അരികുവഴി'

'അത്താഴമുരുള പിടിയ്ക്കണം'

'അരവയറാഹാരം'

'ഒരുരുളച്ചോറുണ്ണരുത്'

'ആഹാരമദ്ധ്യേ പാനീയം'

കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ സമയം, അളവ്, ക്രമം, ചര്യ, ഗുണം തുടങ്ങിയ നിരവധി കാര്യങ്ങളിലെ വിധികളും വിലക്കുകളും ആണ് ഈ ചൊല്ലുകൾക്കകത്ത് ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ചില നിഷേധവാക്യങ്ങളിലൂടെ ചില വിധികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഒരുരുളച്ചോറിനെങ്കിലും ഉള്ള ഇടം ഭക്ഷണസമയത്ത് വയറ്റിൽ ഒഴിച്ചിടണം, നിറയെ കഴിക്കരുത് എന്നാണ് ഒരുരുളച്ചോറുണ്ണരുത് എന്ന ചൊല്ലിനർത്ഥം.

ഭക്ഷണം എന്ന സാംസ്കാരിക സൂചകം

ആഴത്തിൽ വേരുകളുള്ള ഒരു സാംസ്കാരിക സൂചകമാണ് ഭക്ഷണം. ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും സാംസ്കാരികവും ആയ സവിശേഷതകൾ ഒരു ജനതയുടെ ഭക്ഷണശീലങ്ങളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, സംസ്കരണം, വിളമ്പൽ, കഴിക്കൽ, ഭക്ഷണത്തോടുള്ള മനോഭാവം എന്നിവയിലെല്ലാം സംസ്കാരത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ നിരവധി അടരുകൾ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സവിശേഷതയാണ് ഭക്ഷണത്തെ ഒരു സാംസ്കാരികസൂചകത്തിന്റെ പദവിയിലേക്കെത്തിക്കുന്നത്. പഴഞ്ചൊല്ലിനകത്ത് ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകത്തെ വൈവിധ്യമാർന്ന സാംസ്കാരികമാനങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ അനവധി നിദർശനങ്ങൾ കാണിയ്ക്കാൻ കഴിയും.

ആഭിജാത്യം

ആഭിജാത്യപ്രകടനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന നിരവധി പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവന്റെ അടിസ്ഥാനാവശ്യമാണ് ഭക്ഷണം. ഈ ആവശ്യം പോലും നിറവേ

റ്റാൻ സാധിക്കാതെ ജീവിക്കുമ്പോഴും ആഭിജാത്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു മിതത്വവും പാലിക്കാത്ത ലോകബോധത്തെ പരിഹസിക്കുന്ന നിരവധി ചൊല്ലുകൾ കാണാം.

'എടുക്കുന്നത് ഭിക്ഷ കയറുന്നത് പല്ലക്ക്'
'അരവയറാഹാരം അറപ്പുര നിറയെ പലഹാരം'
'അരിമണിയൊന്നു കൊറിക്കാനില്ല തരിവളയിട്ടു നടക്കാൻ മോഹം'
'കഞ്ഞികുടിച്ചു കിടന്നാലും മീശ തുടയ്ക്കാൻ ആളു വേണം'
'അത്താഴം മുടക്കി പത്താഴം നിറയ്ക്കരുത്'

ആവശ്യത്തിനു കഴിക്കാൻ ഭക്ഷണം തന്നെയില്ല, എങ്കിലും അലങ്കാരങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്ന മനോഭാവത്തെയാണ് ഇവിടെ പരിഹസിക്കുന്നത്. അവശ്യവസ്തുവിന്റെ ആവശ്യം നിവർത്തിയ്ക്കാതെ അനാവശ്യധൂർത്ത് എന്ന സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകം അവശ്യവസ്തുവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനു നേർവിപരീതമായി എത്ര വലിയ കഷ്ടപ്പാടാണെങ്കിലും അത് പുറം ലോകമറിയാതെ അടക്കി വെയ്ക്കണമെന്നാണ് ചില ചൊല്ലുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. 'അന്യരറിയാതെ ഔദാ കഴിക്കണം' എന്നാണ് ചൊല്ല്. ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കാതെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കണം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഈ ചൊല്ലുപയോഗിക്കുന്നത്. ഓദനം എന്നാൽ ചോറ്. ഔദനികൻ എന്നാൽ അരിവയ്പുകാരൻ. ഔദാ എന്നതുകൊണ്ട് അരിവെയ്പ് എന്നായിരിയ്ക്കണം ഉദ്ദേശ്യം. അതായത് അരിവെയ്പാണ് അത്യാവശ്യം എന്നു വരുന്നു. സമാനാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ള ചൊല്ലുകൾ ആണ്

'കാണം വിറ്റും ഓണം ഉണ്ണണം'
'മക്കളെ വിറ്റും മകം ഉണ്ണണം'
'പഴങ്കഞ്ഞി കുടിക്കിലും ഊതിക്കുടിക്കണം'
'തവിടു തിന്നാലും തകൃതി കളയരുത്' തുടങ്ങിയവ.

'ഉണ്ണാനില്ലാത്തവരും ഉണ്ണാനുള്ളവരും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗപരമായ സംഘർഷങ്ങൾ ചില ചൊല്ലുകളിൽ പ്രകടമാണ്.

'വയറുനിറഞ്ഞാൽ വാ കയ്ക്കും'
'നിറഞ്ഞ വയറിനു ചെവി കേൾക്കയില്ല'
'തിന്ന വായും കൊന്ന കയ്യും അടങ്ങുകില്ല'
'ഉണ്ട മയക്കം തൊണ്ടനുമുണ്ട്'
'ഉണ്ടവനറികയില്ല ഉണ്ണാത്തവന്റെ വിശപ്പ്'

'ഓണം പിറന്നാലും ഉണ്ണി പിറന്നാലും കോരനു കുമ്പിളിൽ കഞ്ഞി' തുടങ്ങിയ ചൊല്ലുകൾ ഒരു അത്യാവശ്യകാര്യം സാധിച്ചവനും സാധിക്കാത്തവനും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വ്യതിരിക്തമായ മാനസികനി

ലയെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകസന്ദർഭത്തിലെ മാനസികനിലയെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഇവിടെ ഭക്ഷണം സൂചകമായിത്തീരുന്നത്. ഇവിടെ ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കുന്നതിലൂടെ ലഭ്യമാകുന്ന നിർവൃതി എന്ന ഗുണമാണ് ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകത്തെ സൂചിതത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്നത്.

ബന്ധസൂചകം

വിവിധ തരത്തിലുള്ള മാനുഷിക ബന്ധങ്ങൾക്ക് ഒരു നിയാമകമായി ഭക്ഷണം പ്രവർത്തിക്കാറുണ്ട്. ബന്ധത്തെ ഊട്ടി ഉറപ്പിയ്ക്കാനും അറുത്തുകളയാനും ഇടിവു വരുത്താനും ഭക്ഷണം ഒരു സൂചകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു പുതിയ ബന്ധം ആരംഭിക്കുകയോ പഴയ ബന്ധം പുതുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് ഭക്ഷണം കഴിച്ചാണ്. വിവാഹം പോലുള്ള ചടങ്ങുകളിൽ ഭക്ഷണം പ്രധാനമായിത്തീരുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. വളരെ നാളുകൾക്കു ശേഷം കാണുകയോ വിരുന്നു വരികയോ ചെയ്യുന്നവരെ നാം വിശദമായി സൽക്കരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും ഇതു തന്നെ. എന്നാൽ ഒരാളോടുള്ള അകൽച്ചയേയോ ബന്ധം അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനെയോ ഭക്ഷണം നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നു. ഒരു അംഗത്തോടുള്ള അകല്ച്ചയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഗൃഹനാഥൻ അവന് ഈ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു തുള്ളി വെള്ളം പോലും കൊടുത്തുപോകരുത് എന്നു പറയുന്നത് സിനിമകളിൽ കാണാം. കുന്നുകുഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ രചിച്ച പരിഷ്കാരപ്പാതിയിൽ വിവാഹാലോചനയുമായി വന്നവർ പെണ്ണിനെ ബോധിച്ചെങ്കിലേ ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കൂ എന്ന് ആൺവീട്ടുകാരും ഭക്ഷണം കഴിച്ചാൽ അതിനർത്ഥം കല്യാണത്തിന് സമ്മതമാണ് എന്നായതിനാൽ ഭക്ഷണം കഴിപ്പിയ്ക്കാൻ പെൺവീട്ടുകാരും ശ്രമിക്കുന്നത് കാണാം. ഭക്ഷണം വഴിയാണ് ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നത് എന്നർത്ഥം. ചാർച്ചാബന്ധം മാത്രമല്ല, അധികാരബന്ധവും ഭക്ഷണം വഴി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. 'ഉണ്ടവൾ ഊഴിയം കാട്ടും' എന്നാണല്ലോ. പ്രതിഫലമില്ലാതെ ചെയ്യുന്ന പണിയാണ് ഊഴിയം. അവശ്യഘടകമായ ഒരു വസ്തു കൈപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള ഒരാളിൽ നിന്ന് വിധേയത്വം പ്രതീക്ഷിക്കാം എന്നാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

'ചോറുള്ളിടത്തേ കൂറുള്ളൂ'
'ഉണ്ടചോറിനുചിതം വേണം'

'അയിലത്തല അളിയനും കൊടുക്കാം'എന്നാണ് ചൊല്ല്. എല്ലാ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾക്കും സമാനപദവിയല്ല ഉള്ളത് എന്ന് ഈ ചൊല്ല് സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അളിയൻ വിശിഷ്ടാതിഥിയാണ്. അളിയനുപോലും വിളമ്പത്തക്ക വൈശിഷ്ട്യമുള്ളതാണ് അയിലത്തല. വൈശിഷ്ട്യം എന്ന ഗുണം ഇവിടെ മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളിലേയ്ക്കും

സമീകരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. വൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ തന്നെയാണ് 'കണ്ട മീനെല്ലാം കറിയ്ക്കാകാ' എന്ന ചൊല്ലിന്റെ യുക്തിയും. കറിയ്ക്കുപയോഗിക്കാൻ അതിനു തക്ക യോഗ്യത വേണം.

ബന്ധുതയിലെ ചില വിള്ളലുകളെയാണ് 'അക്കന്റെ വീട്ടിൽ ഉണ്ണാൻ അരിയും കൊണ്ട് പോണം' എന്ന ചൊല്ല് സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നത്. 'അരിയും കൊണ്ട് വിരുന്നു' പോവുക എന്നത് അസ്വാഭാവികമാണ്. അവിടെ നിന്ന് ഊണിന് അരിയെടുക്കില്ല എന്ന അവസ്ഥയിലാണല്ലോ അരി കൊണ്ടുപോവേണ്ടി വരുന്നത്. ഒട്ടും സ്വാഭാവികമല്ലാത്ത വിധം പ്രവർത്തിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് ഈ ചൊല്ല് പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നത്. 'ചൊല്ലാതെ വന്നാൽ ഉണ്ണാതെ പോവാം'എന്നതും 'വിളിയ്ക്കാതെ വന്നാൽ ഇലയില്ല'എന്നതും 'ഉണ്ടേടത്തും കൊണ്ടേടത്തും ഇരിയ്ക്കരുത്' എന്നതും രണ്ട് സ്ഥാനങ്ങൾക്കിടയിലെ ബന്ധുതയുടെ ദൗർബല്യത്തെയാണ് സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നത്.

സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ നമ്മുടെ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഭൗതികാടിത്തറയാണ്. ഭൗതികാടിത്തറ ഭദ്രമല്ലെങ്കിൽ മറ്റെല്ലാം അവതാളത്തിലാവും. ഈ അടിസ്ഥാനാശയത്തിലേയ്ക്ക് സൂചന നൽകുന്നതിനായി ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകത്തെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന നിരവധി ചൊല്ലുകൾ ഉണ്ട്.

'അന്നമുണ്ടെങ്കിൽ അഞ്ചുകൂട്ടവുമുണ്ടാകും'
'അന്നരം ചെന്നാലേ കിന്നരം പാടൂ'
'ഇല്ലത്തില്ലെങ്കിൽ കൊല്ലത്തുമില്ല'
'ഇല്ലത്തുണ്ടേൽ ചെല്ലുന്നേടത്തുമുണ്ട്'
'വീട്ടിൽ ചോറുണ്ടെങ്കിൽ വിരുന്നുചോറുമുണ്ട്'
'കയ്യിലെ കാശ് വായിലെ ദോശ'

അവശ്യഘടകം ലഭ്യമാണെങ്കിൽ ഉപഘടകങ്ങൾ വല്ല വിധേനയും സാധ്യമാകും എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇവയുടെ പ്രയോഗം. സമ്പത്തുണ്ടെങ്കിൽ ബന്ധുത്വവും ഉണ്ടാകും എന്ന അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. സമ്പത്തുണ്ടെങ്കിൽ ആൾബലവും കൂടും എന്നാണ് 'അരിയെറിഞ്ഞാൽ ആയിരം കാക്ക' എന്ന ചൊല്ല് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ, ബന്ധങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഭൗതികാടിത്തറയാണ് എന്നതിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായി ഭൗതികസാഹചര്യം മുൻനിർത്തി ബന്ധത്തെ അളക്കരുത് എന്ന് ഉപദേശിക്കുന്ന ചൊല്ലുകളുമുണ്ട്. 'അമ്മയ്ക്ക് അരി അളക്കരുത്' എന്ന ചൊല്ല് ഇക്കാര്യം സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. 'അന്നൂണിന് അമ്മയെ കൊല്ലുന്നവൻ', 'അകത്തൂട്ടിയേ പുറത്തൂട്ടാവൂ'തുടങ്ങിയവയും ഇതേ സൂചന ഉള്ളവയാണ്. ഇവയിൽ ചില ചൊല്ലുകൾ ഉപദേശരൂപത്തിലും ചിലത് പരിഹാസരൂപത്തിലും ഉള്ളവയാണ്. എതിർധ്രുവങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും ഇവ

യുടെ ഊന്നൽ ബന്ധങ്ങളുടെ ആഴത്തിലേയ്ക്കാണ് എന്നു കാണാം. പരമപ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് എന്ന ഗുണമാണ് ഇവിടെ ബന്ധത്തിനെ സാധൂകരിക്കുന്നത്. ബന്ധത്തിന്റെ ആഴത്തെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ പരിചരണത്തിലൂടെയാണ് ഈ ചൊല്ലുകളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് എന്നു കാണാം.

അധ്വാനം

കായികാധ്വാനമാണ് മനുഷ്യവിജയത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. പ്രാഥമികമായ ആവശ്യമാകട്ടെ ഭക്ഷണലഭ്യതയും. ഭക്ഷണത്തെ മുൻനിർത്തി അധ്വാനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അവതരിപ്പിക്കുക അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വാഭാവികമാണ്.

'തൊഴുതുണ്ണുന്ന ചോറിനേക്കാൾ ഉഴുതുണ്ണുന്ന ചോറിന് രുചി'
'ഇരുന്നുണ്ടവൻ രുചിയറിയാ കിളച്ചുണ്ടവൻ രുചിയറിയും'

അധ്വാനത്തിലൂടെ നേടുന്നതിന് മൂല്യം വർധിക്കും. കാര്യം സാധിക്കുമെന്നു കരുതി ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതലായി അതിൽ വീഴരുതെന്നാണ് 'ഇരുന്നുണ്ണരുത്, കിടന്നുറങ്ങരുത്' എന്ന ചൊല്ല് സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നത്. അധ്വാനത്തിൽ പിന്തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുകയും കാര്യസാധ്യത്തിന് മുന്നിൽ വരികയും ചെയ്യുന്നവരെയാണ്

'ഊണിനു മുമ്പിൽ പടയ്ക്കു പിമ്പിൽ'
'കണ്ടവന്റെ ചോറ് ഉപ്പില്ലാതെയും ഇറങ്ങും'

തുടങ്ങിയ ചൊല്ലുകൾ പരിഹസിക്കുന്നത്. അധ്വാനമില്ലാതെ കാര്യസാധ്യം ശീലിച്ചവന്ന് അത് ശാശ്വതമായിരിക്കയില്ല എന്നാണ് 'നടന്നുണ്ടവൻ ഇരുന്നുണ്ണില്ല' എന്ന ചൊല്ല് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്.

സാമൂഹ്യപ്രതിനിധാനം

വ്യത്യസ്ത തലത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യാസമത്വങ്ങളെയും വിധേയത്വങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന പരാമർശങ്ങൾ പഴഞ്ചൊല്ലുകളിൽ ധാരാളമായി കാണാറുണ്ട്. ചിലവ പ്രസ്താവനകളും ചിലത് ഉപദേശങ്ങളുമാണ്. അവയിൽ വിധേയത്വത്തെ ഊട്ടി ഉറപ്പിയ്ക്കുന്നവയാണ് അധികവും. പ്രതിരോധാത്മകമായ പ്രതികരണങ്ങൾ വളരെ കുറവാണ്.

'ഉണ്ട ചോറിനുചിതം വേണം'
'ഉണ്ട ചോറ്റിൽ കല്ലിടരുത്'
'ഉണ്ടവൾ ഊഴിയം കാട്ടും'
'തന്നതും തിന്നതും മറക്കരുത്'
'ചോറുള്ളിടത്തേ കൂറുള്ളൂ'
'കുടിയ്ക്കുന്ന കഞ്ഞിയിൽ പൂഴിയിടരുത്'
'കറുത്ത ചോറായാലും വെളുത്ത മുഖമായിരിക്കണം'

മേലാളൻ എത്ര നീചമായി പെരുമാറിയാലും സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കണമെന്ന ഫ്യൂഡൽ മൂല്യത്തെയാണ് ഈ ചൊല്ല്

പുനരുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നത്. വയറു ജയിച്ചാലുലകു ജയിക്കാം എന്ന ചൊല്ല് മുണ്ട് മുറുക്കിയുടുത്ത് പണിയെടുക്കുന്നവന്റെ പ്രതികരണത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതാണ്. 'കണക്കു പറഞ്ഞാൽ കഞ്ഞി കിട്ടില്ല' എന്നത് എന്നും കുടിയാന്റെ ഭീതിയായിരുന്നു. ഉണ്ട പാത്രം ഉടയ്ക്കരുത് എന്ന ബോധത്തോടെ മാത്രമേ അതുകൊണ്ട് തന്നെ അധ:സ്ഥിതന് പെരുമാറാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ.

സാമുദായികവും വർഗപരവുമായ കീഴാളത്തത്തെ പലമട്ടിൽ പരിഹസിക്കുന്ന നിരവധി ചൊല്ലുകൾ ഉണ്ട്. 'കൊക്കറ്റം നിന്നാലും കോഴി കൊത്തിക്കൊത്തിയേ തിന്നൂ', 'നടുക്കടലിലും നായ നക്കിയേ കുടിയ്ക്കൂ' തുടങ്ങിയ ചൊല്ലുകൾ കഴിക്കുന്ന രീതിക്ക് കീഴാളത്തം പറയുന്നു. അധസ്ഥിതർ എത്രയായാലും '(ദു)ശീലങ്ങൾ' മാറ്റില്ല എന്നതിനു സമാനമാണിത്. 'അട്ടയെപ്പിടിച്ച് മെത്തയിൽ കിടത്തിയാൽ കിടക്കില്ല' എന്നതിന്റെ ഭക്ഷണസൂചകചൊല്ലാണ് മേലുദ്ധരിച്ചവ. സമാനമായി 'പിണ്ണാക്കു തിന്ന് അണ്ണാക്കു കീറിയാലും മണ്ണാത്തി പ്പെണ്ണിനു പിണ്ണാക്കേ വേണ്ടൂ'എന്ന ചൊല്ല് ജാതി പരാമർശവും ഉള്ളതാണ്. ഇത്തരം സാമൂഹിക പരിസരത്തിനകത്താണ് 'കളിയും ചിരിയും ഒന്നിച്ച് വായും വയറും ഒന്നിച്ച്' എന്ന ചൊല്ലുണ്ടായത്. 'അടുക്കളക്കലത്തിന് അഴകു വേണ്ടാ' എന്ന ചൊല്ല് കീഴാളരുടെ സൗന്ദര്യബോധത്തെ നിഷേധിക്കുകയാണ്. ദരിദ്രജനത്തോടുള്ള സ്വഭാവപരമായ ഋണാത്മകതയാണ് 'നക്കാനില്ലാത്തവനു നറുങ്ങാണി കൂടും' എന്ന ചൊല്ലിൽ ഉള്ളത്. വിളച്ചിൽ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് നറുങ്ങാണി എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ കീഴാളരുടെ മനോനിലയും കീഴാളരോടുള്ള മനോനിലയും ഭക്ഷണം എന്ന സൂചകത്തിലൂടെ പഴഞ്ചൊല്ലിൽ വളരെ വ്യക്തമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു.

താരതമ്യം

രണ്ടു വസ്തുക്കളെയോ സ്വഭാവത്തെയോ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതിനായി ഭക്ഷണത്തെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. 'അച്ചയ്ക്ക് ഇക്കറി','ചക്കിക്കൊത്ത ചങ്കരൻ','ഇക്കഞ്ഞിയ്ക്ക് ഇച്ചക്ക', 'ബൗസില്ലാത്തോനു വറ്റില്ലാത്ത കഞ്ഞി' തുടങ്ങിയവ രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. രണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കിടയിലെ പൊരുത്തക്കേടിനെയാണ് 'അച്ചിക്ക് കൊഞ്ചു പക്ഷം നായർക്ക് ഇഞ്ചി പക്ഷം','ആനവായിൽ അമ്പഴങ്ങ', 'അരിയെത്ര പയറഞ്ഞാഴി', 'ഉപ്പിനോടൊക്കുമോ ഉപ്പിലിട്ടത്?' തുടങ്ങിയ ചൊല്ലുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തേതിൽ ഗുണപരമായി രണ്ടും സമാനമാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തേതിൽ രണ്ടിന്റെയും ഗുണങ്ങൾ ഏറിയും കുറഞ്ഞും രണ്ടു ധ്രുവങ്ങളിലാണ്, രണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ താരത

മൃത്തിലൂടെ ചിലപ്പോൾ ചില സവിശേഷകാര്യങ്ങൾ ഉപദേശിയ്ക്കാറുണ്ട്. 'ഉണ്ട വയറിന് ചോറും മൊട്ടത്തലയ്ക്ക് എണ്ണയും ആവശ്യമില്ല' എന്നാണ് ചൊല്ല്. ആവശ്യമില്ലാത്തിടത്ത് വസ്തുസാന്നിധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണിത്. സമാനമായി, 'അപ്പത്തിൽ കല്ലും മുറ്റത്തിൽ ഇടപാടും' എന്ന ചൊല്ല് പാടില്ലാത്തത് സംഭവിയ്ക്കുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പത്തിൽ കല്ലും മുറ്റത്തിൽ ഇടപാടും സംഭവിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. അതു പോലെ അകത്തേയ്ക്കാഹാരവും പുറത്തേയ്ക്ക് സംസാരവും അധികം പാടില്ല, ആവശ്യത്തിനു മാത്രമേ പ്രയോഗിയ്ക്കാവൂ എന്നാണ് 'അകത്തേയ്ക്കാഹാരവും പുറത്തേക്ക് സംസാരവും'എന്ന ചൊല്ല് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇപ്രകാരം വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥതലങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം പഴഞ്ചൊല്ലിനകത്ത് സൂചകസ്ഥാനം കൈവരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾക്ക് ദാർശനികമാനം നൽകുകയാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ചെയ്യുന്നത്. ഭക്ഷണം എന്നത് കേവലം ഒരു ഭൗതികവസ്തു മാത്രമല്ല. നിരവധി അടരുകളുള്ള സംസ്കാരത്തിനകത്ത് അതിന് ഒരു ചിഹ്നപദവിയാണുള്ളത്. ഈ പദവിയാണ് പലപ്പോഴും പഴഞ്ചൊല്ലിനകത്ത് സൂചക-സൂചിത ബന്ധത്തിനു നിയാമകമാകുന്നത്. ഒരു ചിഹ്നം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഭക്ഷണം വ്യവസ്ഥയുടെ വിവിധ മൂല്യങ്ങളെ പുനരുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതോടൊപ്പം തന്നെ ആശയതലത്തിൽ ഈ മൂല്യങ്ങൾ പുനരാവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിലൂടെ സാധിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഒരേ ചൊല്ല് തന്നെ വ്യതിരിക്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത അർത്ഥങ്ങൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിയ്ക്കുന്നു എന്ന് കാണാം. ഇല്ലത്തില്ലെങ്കിൽ കൊല്ലത്തുമില്ല എന്ന ചൊല്ല് സന്ദർഭാനുസരണം ഭക്ഷണം, സമ്പത്ത്, ആദരവ് തുടങ്ങിയ വ്യത്യസ്ത സൂചിതങ്ങളിലേയ്ക്ക് നീളാം. ഭക്ഷണം സൂചകമായുപയോഗിക്കുന്ന ചൊല്ലുകളെ വിശകലനം ചെയ്യുക എന്നത് വളരെ ലളിതമായി ചെയ്യാവുന്ന ഒന്നല്ല. സൂചകം, സൂചിതം, ചിഹ്നപദവി, പ്രയോഗസന്ദർഭം തുടങ്ങിയവ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തി വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ അത്തരമൊരു ശ്രമം ഇവിടെ നടത്തിയിട്ടില്ല. ഈയർത്ഥത്തിൽ വിശകലനവിധേയമാക്കാവുന്ന ചൊല്ലുകളെ സമാഹരിയ്ക്കാനാണ് ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

അജിത്കുമാർ എൻ, മലയാളിയുടെ നാടോടി വഴക്കങ്ങൾ, പ്രിയത ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2015

അനിൽ കെ.എം(എഡി.), നാട്ടറിവ് ഭാഗം 2, ചിന്ത പബ്ളിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2010

കെ.ഇ.എൻ, കെ.എം. അനിൽ, പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പതിരില്ല, പ്രോഗ്രസ് പബ്ളിക്കേഷൻ, കോഴിക്കോട്, 2012

കർത്താ പി സി(പ്രൊഫ.), പഴഞ്ചൊൽ പ്രപഞ്ചം, ഡി സി ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1997

കൃഷ്ണൻകുട്ടി എഴുപ്രം, 2001 പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, വർണിമ പബ്ലിക്കേൻ, ചുണ്ടി, 2016

നായർ എസ്.കെ(സമ്പാ.), ദ്രാവിഡചൊല്ലുകൾ, ശ്രീനരസിംഹവിലാസം ബുക്കുഡിപ്പോ, തുറവൂർ, 1960

പൈലോപോൾ, മലയാളപഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, കേരളോദയം അച്ചുക്കൂടം, തിരുവനന്തപുരം, 1902

രാഘവൻ പയ്യനാട്, ഫോക്‌ലോർ, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1986

വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി എം.വി, നാടോടിവിജ്ഞാനീയം, ഡി സി ബുക്സ്, 1996

വേലായുധൻ പണിക്കശ്ശേരി, പതിനായിരം പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, 1982

സൗമ്യ കെ.സി.
ഗവേഷക
മലയാള-കേരളവിഭാഗം
കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല

കവിത

അവസാനത്തെ തീവണ്ടി

നിമി എ.എസ്

കാതോർത്തവന്റെ ശ്വാസത്തിൽ
ചുവന്ന ഞരമ്പുകൾ വരച്ചുചേർത്ത്
സമാന്തര രേഖകളിൽ കിതപ്പാറ്റുന്ന
അവസാനത്തെ തീവണ്ടി.
മഴച്ചാലിന്റെ ആർത്തവ രേഖകൾ
കഫക്കൊഴുപ്പിന്റെ വായ്നീരിലൊട്ടിയ,
ഊർദ്ധ്വശ്വാസങ്ങൾ ചുമച്ചുതുപ്പി
ഉമിനീരായുണങ്ങിയ ജീർണ്ണക്കമ്പികളിൽ,
ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ
നനഞ്ഞ തൂവാല.

കാഴ്ച്ചകളൊപ്പാൻ
നിവർത്തിവെച്ചതല്ല,
ഇരിപ്പിടങ്ങളുടെ
അടയാളപ്പെടുത്തലിൽ
ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതല്ല,
അതവളുടെ
നനഞ്ഞൊഴിഞ്ഞ കൺപീലികളാറാനിട്ട,
ചായത്തിൽ വിരൽമുക്കും മുൻപേ
ചൂളംവിളിച്ചകന്ന,
നഗ്നമായ ക്യാൻവാസ്.

കർട്ടൺ

സ്മിത പി.

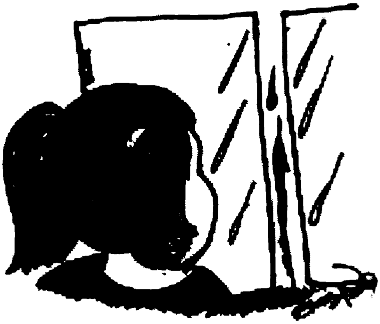

മഴ തിമിർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മണ്ണിനൊപ്പം ഞാനും ആ മഴത്തണുപ്പിൽ ചൂഴ്ന്നു. ഒരു പുതപ്പു കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് മനസ്സിൽ കൊതിച്ച് പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിയിരുന്നു. കടലാസുതോണിയുമായി മകൻ ഒരു കുഞ്ഞു മുക്കുവനായി മുറ്റത്തെ കൊച്ചു കടലിലേക്ക് ഇറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ശാസന തൊണ്ടയിൽ കുരുങ്ങിക്കിടന്നെങ്കിലും അവനെ തടയാൻ തോന്നിയില്ല.

സ്കൂളിൽ പോയ മകളെക്കുറിച്ചായി പിന്നെ വേവലാതി. മഴത്തണുപ്പിൽ ക്ലാസിലെ ജനലോരത്തെ ഇരിപ്പിടം അവളെ അസ്വസ്ഥയാക്കുമോ എന്ന ചിന്ത എന്റെ തണുപ്പിനെ തനിയെ ചൂടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ക്ലാസിലേക്ക് അടിച്ചു കയറുന്ന ശീതത്തെ തടയാൻ ഒരു കർട്ടൺ കൊടുത്തയച്ചാലോ എന്ന ആലോചനയിൽ സമാധാനം കണ്ടെത്തി അവളുടെ വരവും കാത്തിരിക്കുകയാണ് ഞാനിപ്പോൾ...

അവൾ എത്തിയതും, ബാഗും കുടയും വാങ്ങിവെച്ച്, ഞാൻ കണ്ടെത്തിയ കർട്ടൺ എന്ന ആശയമാണ് പതിവ് ചൂടു ചായയ്ക്കു മുമ്പേ അവൾക്ക് നൽകിയത്.

“ആ ജനലിൽക്കൂടി കാണുന്ന മഴയാണ് ഇപ്പോഴെന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത കൂട്ടുകാരി. എനിക്കെന്നും ജനലിനരികെ സീറ്റ് കിട്ടിയാൽ മതിയായിരുന്നു.”

അവളുടെ മറുപടിയിൽ ഞാൻ ആലിപ്പഴം പോലെ അലിഞ്ഞു.

അങ്ങനെയൊരു ഇരിപ്പിടം ഒരിക്കലും കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടി, മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറകളിലെവിടെയോ എന്നെ നോക്കി കൊഞ്ഞനംകുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വായനമുറി/സൗമ്യ ടി.കെ.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ: ക്രിസ്തുമതത്തിനൊരു കൈപ്പുസ്തകം

ബോബി തോമസ്

ഡി.സി.ബുക്സ് **വില. 295**

മലയാളത്തിലെ മതചരിത്രരചനയിൽ ഒരു നല്ല സംഭാവനയാണ് ബോബി തോമസ് എഴുതിയ 'ക്രിസ്ത്യാനികൾ: ക്രിസ്തുമതത്തിന് ഒരു കൈപ്പുസ്തകം' എന്ന ഗ്രന്ഥം. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടാണ് ഒരു വിമർശനാത്മക, സമ്പൂർണ്ണ ക്രിസ്തുമത ചരിത്രം രചിക്കപ്പെടുന്നത്."വിശ്വാസവും ചരിത്രവും മിത്തും എല്ലാം ക്രിസ്തുമതത്തിലും ഇഴ ചേർന്നു കിടക്കുകയാണ്. ഇതിലെ നിഗൂഢതകളെ അഴിച്ച് പരിശോധന നടത്താം. എന്നാൽ യുക്തിവാദപരമായ ഒരു വേർതിരിച്ചെടുക്കൽ അർത്ഥരഹിതമാണ്, കാരണം മതം മനുഷ്യന്റെ എല്ലാകാലത്തേയും ഏറ്റവും വലിയ സത്യമാണ്. അത് എക്കാലത്തെയും വലിയ സാമൂഹിക സ്ഥാപനമാണ്." അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ നിരീക്ഷണം അർത്ഥവത്താണ്. കൂടുതൽ ആധികാരികവും വസ്തുതാപരവുമായ പഠനം നടത്താനുള്ള പ്രേരണയും ഉപാദാന സൂചനകളും ഈ സ്വതന്ത്ര ക്രിസ്തുമത ചരിത്രം നൽകുന്നുണ്ട്.

സമഗ്രവും ആധികാരികവുമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ക്രിസ്തുമതത്തെ എതിർക്കുകയോ അനുകൂലിക്കുകയോ അല്ല; ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സംവാദത്തിന്റെ ക്രോഡീകരണം കൂടിയാണ് ഓരോ മതത്തിന്റെയും ചരിത്രമെന്ന് ബോബി തോമസ് ഒന്നുകൂടി അടിവരയിട്ട് ഉറപ്പിക്കുകയാണ്. നാല് ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട ഈ കൃതി ക്രിസ്തുമത ചരിത്രത്തെ ഗൗരവമായി സമീപിക്കുന്നവർക്കുതകുന്ന പഠനഗ്രന്ഥമാണ്. യഹൂദരുടെ പ്രാചീന ദൈവാരാധനകളെക്കുറിച്ചാണ് ആദ്യഭാഗത്ത് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം, ഭാഷാസമ്പത്തിന് ചരിത്രപരമായ ഒരു പൂരണം കൂടിയായി മാറുന്നു.

ചരിത്രത്തിൽ ജീവിച്ച, മനുഷ്യനായ യേശുവിന്റെ ജീവിതം പുനഃസൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ബൈബിളിനെ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതുമായ നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണമാണ് ബോബിതോമസ് നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. 'ദൈവത്തിന്റെ മകൻ'എന്ന രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. 'കുരിശും വാളും' എന്ന മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ വിവിധ ക്രിസ്തുമതങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഭിന്ന ദൈവ സങ്കൽപ്പങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് നിഷ്പക്ഷമായാണ് അതിനെ സമീപിക്കുന്നത്.

'നസ്രാണികളുടെ ലോകം' എന്ന അധ്യായത്തിൽ കേരളത്തിലേക്കുള്ള ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആഗമനകഥകളും ചരിത്രവുമാണ് പഠനവിധേയമാക്കുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ ക്രിസ്തുമത ചരിത്രം വിശദമായി അവലോകനം ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം, സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അടിയൊഴുക്കുകളും ഗ്രന്ഥകർത്താവ് സൂക്ഷ്മമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ○

വായനമുറി/നിത്യ പി. വിശ്വം

അശാന്തരായ അന്വേഷകർ
101 പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ

ഡോ. വി.ബി. പണിക്കർ
പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില - 200

നൂറ്റിയൊന്ന് ശാസ്ത്ര ഗവേഷകരേയും അവരുടെ ഗവേഷണ രംഗത്തെയും പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന പുസ്തകമാണ് ഡോ. വി.ബി. പണിക്കരുടെ 'അശാന്തരായ അന്വേഷകർ' ബി.സി. 330-ാം ആണ്ടിൽ ജനിച്ച യൂക്ലിഡ് മുതൽ 1928 -ൽ ജനിച്ച ജെയിംസ് ഡ്യൂവേ വാട്ട്സൺ വരെയുള്ള പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ സംക്ഷിപ്ത ജീവചരിത്രവും അവർ നൽകിയ മൗലിക സംഭാവനകളുടെ ചുരുങ്ങിയ വിവരണവുമാണ് ഈ പുസ്കത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. 2258 കൊല്ലങ്ങളോളം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ശാസ്ത്ര വളർച്ചയുടെ നാൾവഴികൾ ലളിതവും ആകർഷണീയവും കാര്യമാത്ര പ്രസക്തവുമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രകാരൻമാരിൽ അതിപ്രശസ്തരും കേട്ടറിവുപോലും ഇല്ലാത്തവരും ഗവേഷണത്തിന്റെ പേരിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരും, നാടുകടത്തപ്പെട്ടവരും രക്തസാക്ഷികളും എല്ലാമുണ്ട്. ഗണിതം, ഭൗതിക-രസതന്ത്ര-ജീവശാസ്ത്ര മേഖലകൾ, ജ്യോതിശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ മേഖലകളിൽ പ്രഗത്ഭരായവർ ഇവർക്കിടയിലുണ്ട്. തങ്ങളുടെ മൗലിക സംഭാവനകൾ കൊണ്ട് ശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിച്ച ഇവരോരോരുത്തരുടെയും സഫലവും വിഫലവുമായതും, കൈയടിയും കല്ലേറും കിട്ടിയതുമായ പരീക്ഷണങ്ങളെ അടുത്തറിയുംവഴി ശാസ്ത്രപഠനത്തിന് ഒരു പുതുദിശാബോധം ഉണ്ടാക്കാനാവുന്നുണ്ട്. വിദ്യാർഥികൾക്കും ഉദ്യോഗാർഥികൾക്കും തങ്ങളുടെ പാഠങ്ങളെ ഓർമ്മയിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്താനും ശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപകർക്ക് തങ്ങളുടെ വിരസമായ ക്ലാസ്മുറികളെ സജീവമാക്കാനും ഉതകുന്നൊരു കൈപ്പുസ്തകമാണിത്. പ്രത്യേകിച്ചും ശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളുടെ ആമുഖ പഠനങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നു. സംഭവങ്ങളെയും ഉദ്ധരണികളേയും കൂട്ടുപിടിച്ചു കൊണ്ടാവുമ്പോൾ പഠനം കൗതുകകരവും ആകർഷണീയവും ആവുക തന്നെ ചെയ്യും.

ആദിമ കാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പല വിശ്വാസങ്ങളേയും ആധുനിക ശാസ്ത്രം തിരുത്തി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസങ്ങൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ മത-രാഷ്ട്രീയ അധികാര ശക്തികൾ കലഹിക്കുകയും ശാസ്ത്രകാരനെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും ശിക്ഷാനടപടികൾക്കു വിധേയരാക്കുകയും ചെയ്ത ഒട്ടേറെ സന്ദർഭങ്ങൾ. ഏതു വിധേനയും മുന്നോട്ടുപോവുകയും തങ്ങളുടെ സത്യം സാധൂകരിക്കുവാനായി കൂടുതൽ തെളിവുകൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തവരാണ് ഇവരിലേറെപ്പേരും. അതിനു സാവകാശം ലഭിക്കാതെ പിൻമാറേണ്ടി വന്നവർപോലും തങ്ങളുടെ കണ്ടെത്തലുകളെ നിഷേധിച്ച് സുഖജീവിതം കാംക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. ഈ നീതിബോധവും ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള അടിയുറച്ച വിശ്വാസവും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ യുക്തിസഹ

മായി ചോദ്യം ചെയ്യാനുള്ള ആർജ്ജവവും ഇവരുടെ ജീവിതപരീക്ഷണങ്ങളെ അടുത്തറിയുന്നതിലൂടെ പുതുതലമുറയ്ക്കും കൈവരിക്കാനാകും. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിനുതന്നെ ശരിയായ ദിശാബോധവും ചിന്തകൾക്ക് കൂടുതൽ തെളിച്ചവും കൈവരുത്തുന്നതിനും ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായകമാകുന്നു.

ഭാരതം, ഗ്രീസ്, ചൈന, ഈജിപ്ത്, അറേബ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പൗരാണിക കാലത്ത് ശാസ്ത്ര രംഗം ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തിയിരുന്നു. അറിവുകളുടെ പങ്കുവെക്കലും ഇവർക്കിടയിൽ നടന്നിരുന്നു. സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ കാരണങ്ങളാൽ ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ ശാസ്ത്ര പഠനം മന്ദഗതിയിലായപ്പോൾ പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്ര ലോകം നവോത്ഥാന ചിന്തകളെത്തുടർന്ന് ശാസ്ത്രരംഗത്ത് കുതിച്ചുചാട്ടം തന്നെ നടത്തി. 20 -ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പും പിമ്പുമായി പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രലോകം അഭൂതപൂർവ്വമായ മുന്നേറ്റമാണു നടത്തിയത്. ഏതു രംഗത്തേയും വ്യക്തികളേയും മുന്നേറ്റങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള സർവ്വ വിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയം ചെയ്യുന്ന ചിട്ട പാശ്ചാത്യർ എക്കാലവും പുലർത്തിപ്പോരുന്നതിനാൽ അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകൾ ഇന്ന് സുലഭമാണ്. എന്നാൽ ഭാരതത്തിന് അതിവിദൂരമല്ലാത്ത ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ചുപോലും അവ്യക്ത ധാരണകളാണുള്ളത്. വൈദേശികവും ആഭ്യന്തരവുമായ ആക്രമണങ്ങളിൽപ്പെട്ട് നഷ്ടപ്പെടുകയോ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്ത ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും, കൃത്യമായ രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ കാണുന്ന അനാസ്ഥയും ഭാരതീയ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്ര പാതകളെ ദുർഘടമാക്കുന്നു. എന്നിരിക്കലും വിവിധ ശാസ്ത്രമേഖലകളിൽ കൈയൊപ്പു ചാർത്തിയ ഒട്ടേറെ ശാസ്ത്രകാരൻമാരും, നളന്ദയും തക്ഷശിലയും പോലുള്ള ഉത്തമ പാഠശാലകളും ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂതകാല സ്മരണകളിൽ ഒളിമങ്ങാതെ കിടക്കുന്നുണ്ട്. ആ അമൂല്യരത്നങ്ങളെക്കൂടി ഉൾച്ചേർത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തിനുമേതിനും പാശ്ചാത്യ ലോകത്തെ ഉറ്റുനോക്കുകയും അനുകരിക്കുകയും അന്ധമായി ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുതുതലമുറയ്ക്ക് സ്വന്തം പൈതൃകത്തെ നോക്കി ഊറ്റം കൊള്ളാനുള്ളൊരു ആത്മവിശ്വാസംകൂടി ലഭിക്കുമായിരുന്നു. അശാന്തരായ അന്വേഷകർ പൗരസ്ത്യ ദേശത്തുമുണ്ടെന്ന തിരിച്ചറിവു കൂടി നൽകുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂല്യം പതിന്മടങ്ങ് വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും, അത് ശ്രമകരമായ ജോലിയാണെങ്കിൽ കൂടി. കൃതഹസ്തനും പണ്ഡിതവര്യനും ഒരുപാടു വിദ്യാർഥികൾക്ക് ദിശാബോധമേകിയ ആചാര്യനുമായ ഡോ.വി.ബി. നായർക്ക് സുസാധ്യമായ ഈ കർമ്മം കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി 'അശാന്തരായ അന്വേഷകർക്ക്' ഒരു പൂരണം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചു പോകുന്നു. ആവശ്യമാണല്ലോ സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവ്. ഏറ്റവും ഉചിതമായ ഗ്രന്ഥശീർഷകം അത് എടുത്തു പറയാതെ വയ്യ. അസ്വസ്ഥത (അശാന്തി)യാണല്ലോ എല്ലാ പുരോഗതിയുടേയും പ്രചോദനം. നിതാന്തമായ അസ്വസ്ഥത എങ്ങനെയാണ് ചരിത്ര സൃഷ്ടിക്ക് ഉതകുന്നതെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം നൂറ്റൊന്ന് ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ട് വിശദമാക്കുന്നു.

○

KAVANAKAUMUDI

Vol XVIII - Issue: 4 | 2016 May - July | Price : 25/-

www.aryavaidyasala.com

Kottakkal ayurveda

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഔഷധസംസ്കാരം

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Kottakkal
(Tel. No. 0483 2808000)

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Delhi
(Tel. No. 011 22106500)

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Trikkakkara (Kochi)
(Tel. No. 0484 2554000)

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Aluva
(Tel. No. 0484 2839076)

- കോട്ടയ്ക്കലും ഡൽഹിയിലും ആലുവയിലും കൊച്ചിയിലും ആശുപത്രികൾ
- കോട്ടയ്ക്കൽ ചാരിറ്റബിൾ ഹോസ്പിറ്റൽ
- കോട്ടയ്ക്കലും കഞ്ചിക്കോട്ടും നഞ്ചൻകോട്ടും ഔഷധനിർമ്മാണഫാക്ടറികൾ
- അഞ്ഞൂറിലധികം ശാസ്ത്രീയ ഔഷധങ്ങൾ
- ഗവേഷണത്തിനും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനും പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ
- ഔഷധത്തോട്ടങ്ങൾ
- ഔഷധസസ്യഗവേഷണകേന്ദ്രം
- ആയുർവേദപഠനസൗകര്യങ്ങൾ
- 27 ശാഖകൾ, 1500- ൽപരം അംഗീകൃതവിതരണക്കാർ
- പി.എസ്.വി. നാട്യസംഘം
- മൊബൈൽ മെഡിക്കൽ യൂണിറ്റ്
- വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ മ്യൂസിയം

ആയുർവേദത്തിന്റെ ആധികാരികമാർഗ്ഗം

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

ESTD 1902 കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax:2742572, 2742210
E-mail: mail@aryavaidyasala.com

Our Branch Clinics across the country

Adoor- 04734 220440, **Ahmedabad**- 079 27489450, **Aluva** - 0484 2623549, **Bangalore** - 080 26572956, **Chennai** - 044 26411226, **Coimbatore** - 0422 2491594, **Ernakulam** - 0484, 2375674, **Indore** - 0731 2513335, **Jamshedpur** - 0657 6544432, **Kannur** - 0497 2761164, **Kolkata** - 033 24630661, **Kottakkal** - 0483 2743380, **Kottayam** - 0481 2574817, **Kozhikode(Kallai Road)** - 0495 2302666, **Kozhikode(Mananchira)** - 0495 2720664, 2723450, **Madurai** - 0452 2623123, **Mangalore** - 0824 2443140, **Mumbai, Sion (E)** - 022 24016879, **Mumbai, Vashi** - 022-27814542, **Mysore** - 0821-2331062, **New Delhi** - 011 24621790, **Palakkad(Vadakanthara)** - 0491 2502404, **Palakkad(Town)** - 0491 2527084, **Secunderabad** - 040 27722226, **Thiruvananthapuram** - 0471 2463439, **Thrissur** - 0487-2380950, **Tirur** - 0494 2422231

Printed and published by Dr.Anil K.M and owned by N.V.Krishna Warrior Smaraka Trust Sabarmathi Thenzhippalam (p.o), Malappuram,673636 and printed at Kamala Printers,7/615 Oyitty Road,CLT 1 and published at Kottakkal. Editor : Dr.Anil K.M